

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

Ministry of Education, Youth and Sport

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

National Institute of Education

និក្ខេបបទ

**យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស
របស់សិស្សកម្ពុជានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុង
ខេត្តកំពង់ចាម**

STRATEGIES TO LEARN ENGLISH SPEAKING
SKILLS USED BY HIGH SCHOOL STUDENTS
IN KAMPONG CHAM PROVINCE

ដោយ / by

មួន មន / MUON MON

ដើម្បីបំពេញលក្ខខណ្ឌបញ្ចប់ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី៧

ឯកទេស៖ គ្រប់គ្រងអប់រំ

ឆ្នាំសិក្សា ២០១៨ - ២០២០

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

Ministry of Education, Youth and Sport

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

National Institute of Education

និក្ខេបបទ

**យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស
របស់សិស្សកម្ពុជានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុង
ខេត្តកំពង់ចាម**

STRATEGIES TO LEARN ENGLISH SPEAKING SKILLS
USED BY HIGH SCHOOL STUDENTS IN KAMPONG
CHAM PROVINCE

ដោយ / by

មួន មន / MUON MON

ដើម្បីបំពេញលក្ខខណ្ឌបញ្ចប់ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី៧

ឯកទេស៖ គ្រប់គ្រងអប់រំ

ឆ្នាំសិក្សា ២០១៨ - ២០២០

គ្រូដឹកនាំបណ្តុះបណ្តាល ៖ លោក បណ្ឌិត នូត វីរ៉ា

គ្រូដឹកនាំទេ ៖ លោក ម៉ូ ម៉ីនុន

សេចក្តីប្រកាសអះអាងរបស់មេកូជន

ខ្ញុំបាទសូមបញ្ជាក់ថានិក្ខេបបទស្រាវជ្រាវដែលមានចំណងជើងថា **“យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀន
បំណងនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្ពុជានៅ កម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិកូមិកូល
ខេត្តកំពង់ចាម”** សម្រាប់បំពេញលក្ខខណ្ឌសញ្ញាបត្របរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រប់នៅវិទ្យាស្ថាន
អប់រំគីជាស្នាដៃផ្ទាល់របស់ខ្ញុំបាទទាំងស្រុង។ ស្នាដៃនេះពុំទាន់បានប្រើប្រាស់ដើម្បីបំពេញលក្ខខណ្ឌសិក្សា
សម្រាប់សញ្ញាបត្រនៅវិទ្យាស្ថាននេះ ឬសកលវិទ្យាល័យណា ឬវិទ្យាស្ថានថ្នាក់ស្នើណាមួយឡើយទេ។
គ្មានសេចក្តីដកស្រង់ ឬខ្លឹមសារអ្វីមួយត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងអត្ថបទស្រាវជ្រាវនេះដោយគ្មានការអនុញ្ញាត
ពីអ្នកនិពន្ធ ឬចុះបញ្ជីឯកសារយោងឡើយ។ និក្ខេបបទស្រាវជ្រាវនេះ ពិតជាចងក្រងដោយខ្ញុំបាទផ្ទាល់
ពិតប្រាកដមែន។

ថ្ងៃសៅរ៍ ៨កើត ខែកត្តិក ឆ្នាំជូត ទោស័ក ព.ស. ២៥៦៤

រាជធានីភ្នំពេញថ្ងៃទី ២៤ ខែ តុលា ឆ្នាំ២០២០

ហត្ថលេខាមេកូជន

មួន មន

លិខិតបញ្ជាក់

លោកបណ្ឌិត **នួន វីរ័** ជាគ្រូដឹកនាំបង្គោល

លោក **ម៉ូ ម៉ីនុន** ជាគ្រូដឹកនាំរង

សូមបញ្ជាក់ និងទទួលស្គាល់ថា

លោក **មួន មន** ជានិស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី ៧ ពិតជាបានសរសេរនិក្ខេបបទស្រាវជ្រាវ “**យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនចំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្ស កម្ពុជា នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាម**” ពិតប្រាកដមែន។

ថ្ងៃសៅរ៍ ៨កើត ខែកត្តិក ឆ្នាំជូត ទោស័ក ព.ស. ២៥៦៤

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃ ទី២៤ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២០

.....

លោក បណ្ឌិត នួន វីរ័

នាយករង

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

.....

លោក ម៉ូ ម៉ីនុន

អនុប្រធានការិយាល័យសិក្សា

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

លិខិតឧទ្ទេសនាមគណៈកម្មការវាយតម្លៃការពារនិក្ខេបបទ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

លេខ: ៤២៧/៧ អយក.១៩១

(ការសម្រេច)

លិខិតឧទ្ទេសនាម

យោង ៖ -លិខិតលេខ២៩៥៥ អយក.រជអ ចុះថ្ងៃទី១៤ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២០។
 -បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ចុះថ្ងៃទី៣១ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១៥។
 -ផែនការអនុវត្តកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៧ និងទី៨ ឆ្នាំសិក្សា២០១៩-២០២០ ចុះថ្ងៃទី០៨ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១៩។
 បុគ្គលិកអប់រំ នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដូចមានរាយនាមខាងក្រោម ត្រូវបានចាត់តាំង ជា **គណៈកម្មការការពារសារណា** ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី៧ ដែលនឹងប្រព្រឹត្តទៅ ពីថ្ងៃទី២៤-២៥ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២០ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ៖

១-ឯ.ឧបណ្ឌិត	សៀង សុវណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	ប្រធាន
២-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	ម៉ុក សារ៉ែម	អគ្គ.អប់រំ	អនុប្រធាន
៣- ឯកឧត្តម	នឿ សុផន	នាយកដ្ឋានបុគ្គលិក	សមាជិក
៤-លោក	នី បុណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៥-លោកបណ្ឌិត	នូវ រ៉ែក	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៦-លោកស្រី	ប៊ុន សុផានី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៧-លោក	ថៃ ហេង	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៨-លោកបណ្ឌិត	នី រដ្ឋា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៩-លោក	ម៉ន មុនិន្ទ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១០-លោក	ចាប គេនា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១១-លោកបណ្ឌិត	ឈាង សង្វាត	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១២-លោកបណ្ឌិត	អាន ប្រៀវ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៣-លោកស្រី	នូ ចន្ទី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៤-លោក	សៀង វ៉ាសនា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ឯកឧត្តម លោក លោកស្រី ដូចមានរាយនាមខាងលើ ត្រូវអញ្ជើញមកវាយតម្លៃការពារសារណា របស់ និស្សិតពីថ្ងៃទី២៤-២៥ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២០ ចាប់ពីម៉ោង៧:៣០នាទីព្រឹកតទៅ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ។

ថ្ងៃ ច័ន្ទ ៣០ ខែ តុលា ឆ្នាំជូត ទោស័ក ព.ស. ២៥៦៤
 រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៩ ខែ តុលា ឆ្នាំ២០២០

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

- កន្លែងទទួល៖**
- អគ្គនាយកដ្ឋានរដ្ឋបាល និងបរិញ្ញាវត្ថុ
  - ឧទ្ធរណ៍យងកឧត្តមបណ្ឌិតសភាចារ្យរដ្ឋមន្ត្រី
 "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
  - គ្រប់អង្គភាពក្រោមឱវាទក្រសួងអយក ដែលមានការពាក់ព័ន្ធ
 "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
  - សាមីខ្លួន "ដើម្បីអនុវត្ត"
  - កាលប្បវត្តិ -ឯកសារ រជអ

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ

ខ្ញុំបាទសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និង កីឡា និង អង្គការមូលនិធិគាំទ្រការអប់រំអន្តរជាតិកម្ពុជា (CIESF) Cambodia International Education Support Foundation ដែលបានរៀបចំ និងផ្តល់អាហារូបករណ៍ដល់ខ្ញុំបាទបានសិក្សា បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំនៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំនាពេលកន្លងមក។ ខ្ញុំបាទសូមថ្លែង អំណរគុណដល់គណៈកម្មការគ្រប់គ្រងការបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រង អប់រំនៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ព្រមទាំងលោកសាស្ត្រាចារ្យទាំងអស់ដែលបានចំណាយពេលដ៏មមាញឹក និងមានតម្លៃមកបង្ហាត់បង្រៀន និងពន្យល់ណែនាំគ្រប់មេរៀនដល់យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាដោយមិនគិត ពីពេលវេលានិងការនឿយហត់ឡើយ។ ជាពិសេសខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុតដល់ លោក **បណ្ឌិត នូរវិរ័ត្ត** ដែលតែងតែចំណាយពេលវេលាមកពន្យល់ខ្ញុំបាទគ្រប់ជំហានទើបធ្វើឲ្យ ការស្រាវជ្រាវរបស់ខ្ញុំនាពេលនេះទទួលបានជោគជ័យនិងភាពរលូន។ ជាមួយគ្នានេះដែរខ្ញុំក៏សូមថ្លែង អំណរគុណដល់លោកសាស្ត្រាចារ្យជំនួយលោក **ម៉ូ ម៉ុន្តន** និងមិត្តរួមជំនាន់ទី ៧ ទាំងអស់ដែល តែងតែផ្តល់ជាគំនិតល្អៗ និងកម្លាំងចិត្តតាមរយៈការ ចែករំលែក ចំណេះដឹង បទពិសោធន៍ ព័ត៌មាន ទាំងឡាយដល់រូបខ្ញុំបាទ ដើម្បីឲ្យការស្រាវជ្រាវនេះមានភាពងាយស្រួល។ បន្ថែមពីនេះទៀតខ្ញុំសូម ថ្លែងអំណរគុណដល់ លោកឪពុក អ្នកម្តាយ បងប្អូន និងភរិយារបស់ខ្ញុំ ដែលបានផ្តល់នូវពេលវេលា ប្រាក់កាស និងតែងតែជំរុញ និងលើកទឹកចិត្តដើម្បីឲ្យខ្ញុំបន្តការសិក្សារហូតបានបញ្ចប់នូវថ្នាក់ បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ។ ខ្ញុំក៏សូមឧទ្ទិសនូវស្នាដៃនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះជូន ចំពោះលោកតា **យួស មួន** ដែលបានបែកកាយទៅកាន់លោកខាងមុខហើយក្តីសុខសូមឲ្យលោក តាទទួលបាននូវអ្វីដែលជាការខិតខំបណ្តុះបណ្តាលចៅឲ្យមានថ្ងៃនេះផងចុះ។ ជាទីបញ្ចប់ខ្ញុំសូម ប្រសិទ្ធពរជូនចំពោះ ឯកឧត្តមបណ្ឌិត លោកសាស្ត្រាចារ្យ មិត្តរួមថ្នាក់ និងក្រុមគ្រួសារព្រមទាំង ភរិយាខ្ញុំបាទឲ្យជួបតែពុទ្ធពរទាំង ៤ប្រការ គឺ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ និងពលៈ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ។

សូមអរគុណ!

មូលនិយមសង្ខេប

ការស្រាវជ្រាវមួយនេះផ្ដោតទៅលើ “យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការប្រើបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្ពុជានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅក្នុងខេត្តកំពង់ចាម” នាពេលសព្វថ្ងៃ។ ភាគសំណាកដែលអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវយល់ថា អាចទទួលបានទិន្នន័យដែលអាចជឿទុកចិត្តបាននោះគឺសិស្សថ្នាក់ទី ១២ ដែលមានចំនួន២៥៨នាក់ ស្រី១៦១នាក់។ ក្នុងនោះសិស្សថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រចំនួន១៧៣នាក់ ស្រីចំនួន១១៩នាក់ និងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គមចំនួន៨៥នាក់ស្រីចំនួន៤២នាក់ ចេញពីវិទ្យាល័យចំនួន ០៥ ក្នុងស្រុកបាធាយ ក្នុងខេត្តកំពង់ចាម។ ចំពោះឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវដែលត្រូវយកមកប្រើ អ្នកស្រាវជ្រាវបានដកស្រង់កម្រងសំណួរជ្រើសរើសចំនួន៥៩ចំណុច ចែកជា ៦ ផ្នែក Oxford (1990, p. 14-16)។ ចេញមកពីនិក្ខេបបទរបស់លោក Gani, Sofyan&Fajrina, Dian& Hannifa, Rizaldi-(2015) ដែលមាន ៧១ ចំណុច ចែកចេញជា ២ផ្នែក។ អ្នកស្រាវជ្រាវដកស្រង់កម្រងសំណួរជ្រើសរើសចំនួន ៥៩ចំណុច បែងចែកជា ០៦ ផ្នែក៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់) (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រហារទម្ងន់(ទឹកចិត្ត) (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ដល់៥៩)។ លទ្ធផលនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះអាចបង្ហាញថាយុទ្ធសាស្ត្របំណិននិយាយកម្រិតខ្ពស់ ៣.៣៨ កម្រិត មធ្យម ៣.០៧ កម្រិតទាប ២.៧៩ សរុបរួម ៣.០២ និងយុទ្ធសាស្ត្របំណិននិយាយថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រនិងសង្គមខុសគ្នាដោយ (p=0.០២៦<0.០៥០)។ ចំណែកឯសិស្សដែល មានភេទខុសគ្នាយុទ្ធសាស្ត្រ ក្នុងការប្រើ បំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសមិនខុសគ្នាទេ(p=0.៤២៤>0.០៥០)។ ជារួមការប្រើយុទ្ធសាស្ត្របំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្ពុជានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅក្នុងខេត្តកំពង់ចាមមាន លក្ខណៈខុសគ្នានៅ (ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រនិងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម) ចំណែកតាម (ភេទ) យុទ្ធសាស្ត្របំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសដូចគ្នា។

ABSTRACT

This research focuses on "Strategies for the Use of English Speaking Skills by Cambodian Students at the High School Level in Kampong Cham Province" today. The sample that the researchers found to be reliable data was 258 12th grade students, 161 of whom were female. There were 173 science students, 119 females and 85 social science students, 42 females from 5 high schools in Batheay district, Kampong Cham province. For the research tools to be used, the researchers cited 59 questionnaires divided into six sections, Oxford (1990, p. 14-16). From the thesis of Gani, Sofyan & Fajrina, Dian & Hannifa, Rizaldi- (2015) with 71 points divided into two parts. Researchers cited 59 questionnaires divided into 6 sections: Part 1: Memory Strategies (9 points from 1 to 9), Part 2: Understanding Strategies (13 points from 10 to 22), Part 3: Compensation Strategies (Reminder) (There are 10 points from 23 to 32) and Part 4: Strategic Consideration (Advanced Thinking) (8 points from 33 to 40) Section 5: Motivation Strategy (Motivation) 41 to 48) Section 6 Social Strategy (11 points from 49 to 59). The results of this study may show that the higher spoken language strategies were 3.38, the average was 3.07, the lower was 2.79, the total was 3.02, and the science and social speaking strategies were different by ($p = 0.026$). <0.050). For students of the opposite sex, the English speaking skills strategy was not different ($p = 0.424 > 0.050$). Overall, the use of English speaking strategies by Cambodian students at the upper secondary level in Kampong Cham was Different in (science and social classes) and same-sex.

មាតិកា

ចំណាចដើម

ទំព័រ

សេចក្តីប្រកាសអះអាងរបស់បេក្ខជន i

លិខិតបញ្ជាក់ ii

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ iii

មូលន័យសង្ខេប v

បញ្ជីអក្សរកាត់ xi

ជំពូកទី១៖ ១

សេចក្តីផ្តើម ១

១.១- បញ្ហានៃការស្រាវជ្រាវ..... ១

១.២- ចំណោទបញ្ហានៃការស្រាវជ្រាវ ៥

១.៣- គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវ ៦

១.៤- សំណួរស្រាវជ្រាវ..... ៦

១.៥- សារៈសំខាន់នៃការស្រាវជ្រាវ ៩

១.៦- ដែនកំណត់ និងវិសាលភាពនៃការស្រាវជ្រាវ..... ៩

១.៦.១- ដែនកំណត់នៃការស្រាវជ្រាវ ៩

១.៦.២- វិសាលភាពនៃការស្រាវជ្រាវ ១០

១.៧- រចនាសម្ព័ន្ធស្រាវជ្រាវ ១០

ជំពូកទី២៖..... ១២

រំលឹកទ្រឹស្តី..... ១២

២.១- និយមន័យ ១២

២.១.១-យុទ្ធសាស្ត្ររៀនកាសាអង់គ្លេស..... ១៥

២.២. សារៈសំខាន់នៃបំណិននិយាយកាសាអង់គ្លេស..... ១៨

២.២.១. លក្ខណៈពិសេសនៃបំណិននិយាយកាសាអង់គ្លេស ២០

២.២.២. បញ្ហាលើបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស.....	២១
២.៣.១.វិធីសាស្ត្របកប្រែ ឬវិធីសាស្ត្របុរាណ (The Grammar Translation Method)	៣១
ជំពូកទី៣៖	៣៦
វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ	៣៦
៣.១- ការជ្រើសរើសសំណាក.....	៣៩
តារាងទី១៖ ភេទ បណ្ណសិក្សា សមត្ថភាពភាសាអង់គ្លេសនៅតាមវិទ្យាល័យទាំង ៥	៣៩
៣.២- ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ.....	៤០
៣.៣- ដំណើរការប្រមូលទិន្នន័យ	៤១
៣.៤- ការវិភាគទិន្នន័យ.....	៤២
លទ្ធផលនិងការពិភាក្សា	៤៤
ជំពូកទី៤៖	៤៥
លទ្ធផលការស្រាវជ្រាវ	៤៥
៤.១- លទ្ធផលការស្រាវជ្រាវសំណួរទី១៖ តើយុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាបំណិននិយាយអ្វីដែលសិស្សប្រើ ?	៤៥
តារាងទី២៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ (N= 258).....	៤៦
តារាងទី៣៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ២៥៨ នាក់ (N=258).....	៥១
តារាងទី៤៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យម សិក្សាទុតិយភូមិតាមភេទ (N=258).....	៥៦
តារាងទី៥៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ២៥៨ នាក់ (N=258)តាមភេទ.....	៦២
តារាងទី៦៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន២៥៨នាក់ (N=258) តាមបណ្ណាមុខវិជ្ជា ...	៦៤
តារាងទី៧៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ៣៥៥ នាក់ (N=258).....	៧០

៤.២- តើមានការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាបំណិននិយាយខុសគ្នារវាងសិស្សរៀនបណ្តុំមុខវិជ្ជាវិទ្យាសាស្ត្រ និងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម និងសិស្សដែលមានភេទខុសគ្នាឬទេ ? ៧២

តារាងទី៨ ៖ ភាពដូចគ្នា និងភាពខុសគ្នាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាតាមបណ្តុំវិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គម..... ៧២

តារាងទី៩ ៖ ភាពដូចគ្នា និងភាពខុសគ្នាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាតាមភេទ ប្រុស និងស្រី..... ៧៤

ជំពូកទី៥៖ ៧៦

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និង សំណូមពរ..... ៧៦

៥.១ សេចក្តីសន្និដ្ឋាន..... ៧៦

៥.២- សេចក្តីសង្ខេបលទ្ធផលការស្រាវជ្រាវ ៧៨

៥.៣-ការពិភាក្សាការស្រាវជ្រាវ ៧៩

៥.៤- សំណូមពរ ៨១

៥.៤.១.សម្រាប់ការស្រាវជ្រាវបន្ត ៨២

ឯកសារយោង ៨៣

ឧបសម្ព័ន្ធ ៨៦

ឧបសម្ព័ន្ធទី ១៖ លិខិតអនុញ្ញាតរបស់វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ..... ៨៨

ឧបសម្ព័ន្ធទី ២៖ លិខិតអនុញ្ញាតរបស់មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តកំពង់ចាម ៨៩

ឧបសម្ព័ន្ធទី៣៖ កម្រងសំណួរ..... ៩០

ឧបសម្ព័ន្ធទី ៤..... ៩៦

ឧបសម្ព័ន្ធទី ៥៖ Mean និង Standard Deviation..... ៩៧

ឧបសម្ព័ន្ធទី ៦៖ Independent Sample-t Test..... ៩៨

ឧបសម្ព័ន្ធទី ៧៖..... ១០២

១-គណៈកម្មការមេប្រយោគ ១០២

២-គណៈកម្មការការពារនិក្ខេបបទ ១០៣

បញ្ជីតារាង

តារាងទី១៖ រោទ បណ្តុំសិក្សា សមត្ថភាពភាសាអង់គ្លេសនៅតាមវិទ្យាល័យទាំង ៥	៣០
តារាងទី២៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ (N= 258).....	៣៥
តារាងទី៣៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ២៥៨ នាក់ (N=258).....	៤០
តារាងទី៤៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យម សិក្សាទុតិយភូមិតាមរោទ (N=258).....	៤៤
តារាងទី៥៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ២៥៨ នាក់ (N=258)តាមរោទ.....	៤៩
តារាងទី៦៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ២៥៨នាក់ (N=២៥៨) តាមបណ្តុំមុខវិជ្ជា ៥០	៥០
តារាងទី៧៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ៣៥៥ នាក់ (N=២៥៨)	៥៥
តារាងទី៨ ៖ ភាពដូចគ្នា និងភាពខុសគ្នាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាតាមបណ្តុំវិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គម.....	៥៧
តារាងទី៩ ៖ ភាពដូចគ្នា និងភាពខុសគ្នាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាតាមរោទ ប្រុស និងស្រី.....	៥៨

បញ្ជីអក្សរកាត់

- ១. វិ.សអតជហស បាធាយ   ៖ វិទ្យាល័យ សម្តេចអគ្គមហាសេនាបតី តេជោហ៊ុន សែនបាធាយ
- ២. វិ.ហណហ ព្រៃញា   ៖ វិទ្យាល័យ ហោ ណាំហុង ព្រៃញា
- ៣. វិ.សតហស សណ្តែក   ៖ វិទ្យាល័យ សម្តេចតេជោ ហ៊ុន សែន សណ្តែក
- ៤. វិ.ហស ជើងឆ្នក   ៖ វិទ្យាល័យ ហ៊ុន សែន ជើងឆ្នក
- ៥. វិ.ហស សង្កើប   ៖ វិទ្យាល័យ ហ៊ុន សែន សង្កើប

ជំពូកទី ១
សេចក្តីផ្តើម

ជំពូកទី១
សេចក្តីផ្តើម

១.១. មធ្យោបាយនៃការស្រាវជ្រាវ

បំណិននិយាយគឺជាជំនាញភាសាមួយដ៏សំខាន់(Nguyen, 2015, p.8)។ និស្សិតរកឃើញថាវាពិបាកប៉ុន្តែគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍។ ពួកគេអាចទាក់ទងមនុស្សបង្ហាញពីតម្រូវការរបស់ពួកគេគំនិតបំណងប្រាថ្នានិងចំណាប់អារម្មណ៍(Enas,2015,p.52)។ យើងប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកដទៃដើម្បីបង្ហាញគំនិតនិងដឹងគំនិតផ្សេងៗទៀតផងដែរ។ ការប្រាស្រ័យទាក់ទងកើតឡើងនៅកន្លែងដែលមានការនិយាយបើគ្មានការនិយាយយើងមិនអាចទាក់ទងគ្នាបានទេ។ Zaremba and Zhang (2006) សន្មតថាក្នុងចំណោមជំនាញភាសាអង់គ្លេសម៉ាក្រូទាំងបួនការនិយាយហាក់ដូចជាជំនាញ សំខាន់បំផុតដែលត្រូវការសំរាប់ការប្រាស្រ័យទាក់ទង។ភាសាអង់គ្លេសនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះត្រូវបានគេជឿជាក់ថាជាមធ្យោបាយដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតក្នុងការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងពិភពលោក (Gurbus et al., 2013, p. 366)។ មួយភាគធំនៃអ្នកសិក្សានៅលើពិភពលោកសិក្សា ភាសាអង់គ្លេសយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកនិយាយដើមប្រមូលនិយាយភាសាផ្សេងទៀត។ រៀនភាសាថ្មីទាក់ទងនឹងជំនាញក្នុងការស្តាប់និយាយអាននិងសរសេរ។ ក្នុងចំណោមជំនាញទាំងបួនការនិយាយ ត្រូវបានគេនិយាយថាជាវិធីផ្ទាល់បំផុតដើម្បីនិយាយជាមួយមនុស្ស (Yunzhong,1985)បើយោងតាមលោក Harmer (2007) និងលោក Pourhosein Gilakjani (2016) បំណិននិយាយគឺជាការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់មនុស្សគឺជាដំណើរការមួយដ៏ស្មុគស្មាញ មនុស្សត្រូវការការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នានៅពេលដែលពួកគេចង់និយាយអ្វីមួយ និងបញ្ជូនព័ត៌មាន។ អ្នកនិយាយប្រើការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នានៅពេលពួកគេនឹងជូនដំណឹងដល់នរណាម្នាក់អំពីរឿងអ្វីមួយ។ ដូច្នេះអ្នកនិយាយនិងអ្នកស្តាប់គួរតែស្ថិតក្នុងពេលតែមួយដើម្បីឱ្យការទំនាក់ទំនងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ការនិយាយគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់សម្រាប់អ្នករៀនភាសាទីពីរ។ទោះបីជាវាមានសារៈសំខាន់ក៏ដោយការនិយាយត្រូវបានគេមើលរំលងនៅក្នុងសាលារៀននិងសាកលវិទ្យាល័យដោយសារតែហេតុផលផ្សេងៗ គ្នាដូចជាការសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើវេយ្យាករណ៍និងសមាមាត្រគ្រូ និស្សិតមិនអំណោយផល ការនិយាយមិនត្រូវបានអនុវត្តពេលប្រឡងដោយសារតែពិបាកក្នុង ការវាយតម្លៃនិងពេលវេលាដែលត្រូវការដើម្បីអនុវត្តការធ្វើតេស្តនិយាយវាពិបាក

(Clifford, 1987)។ ក្នុងចំណោមអ្នករៀនភាសាបញ្ហាប្រឈមមុខដែលពិបាកបំផុតគឺជំនាញនិយាយ។ គេជឿថាជំនាញនិយាយគឺសំខាន់បំផុតក្នុងចំណោមជំនាញទាំងបួន។ អ្នកសិក្សាជាច្រើនបានបញ្ជាក់ថាពួកគេបានចំណាយពេលជា ច្រើនឆ្នាំក្នុង ការសិក្សាភាសាអង់គ្លេស ប៉ុន្តែមិនអាចនិយាយបានត្រឹមត្រូវនិងអាចយល់បាន(Bueno, Madrid, & McLaren, 2006)។ លើសពីនេះទៅទៀតនិស្សិតរៀនភាសាអង់គ្លេសប្រហែលជាត្រូវការជំនាញនិយាយដើម្បីបង្ហាញ គំនិតរបស់ពួកគេ ព្រោះវាជាមធ្យោបាយងាយស្រួលបំផុតក្នុងការបង្ហាញគំនិតរបស់ពួកគេបានទៅគ្រប់ប្រទេស(Alexander, 1996, Jones, 1992, Senel, 2012)។ ដោយឡែកភាសាអង់គ្លេស គឺជាភាសាការងារផ្លូវការតែមួយគត់នៃសមាគមន៍ប្រជា ជាតិអាស៊ីអាគ្នេយ៍ដែលផ្តល់នូវការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដល់ប្រទេសកម្ពុជាដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍ទុនភាសាអង់គ្លេស (Clayton, 2007)។

ក្នុងចំណោមជំនាញភាសាសំខាន់ៗទាំងបួនការនិយាយត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាជំនាញសំខាន់បំផុតដែលត្រូវតែមានបំណិនខ្ពស់ក្នុងការរៀនភាសាថ្មីសម្រាប់មនុស្សភាគច្រើនដែលស្នាក់ជំនាញនិយាយគឺជា ផ្នែកសំខាន់បំផុតតែមួយគត់នៃការរៀនភាសាបរទេសហើយមនុស្សដែលជោគជ័យត្រូវបានវាស់វែងលើសមត្ថភាពក្នុងការបន្តការសន្ទនានៅក្នុងភាសានោះ(Nunan, 1991, p. 39)។ មនុស្សនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាជនជាតិដើមប្រមាណជា ៣៣០ លាននាក់ និងប្រហែលជា៤៣០ លាននាក់ទៀតមិនមែនជាជនជាតិដើម (Crystal 2003)។ មានមនុស្សជាងពាក់កណ្តាលពិភពលោកចេះនិយាយពីរបួចច្រើនភាសា (Grosjean 2010)។ ការប្រើប្រាស់ភាសាអង់គ្លេសវាបានផ្តល់ផលជាច្រើនដល់ប្រជាជននៅលើសកលលោកសម្រាប់ការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា ឬ អាចនិយាយបានថាភាសាអង់គ្លេស គឺជាភាសាយាន ដ៏សំខាន់បំផុតមួយសម្រាប់ ការផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មាននិងទំនាក់ទំនងផ្សេងៗ នៅក្នុង យុគសម័យសាកលកាវុនីយកម្មនាពេលបច្ចុប្បន្ននិងអនាគតដោយសារតែភាសាអង់គ្លេសត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ ច្រើនជាងគេនៅលើពិភពលោក (Crystal, 1997)។ យ៉ាងណាមិញ Naisbitt និង Aburdence (1990) បានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើតួនាទីភាសាអង់គ្លេសទាក់ទងនឹងភាសាក្នុងស្រុកថា: ភាសាអង់គ្លេស គឺមិនមែនកំពុងតែជំនួសភាសាក្នុងស្រុកនោះ ដោយអនុញ្ញាតឲ្យជនចម្លែកៗ អាចធ្វើការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាពីប្រទេសមួយទៅ

ប្រទេសមួយទៀតបាន ហើយនឹងបើកទ្វារចំហរដល់ពិភពលោកដើម្បីចាប់យកឱកាស ព្រមទាំងពង្រឹង ផ្នត់គំនិតទទួលយកគំនិតថ្មី។ ភាសាអង់គ្លេស គឺជាភាសាការងារផ្លូវការតែមួយគត់នៃសមាគមប្រជា ជាតិអាស៊ីអាគ្នេយ៍ដែលផ្តល់នូវការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដល់ប្រទេសកម្ពុជា ដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍ទុនភាសា អង់គ្លេស (Clayton, 2007)។ ដោយឡែកនៅក្នុងបរិបទកម្ពុជាភាសាអង់គ្លេសត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅ ក្នុងកម្មវិធីសិក្សាមធ្យមសិក្សាក្នុងឆ្នាំ១៩៨៩ (Vira, 2002)។ មុននឹងការដាក់ចេញឲ្យប្រើភាសា អង់គ្លេស ភាសាបារាំងគឺជាភាសាបរទេសដែលបានលេចធ្លោនៅកម្ពុជា ក៏ដូចជាការដាក់បញ្ចូលក្នុងកម្មវិធី សិក្សា។ គួរកត់សម្គាល់ផងដែរថា នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ភាសាអង់គ្លេសមិនត្រឹមតែត្រូវបានដាក់បញ្ចូល ទៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាសាលារដ្ឋតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ត្រូវបានគេប្រើប្រាស់សម្រាប់មុខវិជ្ជាជាក់លាក់ជា ច្រើននៅតាមសាកលវិទ្យាល័យនានា និងទីផ្សារការងារផងដែរ។លើសពីនេះទៅទៀតនិស្សិតរៀនភាសា អង់គ្លេសប្រហែលជាត្រូវការជំនាញនិយាយដើម្បីបង្ហាញគំនិតរបស់ពួកគេព្រោះ វាជាមធ្យោបាយងាយ ស្រួលបំផុតក្នុងការបង្ហាញគំនិតរបស់ពួកគេបានទៅគ្រប់ប្រទេស(Alexander, 1996, Jones, 1992, Senel, 2012) ។ គោលបំណងចម្បងនៃការបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសគឺផ្តល់ ឱ្យអ្នកសិក្សានូវសមត្ថភាពក្នុង ការប្រើប្រាស់ភាសាអង់គ្លេសប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពនិងត្រឹមត្រូវក្នុងការទំនាក់ទំនង (Davies & Pearse, 2000)។ រៀនជំនាញនិយាយគឺជាទិដ្ឋភាពដ៏សំខាន់បំផុតនៃការរៀនសូត្រភាសាទីពីរប្រាកសាបរទេសហើយ ភាពជោគជ័យត្រូវបានវាស់ដោយផ្អែកលើសមត្ថភាពក្នុងការសន្ទនាជាក់ស្តែង (Nunan, 1995)។ ដោយ មានការខិតខំ និងយកចិត្តទុកដាក់របស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ក្រោមការឧបត្ថម្ភ របស់ រដ្ឋាភិបា លអង់គ្លេសតាមរយៈគម្រោងនៃការបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសកម្រិតមធ្យមសម្រាប់កម្ពុជា (CAMSET) បាន ផលិតចេញនូវសៀវភៅសិក្សាគោលសម្រាប់សាលាមធ្យមសិក្សាលើកដំបូង ដែលបានដាក់ឲ្យប្រើ ប្រាស់នៅចុងទសវត្សឆ្នាំ១៩៩០ និងដើមទសវត្សឆ្នាំ២០០០ ក្នុងគោលបំណងកសាងសមត្ថភាព សិស្សានុសិស្ស កម្ពុជាដើម្បីបម្រើឲ្យសេចក្តីត្រូវការរបស់ប្រទេសនាពេលបច្ចុប្បន្ន និងអនាគត។ គម្រោង នេះរៀបចំដោយ CfBT Education Services ។ តាមរយៈគម្រោងនេះ ក្រសួងអភិវឌ្ឍន៍អន្តរជាតិនៃ ប្រទេសអង់គ្លេស (CFID) បានផ្តល់មូលនិធិសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍកម្មវិធីសិក្សា ការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ ការ

រៀបចំប្រព័ន្ធអធិការកិច្ចសាលារៀន និងបណ្តុះបណ្តាលផ្នែកអ្នកនិពន្ធ ផ្នែករៀបរៀង ព្រមទាំងបោះពុម្ព និងផ្នែកចែកផ្សាយសៀវភៅទាំងនេះផងដែរ។ ដោយការមើលឃើញពីសារៈសំខាន់នៃការប្រើប្រាស់ភាសាអង់គ្លេស សាលាភាសាអង់គ្លេសឯកជន ក៏ចាប់ផ្តើមបង្កើតឡើង និងរីកដុះដាលយ៉ាងច្រើននៅទូទាំងប្រទេសកម្ពុជា ជាពិសេសក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ និងទីរួមខេត្តនានា រហូតដល់មានសាលាមួយចំនួនជ្រើសរើសយកភាសាអង់គ្លេស ជាភាសាយានសម្រាប់ការបង្រៀនចំណេះដឹងទូទៅលើគ្រប់មុខវិជ្ជាទាំងអស់ថែមទៀតផង។ តាមរយៈរបាយការណ៍ បូកសរុបរង្វាយ តម្លៃការអប់រំឆ្នាំសិក្សា ២០១៦-២០១៧ និង ទិសដៅឆ្នាំ២០១៨-២០១៩, (២០១៧) បង្ហាញថាសាលាអន្តរជាតិចំនួន ៣ នៅរាជធានីភ្នំពេញបានអនុវត្តតាមកម្មវិធីសិក្សាចំណេះទូទៅរបស់ក្រសួងអប់រំយុវជន និងកីឡានិងជ្រើសរើសយកការបង្រៀនគ្រប់មុខវិជ្ជាជាភាសាអង់គ្លេស។ ហើយមានសាលាអន្តរជាតិចំនួន ៧ ទៀតដែលអនុវត្តន៍កម្មវិធីសិក្សាបរទេសដោយយកភាសាអង់គ្លេសជាយាន។ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាបានយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការលើកកម្ពស់ការរៀន និងបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសតាមរយៈការកែប្រែកម្មវិធីសិក្សា ភាសាអង់គ្លេស នៅតាមសាលារដ្ឋដោយឲ្យសិស្សចាប់ផ្តើមរៀនភាសានេះតាំងពីថ្នាក់ទី៤ នៅបឋមសិក្សា (នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍកម្មវិធីសិក្សា, ២០១២) ហើយក្រសួងក៏បានធ្វើការកែប្រែសៀវភៅសិក្សាគោលភាសាអង់គ្លេសផងដែរ (Tweed និង Som, 2015) ។ តាមការសិក្សារបស់ O'Malley and Chamot (1990) បានបង្ហាញថាសិស្សដែលមានប្រសិទ្ធភាព (មានជំនាញខ្ពស់ជាងនេះ) ជាទូទៅប្រើយុទ្ធសាស្ត្រកាន់តែច្រើនហើយប្រើវាតាមមធ្យោបាយដែលជួយឱ្យសិស្សបំពេញកិច្ចការភាសាឱ្យកាន់តែជោគជ័យ។ ផ្ទុយទៅវិញសិស្សមិនសូវមានប្រសិទ្ធភាព (មានជំនាញទាប) មិនត្រឹមតែមានយុទ្ធសាស្ត្រតិចប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងប្រើយុទ្ធសាស្ត្រដែលមិនសមស្របទៅនឹងការកិច្ចប្រយោជន៍ដែលមិននាំទៅរកការបំពេញការកិច្ចដែលទទួលបានជោគជ័យ។ តាមការសិក្សា O'Malley and Chamot (1989) and Gu and Johnson (1996) (cited in Cabaysa & Baetiong, 2010 p. 24) បង្ហាញផងដែរថាអ្នកសិក្សាដែលទទួលបានជោគជ័យបានប្រើប្រាស់បន្សំនៃយុទ្ធសាស្ត្រ។ នេះត្រូវបានគាំទ្រដោយការសិក្សាដែលធ្វើឡើងដោយ Gharbavi និង Mousavi (2012) ដែលបង្ហាញថាកំរិតខ្ពស់នៃអ្នកសិក្សាគឺមានចំនួនកាន់តែច្រើននៃយុទ្ធសាស្ត្រដែលពួកគេប្រើ។ ដូច្នោះការ

សិក្សានាពេលបច្ចុប្បន្ននេះត្រូវបានធ្វើឡើង ដើម្បីស្វែងយល់ បន្ថែមពីយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាដែលត្រូវ បាន ប្រើដោយនិស្សិតដែលមានសមត្ថភាពនិយាយខ្ពស់និងទាប ក្នុងការអភិវឌ្ឍជំនាញនិយាយរបស់ពួកគេ។ គេរំពឹងថានឹងដឹងកាន់តែច្បាស់ អំពីយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសានឹងជួយទាំងគ្រូនិងសិស្សឱ្យរកដំណោះស្រាយ ប្រសើរជាងមុនចំពោះបញ្ហាដែលសិស្សមានក្នុងការអភិវឌ្ឍជំនាញនិយាយរបស់ពួកគេ។ ផ្អែកលើសាវតា ដែលបានពិពណ៌នាខាងលើការស្រាវជ្រាវនេះផ្ដោតលើសំណួរដូចតទៅនេះ៖ (១) តើអ្វីទៅជាយុទ្ធសាស្ត្រ រៀនដែលប្រើដោយ អ្នកសិក្សាដែលមាននិយាយមានកម្រិតទាបដើម្បីបង្កើនសមត្ថភាពនិយាយរបស់ពួក គេ? (២) តើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនសូត្រត្រូវបានប្រើដោយអ្នកសិក្សាដែលមានសមត្ថភាពខ្ពស់ក្នុងការនិយាយ ដើម្បីបង្កើនសមត្ថភាពនិយាយ របស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច? ដូច្នោះគោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវនៅក្នុង ការសិក្សានេះគឺដើម្បីស្វែងរកយុទ្ធសាស្ត្ររៀនដែលប្រើដោយអ្នកសិក្សាដែលមាន សមត្ថភាពនិយាយខ្ពស់ និងទាបដើម្បីអភិវឌ្ឍសមត្ថភាពនិយាយរបស់ពួកគេ។

១.២. ចំណោទបញ្ហានៃការស្រាវជ្រាវ

នៅក្នុងសាកលកាវុនីយកកម្ម ទំនាក់ទំនង បច្ចេកវិទ្យា ព័ត៌មាន និងសារគមនាគមន៍ វប្បធម៌ និង ប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចចម្រុះត្រូវបានចែករំលែកពីមួយទៅមួយដែលត្រូវបានធ្វើឡើងជាភាសាអង់គ្លេស។ ភាសា អង់គ្លេសត្រូវបានគេបែងចែកជា ភាសាកំណើត ភាសាទីពីរ និងភាសាបរទេសដែលត្រូវប្រើប្រាស់ពាស ពេញពិភពលោកដើម្បីបំពេញតាមតម្រូវការនៃការប្រើប្រាស់ ហេតុនេះហើយវាបានក្លាយជាឧបករណ៍ភ្ជាប់ ទំនាក់ទំនងសម្រាប់សាកលកាវុនីយកម្មយ៉ាងទូលំទូលាយ។ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាភាសាអង់គ្លេសចាប់ ផ្តើមពេញនិយមសម្រាប់សិស្សានុសិស្សកម្ពុជាចាប់តាំងពីការដាក់ចេញនូវគោលនយោបាយអប់រំសម្រាប់ ទាំងអស់គ្នា (EFA) ពីរដ្ឋាភិបាល នៅឆ្នាំ១៩៩០ កិច្ចព្រមព្រៀងសន្តិភាព ក្រុងប៉ារីសនៅឆ្នាំ១៩៩១ វត្តមានរបស់អាជ្ញាធររបស់អង្គការសហប្រជាជាតិនៅកម្ពុជា (UNTAC) នៅអំឡុងឆ្នាំ១៩៩២-១៩៩៣ ការដាក់បញ្ចូលសេដ្ឋកិច្ចសាកលក្នុងតំបន់ សហគមន៍ ជំនួយអន្តរជាតិ (Clayton, 2009) និងសមាជិក ភាពពេញសិទ្ធិនៃសមាគម ប្រជាជាតិអាស៊ីអាគ្នេយ៍ (ASEAN) នៅឆ្នាំ ១៩៩៩ (Igawa, 2008)។ ភាសាអង់គ្លេសត្រូវបានគេជ្រើសរើសជាភាសាផ្លូវការតែមួយគត់ សម្រាប់ការទាក់ទងនៅក្នុងសមាគមនេះ

ចំពោះវិស័យនយោបាយ វិស័យសេដ្ឋកិច្ច និងវិស័យផ្សេងៗទៀត (Igawa, 2008)។ ទន្ទឹមគ្នានេះផងដែរ រដ្ឋាភិបាល និងប្រជាជនកម្ពុជាបានជ្រើសរើស និងប្រើប្រាស់ភាសាអង់គ្លេសដើម្បីទំនាក់ទំនង និងប្រកប អាជីវកម្មជាមួយគ្នា អង្គការ និងក្រុមហ៊ុនបរទេសផ្សេងៗទៀត។ នេះសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ពីគោល នយោបាយ និងផលប៉ះពាល់នៃការប្រើភាសាទៅលើជីវភាពរស់នៅរបស់ប្រជាជន ការអប់រំ និងអនាគតនៃ ប្រទេសដែលកំពុងតែផ្លាស់ប្តូរ (Igawa, 2008)។

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា (MoEYS) បានដឹងអំពីចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ប្រជាជនកម្ពុ ជា ក៏ដូចជាសិស្ស និងនិស្សិតអំពីភាសាបរទេសដែលពួកគេត្រូវការ និងចង់រៀន ទើបក្រសួងបានខិតខំរិះ រកនូវមធ្យោបាយផ្សេងៗដើម្បីដាក់ឲ្យមានការសិក្សាភាសាអង់គ្លេសនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សា។ ប៉ុន្តែការ សិក្សាភាសាអង់គ្លេសត្រូវចាប់ផ្តើមពីមូលដ្ឋានធនធានទាបបំផុត ដោយគ្មានកម្មវិធី គ្មានសៀវភៅសិក្សា គោល ចំណែកឯគ្រូបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសនៅកម្ពុជាមានចំនួនតិចតួច (Pith, 1996)។ ក្រសួងអប់រំយុវ ជន និង កីឡាបានដាក់បញ្ចូលមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសទៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាសាលាមធ្យមសិក្សារដ្ឋចាប់ តាំងពីឆ្នាំ១៩៨៩ (Vira, 2002)។ ភាសាអង់គ្លេសត្រូវបានប្រើសម្រាប់ការបង្រៀនជាភាសា បរទេសរយៈពេល ៣ ឆ្នាំ នៅ កម្រិតមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ និង ៣ ឆ្នាំទៀតនៅ កម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយ ភូមិ។ សិស្សទាំងអស់ត្រូវបានបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសរយៈពេល ៦ ឆ្នាំ មុនពេលពួកគេបញ្ចប់ថ្នាក់វិទ្យា ល័យ។ សិស្សដែលមានកម្រិតជំនាញភាសាអង់គ្លេសកម្រិតខ្ពស់ពីវិទ្យាល័យមក ពួកគេមានឱកាសទទួល បានភាពជោគជ័យនៅកម្រិតសាកលវិទ្យាល័យជាង (Nith, 2004)។ នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ និង ទុតិយភូមិ ចាប់ពីថ្នាក់ទី ៧ ដល់ថ្នាក់ទី ១២ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាបានដាក់ឲ្យប្រើសៀវភៅស៊េរី English for Cambodia (ភាសាអង់គ្លេសសម្រាប់ប្រទេសកម្ពុជា) ដែលបានដាក់ ឲ្យសាកលវិទ្យាល័យនៅ ក្នុងឆ្នាំសិក្សា ១៩៩៦-១៩៩៧ (MoEYS, 1999)។ មុនពេលបោះពុម្ពស៊េរីសៀវភៅ English for Cambodia (EFC) មានសៀវភៅជាច្រើនដែលត្រូវបានយកមកប្រើមានដូចជា៖ Headway, Streamline និង English for Today ជាដើម។ ក្រោយមកមានគម្រោងជាច្រើនត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីចងក្រង និងរៀបចំសៀវភៅភាសាអង់គ្លេសឲ្យសមស្របនឹងប្រទេសកម្ពុជា គឺស៊េរីសៀវភៅ English for

Cambodia ដែលត្រូវបានបោះពុម្ពជា ៦ កម្រិតសម្រាប់ឆ្នាំសិក្សានីមួយៗដែលត្រូវបានកំណត់តាមលំដាប់ រួមមាន៖ EFC Book 1, 1996; EFC Book 2, 1997; EFC Book 3, 1998; EFC Book 4, 1999; EFC Book 5, 2000 និង EFC Book 6, 2001 (Vira, 2002)។ ថ្មីៗនេះតាមរយៈសេចក្តីណែនាំស្តីពីការ បង្រៀន និង រៀនមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសនៅ សាលាបឋមសិក្សា របស់ក្រសួងអប់រំ ចុះថ្ងៃទី ៦ តុលា ឆ្នាំ ២០១៧។ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានប្រកាសដាក់បញ្ចូលមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសក្នុងកម្មវិធី សិក្សានៅកម្រិតបឋមសិក្សាចំណេះទូទៅ ពីថ្នាក់ទី៤ ដល់ថ្នាក់ទី៦ ដើម្បីផ្តល់ ឱកាសឲ្យសិស្សបានសិក្សា ជាមូលដ្ឋានដំបូងនៃភាសាអង់គ្លេសសម្រាប់គ្រឹះក្នុងការបន្តការសិក្សា នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សា។ ក្នុង គោលបំណងបង្កើនរយៈពេលសិក្សា ភាសាបរទេសនៅតាមសាលាឲ្យបានគ្រប់កម្រិតដើម្បី ពង្រឹងនិង បង្កើនសមត្ថភាពសិស្សនុសិស្សផ្នែកភាសាអង់គ្លេសឲ្យកាន់តែមានសក្តានុពលគឺ ៣ កម្រិតនៅបឋមសិក្សា ៣ កម្រិតនៅអនុវិទ្យាល័យ និង ៣ កម្រិតទៀតនៅវិទ្យាល័យ។ ទោះបីជាមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសបានដាក់ បញ្ចូលក្នុងកម្មវិធីសិក្សានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាតាំងពីឆ្នាំ១៩៨៩ (Vira,2002) មកក៏ដោយ ក៏មិនទាន់ មានឃើញការសិក្សាណាមួយលើ យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀននិយាយភាសាភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្ពុជា នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ ឬទុតិយភូមិឡើយ។ ហេតុនេះហើយនៅឆ្នាំសិក្សានេះ អ្នកសិក្សានឹងធ្វើ ការសិក្សាស្វែងយល់ពីយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្ស កម្ពុជានៅកម្រិតមធ្យម សិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាម ដោយពិនិត្យ និងប្រៀបធៀបភេទតំបន់។បន្ថែមពីនេះទៀតអ្នកសិក្សាក៏ នឹងខិតខំរកឲ្យនូវបញ្ហាប្រឈមនានាក្នុងការបង្រៀននិងរៀនភាសាអង់គ្លេសនៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុង ខេត្តកំពង់ចាមនាពេលបច្ចុប្បន្នផងដែរ។

១.៣. គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវ

គោលបំណងនៃការសិក្សានេះ គឺដើម្បីរកឲ្យឃើញពី របៀបដែលសិស្សនៅកម្រិតមធ្យម សិក្សាទុតិយភូមិប្រើក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស។ ការសិក្សានេះមានគោលបំណងដូច ខាងក្រោម៖

- រកឲ្យឃើញពីយុទ្ធសាស្ត្ររបស់សិស្សដែលប្រើក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស។
- ប្រៀបធៀបនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សតាមបណ្តុំមុខវិជ្ជា (វិទ្យាសាស្ត្រពិតនិងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម) និងភេទ។

១.៤. សំណួរស្រាវជ្រាវ

ការសិក្សានេះពិនិត្យលើ ការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រនៃ ការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ។ ការសិក្សាពីរបៀបរៀនភាសាអង់គ្លេសរបស់ពួកគេដើម្បីងាយស្រួលក្នុងការជួយគេឲ្យចាប់អារម្មណ៍ ក្នុង ការសិក្សាពីរបៀប ប្រើយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស ប្រកបដោយជោគជ័យ។ ដើម្បីស្រាវជ្រាវលើប្រធានបទនេះត្រូវមានជំនួយនៃសំណួរស្រាវជ្រាវចំនួនពីរនឹងត្រូវពិភាក្សាលម្អិតនៅកថាខណ្ឌខាងក្រោម។

សំណួរស្រាវជ្រាវនៃការសិក្សានេះមានដូចខាងក្រោម៖

១-តើយុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសអ្វីដែលសិស្សប្រើ ?

២-តើមានការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រសិក្សា លើបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសខុសគ្នារវាងសិស្សរៀនតាមបណ្តុំមុខវិជ្ជាវិទ្យាសាស្ត្រ និងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម និងសិស្សដែលមានភេទខុសគ្នាឬទេ ?

១.៥. សារៈសំខាន់នៃការស្រាវជ្រាវ

មុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេស គឺជាមុខវិជ្ជាសំខាន់មួយក្នុងចំណោមមុខវិជ្ជាដទៃទៀត ដែលក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡាបានយកចិត្តទុកដាក់និងធ្វើការសិក្សាលទ្ធភាព ដើម្បីដាក់បញ្ចូលជា មុខវិជ្ជាភាគព្វកិច្ចទាំងនៅក្នុងការប្រឡងសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិនិងការប្រឡងសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ។

១- ក្នុងបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស ២- ឲ្យនូវបំណិននិយាយភាសា ៣- ឲ្យនូវបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសបណ្តាំ។

ការដឹងពីយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សច្បាស់លាស់និងរកឃើញនូវបញ្ហាប្រឈមនានាដែលជួបប្រទះក្នុងការរៀនភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនឹងអាចជួយឲ្យគ្រូបង្រៀនភាសា

អង់គ្លេស និង អ្នកពាក់ព័ន្ធយល់ពីតម្រូវការកាន់តែច្បាស់ និងជួយសិស្សឲ្យទទួលបាននូវចំណេះដឹងភាសាអង់គ្លេសបានប្រសើរ ឡើងសម្រាប់ជាស្ថានភាពទៅកាន់ថ្នាក់ឧត្តមសិក្សា។

១.៦. វិនិច្ឆ័យភាពនិងផែនការនៃការស្រាវជ្រាវ

អ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើការសិក្សាអំពី “យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការប្រើប័ណ្ណនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅខេត្តកំពង់ចាម” ដោយបង្ហាញអំពីរបៀបនៃការរៀនប័ណ្ណនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ សិស្សកន្លងមក។

១.៦.១. វិនិច្ឆ័យភាពនៃការស្រាវជ្រាវ

អ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើការសិក្សាអំពី “យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនប័ណ្ណនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្ពុជានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅខេត្តកំពង់ចាម” ដោយបង្ហាញអំពីរបៀបក្នុងការរៀនប័ណ្ណនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ សិស្សកន្លងមក។

១.៦.២. ផែនការនៃការស្រាវជ្រាវ

អ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើទៅលើ វិទ្យាល័យចំនួន ៥ ក្នុងស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាម ដោយជ្រើសរើសយកសិស្ស ថ្នាក់ទី ១២ ចំនួន ១០ ថ្នាក់ (ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រពិតចំនួន ៥ ថ្នាក់ និង ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រសង្គមចំនួន ៥ ថ្នាក់)។

១.៧. វិធានសម្ព័ន្ធស្រាវជ្រាវ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ ត្រូវបានបែងចែកជា ៥ ជំពូកធំៗ៖

ជំពូកទី១៖ សេចក្តីផ្តើមក្នុងជំពូកនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវនឹងលើកឡើងពីលំនាំបញ្ហា ចំណោទបញ្ហា សំណួរស្រាវជ្រាវ គោលបំណង និងផែនការកំណត់ និងវិសាលភាពនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវ។

ជំពូកទី២៖ រំលឹកទ្រឹស្តីនៅក្នុងជំពូកនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបានប្រមូលទ្រឹស្តីចាស់ៗពីអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវ មុនៗដែលពាក់ព័ន្ធនឹងប្រធានបទនេះដើម្បីធ្វើជាគំនិតសម្រាប់ធ្វើការស្រាវជ្រាវ និងបង្កើតស្នាដៃថ្មី ។

ជំពូកទី៣៖ វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ ជំពូកនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវនឹងបង្ហាញនូវឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ វិធីសាស្ត្រប្រមូលទិន្នន័យ វិធីជ្រើសរើសគំរូ និងប្រភេទគំរូ ព្រមទាំងវិធីសាស្ត្រក្នុងការវិភាគទិន្នន័យជាដើម ។

ជំពូកទី៤៖ លទ្ធផលការស្រាវជ្រាវ នៅក្នុងជំពូកនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវនឹងយកទិន្នន័យដែលប្រមូលបានមកវិភាគ និងបកស្រាយយ៉ាងក្បោះក្បាយ ដើម្បីរកឲ្យឃើញនូវចំណុចល្អ និងចំណុចដែលត្រូវធ្វើការកែលម្អនៅក្នុងស្ថានភាពជាក់ស្តែងរបស់សាលារៀននីមួយៗ ។

ជំពូកទី៥៖ សេចក្តីសន្និដ្ឋាន ការពិភាក្សា និងអនុសាសន៍ ជាផ្នែកមួយទៀតដែលអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវត្រូវធ្វើការសន្និដ្ឋានទៅលើ ចំណុចទាំងអស់ដែលបានយកមកវិភាគព្រមទាំងផ្តល់ជាសំណូមពរមួយចំនួនក្នុងបំណងចូលរួមចំណែក ធ្វើឲ្យស្ថានភាពបង្រៀន និងរៀនប្រសើរឡើងថែមទៀត។

ជំពូកទី ២
រំលឹកប្រវត្តិសាស្ត្រ

**ជំពូកទី២
លើកទី៧**

នៅក្នុងជំពូកនេះអ្នកសិក្សានិងផ្ដោតខ្លាំងទៅលើនិយមន័យពាក្យគន្លឹះដែលទាក់ទងទៅនឹងយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្ពុជានៅ កម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ការរៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្ស សារៈសំខាន់នៃការនិយាយ និងការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយ។ ពាក្យគន្លឹះសំខាន់ៗ ដែល អ្នកសិក្សានឹងយកមក ពន្យល់បកស្រាយនោះរួមមាន៖ យុទ្ធសាស្ត្របំណិននិងបំណិននិយាយ។

២.១. និយមន័យ

យុទ្ធសាស្ត្រ គឺសំដៅលើការរៀបចំផែនការក្នុងការធ្វើអ្វីមួយ។ ម៉្យាងវិញទៀត យុទ្ធសាស្ត្រ គឺជាផែនការ ឬផែនការ ឬគំនិតដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីសម្រេចគោលដៅជាក់លាក់មួយ។ យុទ្ធសាស្ត្រមួយអាចបត់បែនបាន និងបើកចំហសម្រាប់ការសម្របខ្លួន និងផ្លាស់ប្តូរនៅពេលចាំបាច់(Cambridge Advanced Dictionary, (2008),vision 3.0)។ យុទ្ធសាស្ត្រមួយគឺមានប្រយោជន៍បំផុតនៅពេលភាពច្នៃប្រឌិតការសហការ និងការច្នៃប្រឌិតមានសារៈសំខាន់បំផុត។ យុទ្ធសាស្ត្រមួយអនុញ្ញាតឲ្យមានលំហូរធម្មជាតិនៃការគិត និងសន្ទុះជាបន្តដែលបង្កើតរហូតទាល់តែជោគជ័យ។ តាមវចនានុក្រមសម្តេចព្រះសង្ឃរាជ ជួនណាត (១៩៨៦) យុទ្ធសាស្ត្រ គឺជាក្បួនចម្បាំង ឬក្បួនសម្រាប់ច្បាំង។ នេះមានន័យថា ជាសំណុំនៃផែនការដើម្បីរៀបចំគម្រោងក្នុងគោលបំណងអ្វីមួយ ដើម្បីសម្រេចទិសដៅ។ ឧទាហរណ៍៖ បង្កើតយុទ្ធសាស្ត្រឡើង ក្នុងគោលបំណងដើម្បីអនុវត្តន៍ឲ្យទទួលបានភាពជោគជ័យ។ យុទ្ធសាស្ត្រ គឺជាវិទ្យាសាស្ត្រឬសិល្បៈ នៃការរួមបញ្ចូលគ្នានិង ការប្រើប្រាស់មធ្យោបាយនៃការបង្រៀននិងការធ្វើផែនការហើយនិងដឹកនាំចលនាសិស្សម្នាក់ៗក្នុងបំណងបង្កើនលទ្ធភាពដើម្បីជោគជ័យ។យុទ្ធសាស្ត្រគឺ សំដៅការកសាងការចម្លងរវាងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននិងស្ថានភាពដែលចង់បាន។ យុទ្ធសាស្ត្រគឺនិយាយពីជម្រើសចាំបាច់ដើម្បីសំដែងសកម្មភាពផ្សេងៗពីគ្នាប្រផែងប្រសំដែងសកម្មស្រដៀងតែតាមវិធីផ្សេងៗ (Cambridge English Dictionary)។

បំណិន គឺជាសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើអ្វីមួយបានល្អ។ វាគឺជាសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាពឬការងារ បានល្អជាពិសេសអាចធ្វើវាបានវាជាសមត្ថភាពពិសេសក្នុងការធ្វើអ្វីមួយដែលអ្នកអាចអភិវឌ្ឍតាមរយៈការ បណ្តុះបណ្តាលនិងបទពិសោធន៍ហើយនោះគឺមានប្រយោជន៍ក្នុងការរៀនសូត្រនិងការងារ (Cambridge English Dictionary)។ បំណិនគឺជាចំណេះដឹងនិងសមត្ថភាពដែលអាចជួយធ្វើអ្វីមួយបានល្អ។ បំណិន គឺជាប្រភេទការងារឬសកម្មភាពដែល ត្រូវការការបណ្តុះបណ្តាលនិងចំណេះដឹងពិសេសដោយ(Collins English Dictionary)។ បំណិនគឺជាបច្ចេកទេសមួយដែលទាមទារការបណ្តុះបណ្តាលពិសេសឬជំនាញ ដោយដៃដែល មានសមត្ថភាពខ្ពស់ឬជំនាញជំនាញដែលបានមកពីការបណ្តុះបណ្តាលការអនុវត្តសិល្បៈ វិទ្យាសាស្ត្រជាពិសេសមួយទាក់ទងនឹងការប្រើប្រាស់ដៃឬរាងកាយ។ ចំណេះដឹងការយល់ដឹងឬការវិនិច្ឆ័យ (by Merriam-Webster)។ បំណិននិយាយគឺជាសមត្ថភាពក្នុងការនិយាយបានល្អត្រឹមត្រូវនិងស្ងាត់ ជំនាញវាជាសកម្មភាពនៃការបញ្ជូនព័ត៌មានឬបង្ហាញពីគំនិតនិងអារម្មណ៍របស់មនុស្សម្នាក់។ Brown (1994) and Burns and Joyce (1997) កំណត់ថាបំណិននិយាយគឺជាដំណើរការអន្តរកម្មនៃការ ស្ថាបនាមានន័យថាពាក់ព័ន្ធនឹងការផលិតទទួលនិងដំណើរការព័ត៌មាន។ តាមលោក Bygate(1987) កំណត់និយមន័យបំណិននិយាយជាការផលិតសោតវិញ្ញាណដើម្បីផលិតពាក្យផ្សេងៗ ឆ្លើយទៅនិងអ្នក ស្តាប់។ វាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងសម្លេងជាប្រព័ន្ធដើម្បីបង្កើតប្រយោគដែលមាន អត្ថន័យ។ លោក Eckard and Kearny(1981), Florez (1999), Howarth (2001), and Abd El Fattah Torky (2006) បំណិននិយាយគឺជាមធ្យោបាយដែលបង្ហាញយោបល់ពិតប្រាកដក្នុងការទំនាក់ ទំនងហើយនិងការបង្ហាញព័ត៌មានឬអារម្មណ៍។ ការមើលពីលើចុះក្រោមនៅក្នុងអត្ថបទសន្ទនាជាការ សហការគ្នារវាងមនុស្សពីរនាក់ឬច្រើននាក់នៅក្នុងពេលវេលានិងបរិបទរួមដែលបានយកមកអនុវត្ត។ លោក Bygate(1987) កំណត់និយមន័យថាបំណិននិយាយជាការផលិតសោតវិញ្ញាណដើម្បីផលិតពាក្យផ្សេងៗ ឆ្លើយទៅនិងអ្នកស្តាប់។

យោងតាម (Nunan, 1995) បំណិននិយាយគឺជាការបញ្ចេញពាក្យសម្តីដោយផ្ទាល់មាត់ដើម្បី ប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាការស្នើសុំការសន្ទនាគ្នានិងការបង្កើតជាពាក្យសន្ទនារកថា។ ចំណែកលោក Chaney

(1998) បំណិននិយាយគឺជាដំណើរការ នៃការបង្កើត និង ចែករំលែកអត្ថន័យដោយប្រើនិមិត្តសញ្ញាពាក្យ សំដីនិងមិនមែនពាក្យសំដីក្នុងបរិបទផ្សេងៗគ្នា។ បំណិននិយាយគឺជាដំណើរការអន្តរកម្មនៃការបង្កើតអត្ថន័យដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការផលិតទទួលនិងដំណើរការព័ត៌មាន។ នៅពេលនរណាម្នាក់និយាយគាត់ឬនាងធ្វើអន្តរកម្មនិងប្រើភាសាដើម្បីបង្ហាញគំនិតអារម្មណ៍និងគំនិតរបស់គាត់។ គាត់ឬនាងក៏ចែករំលែកព័ត៌មានទៅអ្នកផ្សេងទៀតតាមរយៈការទំនាក់ទំនង (Listriyana, 2014, P.6)។ បំណិននិយាយគឺជាសមត្ថភាពក្នុងការបញ្ចេញមតិយោបល់គំនិតហេតុការណ៍និងអារម្មណ៍ ដោយផ្ទាល់មាត់មនុស្សផ្សេងទៀតសត្វនិងសូម្បីតែខ្លួនឯង។ នេះបើយោងតាម Nunan (2003, p. 48) (cited in Mart, 2012, p. 91) បំណិននិយាយគឺជាជំនាញផ្ទាល់មាត់ដែលមានផលិតភាពដែលមានការស្ថាបនាពាក្យសំដីជាលក្ខណៈប្រព័ន្ធដើម្បីបង្ហាញអត្ថន័យ។ នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខុសគ្នាបន្តិចបន្តួច Brown (2004, p. 140) ចង្អុលបង្ហាញថា “បំណិននិយាយគឺជាដំណើរការអន្តរកម្មនៃការស្ថាបនាអត្ថន័យដែលពាក់ព័ន្ធ នឹងការផលិត និងទទួល និងដំណើរការព័ត៌មាន”។ បើតាម Davidson (2006) ចែងថាមានសមាសធាតុផ្សំនៃបំណិននិយាយដែលអាចត្រូវបានកំណត់ដូចតទៅនេះ ៖

១. ការបញ្ចេញសំឡេង។ ការបញ្ចេញសំឡេងគឺជាមធ្យោបាយសម្រាប់សិស្សដើម្បីបង្កើតភាសាកាន់តែច្បាស់នៅពេលពួកគេកំពុងនិយាយ។
២. វេយ្យាករណ៍។ វេយ្យាករណ៍គឺជាចំណុចសម្រាប់សិស្សដើម្បីរៀបចំឃ្លាត្រឹមត្រូវក្នុងការសន្ទនាទាំងក្នុងទម្រង់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនិងផ្ទាល់មាត់។
៣. វាក្យសព្ទ។ វាក្យសព្ទគឺជាចំណេះដឹងនៃអត្ថន័យនៃពាក្យ។
៤. ភាពស្អាតជំនាញ។ ភាពស្អាតជំនាញត្រូវបានកំណត់ជាសមត្ថភាពក្នុងការនិយាយប្រាស្រ័យទាក់ទងយ៉ាងស្អាតជំនាញនិងត្រឹមត្រូវ។
៥. ការយល់ដឹង។ ការយល់ដឹងគឺជាសមត្ថភាពដើម្បីទទួលស្គាល់និងដំណើរការនៃការថ្លែងដើម្បីបង្កើតតំណាងនៃប្រយោគដែលមានអត្ថន័យ។

សរុបមកការប្រាប់បាន ពីរបំណិននិយាយ មានន័យថា ដឹងពីអត្ថន័យ ការប្រើពាក្យ ការបង្កើតឃ្លា ប្រយោគ សំណង់ប្រយោគ និង វេយ្យាករណ៍, Harmer (1991: 158)។

២.១.១. យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិនភាសាអង់គ្លេស

អ្នកសិក្សាភាសាទាំងអស់ ប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសានៅក្នុងដំណើរការសិក្សារបស់ពួកគេ។ យុទ្ធសាស្ត្ររៀនត្រូវបានកំណត់ជាទូទៅថាជាប្រតិបត្តិការ ឬ ដំណើរការដែលត្រូវបានជ្រើសរើសនិងប្រើដោយស្មារតី(ដោយមិនដឹងខ្លួន) ដោយអ្នកសិក្សាដើម្បីរៀនភាសាគោលដៅឬជួយសម្រួលដល់កិច្ចការ(White 1999, cited in Hurd & Lewis 2008, p. 9)។ ក្រៅពីនេះ Chamot (1987, cited in Macaro, 2001, p. 17) កំណត់យុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាជាបច្ចេកទេសវិធីសាស្ត្រឬសកម្មភាពដែលមានចេតនាដែលនិស្សិតធ្វើក្នុងគោលបំណងសម្រួលដល់ការរៀនសូត្រនិងរំលឹកឡើងវិញនូវព័ត៌មានភាសានិងមាតិកា។ ពីយុទ្ធសាស្ត្រផ្សេងៗគ្នាមានជំរើសជាច្រើនដែលអ្នកសិក្សាជ្រើសរើស ដោយវាងវៃដើម្បីបង្កើនឱកាសជោគជ័យក្នុងការសម្រេចគោលដៅរបស់ពួកគេក្នុងការរៀនសូត្រនិងប្រើប្រាស់ភាសា។ អ្នកសិក្សាប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសានៅពេលដឹងដំណើរការព័ត៌មានថ្មីៗនិងបំពេញភារកិច្ច។ យុទ្ធសាស្ត្រទាំងនេះជួយពួកគេឱ្យយល់កាន់តែច្បាស់និងហ័ស។ ដូច្នេះយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃភាពជោគជ័យក្នុងការរៀនសូត្រភាសាថ្មី។ លោក O “Malley and Chamot (1990, p. 1) ចែងថា “ យុទ្ធសាស្ត្ររៀនសូត្រគឺជាគំនិតឬឥរិយាបថពិសេសដែលបុគ្គលម្នាក់ៗ ប្រើដើម្បីជួយពួកគេ យល់រៀនឬរក្សាទុកព័ត៌មានថ្មីៗ” ។ Oxford (1990, p. 8) ក៏ចង្អុលបង្ហាញពីយុទ្ធសាស្ត្រនៃការរៀនសូត្រដែលជាសកម្មភាពជាក់លាក់ដែលធ្វើឡើងដោយអ្នកសិក្សាដើម្បី ជួយដល់ការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេធ្វើឱ្យការរៀនសូត្រមានភាពងាយស្រួលលឿនងាយស្រួលរីករាយជាងមុនដឹកនាំខ្លួនឯងកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព និង អាចផ្ទេរបាន។ យុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាដែលសមស្របធ្វើឱ្យលទ្ធផលភាសាកាន់តែប្រសើរនិងលឿន។ យុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងដំណើរការរៀនភាសា។ យុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាបង្កើតជាឧបករណ៍ដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការរៀនសូត្រសកម្ម និង ដឹងខ្លួនហើយយុទ្ធសាស្ត្រទាំងនេះបើកផ្លូវឆ្ពោះទៅរកភាពស្អាតជំនាញ

ក្នុងការរៀនភាសាកាន់តែប្រសើរឡើង (Dörnyei, 2005) ។ Oxford (1990) បែងចែកយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាជាពីរប្រភេទសំខាន់ៗ ប្រភេទនីមួយៗមានប្រភេទរងជាច្រើន៖

A. យុទ្ធសាស្ត្រផ្ទាល់៖ ដូចដែលOxford and Crookall (1989) បានចង្អុលបង្ហាញថាយុទ្ធសាស្ត្រផ្ទាល់រួមមាយុទ្ធសាស្ត្រចងចាំការចងចាំនិងយុទ្ធសាស្ត្រសំណង។ យុទ្ធសាស្ត្រនៃការចងចាំគឺជាបច្ចេកទេសដើម្បីជួយអ្នកសិក្សារក្សាទុកព័ត៌មានថ្មីៗនៅក្នុងសតិហើយទាញយកមកវិញនៅពេលក្រោយ។យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹងពាក់ព័ន្ធនឹងការកេងចំណេញឬផ្លាស់ប្តូរភាសាតាមវិធីផ្ទាល់មួយចំនួនដូចជាការកត់ចំណាំ។ យុទ្ធសាស្ត្រសំណងគឺវិធានបច្ចេកទេសដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីទូទាត់សងសម្រាប់ចំណេះដឹងដែលបាត់។

B. យុទ្ធសាស្ត្រប្រយោល៖ ខណៈពេលដែលយុទ្ធសាស្ត្រដោយប្រយោលផ្អែកលើ Oxford និង Crookall (1989) មានយុទ្ធសាស្ត្រមេតានិយមការឆ្លងនិងសង្គម។ មេតាទិកប្រអូដែលត្រូវបានគេហៅថាជាធម្មតាយុទ្ធសាស្ត្រនៃការយល់ដឹងត្រូវបានប្រើដើម្បីផ្តល់ការគ្រប់គ្រងលើដំណើរការនៃការរៀនសូត្រ។ យុទ្ធសាស្ត្រដែលមានប្រសិទ្ធភាពបច្ចេកទេស ដើម្បីទទួលបានការគ្រប់គ្រងល្អជាងអារម្មណ៍របស់អ្នកសិក្សា។ ហើយចុងក្រោយយុទ្ធសាស្ត្រសង្គមគឺជាសកម្មភាពដែលពាក់ព័ន្ធនឹងមនុស្សដទៃទៀតក្នុងដំណើរការរៀនភាសា។ និយាយឱ្យខ្លីយុទ្ធសាស្ត្រនៃការរៀនសូត្រអាចត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាមធ្យោបាយពិសេសនៃដំណើរការព័ត៌មានដែលត្រូវបានប្រើដោយអ្នកសិក្សាដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការយល់ដឹងការរៀនសូត្រឬការរក្សាទុកព័ត៌មាន។ យុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយអ្នកសិក្សាដើម្បីជួយពួកគេឱ្យយល់ព័ត៌មានថ្មីៗកាន់តែប្រសើរនិងជួយពួកគេដោះស្រាយបញ្ហាភាសា។ អ្នកសិក្សាត្រូវតែស្គាល់ពីអំណាចនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសា ដើម្បី ធ្វើឱ្យការរៀនសូត្រមានភាពរហ័សងាយស្រួលងាយស្រួលប្រសិទ្ធភាពនិងរីករាយជាងមុន។ លើសពីនេះទៀត Oxford (1990, p. 8) ក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសា សមស្រប គឺ ជាការចូលរួម ចំណែក យ៉ាងសំខាន់ក្នុងការអភិវឌ្ឍសមត្ថភាពទំនាក់ទំនង។

យុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាត្រូវបានចាត់ថ្នាក់ដោយអ្នកស្រាវជ្រាវជាច្រើន។មើលឧទាហរណ៍ដោយ Rubin, (1987), Oxford, (1990) and O'Malley and Chamot, (1990). Rubin (1987, as cited

in Zare, 2012, p. 164) ចាត់ថ្នាក់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាទៅជាក្រុមធំ ៗ ចំនួន ៣ គឺយុទ្ធសាស្ត្ររៀន (learning strategies) យុទ្ធសាស្ត្រទំនាក់ទំនង (communication strategies) និងយុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (social strategies)។ យុទ្ធសាស្ត្ររៀនសូត្រ (learning strategies) រួមមាន៖ យុទ្ធសាស្ត្រទាំងអស់ដែលទាក់ទងដោយផ្ទាល់ទៅ នឹង ការរៀនសូត្រ (ការយល់ដឹង-cognitive) ឬអ្នកដែលពាក់ព័ន្ធដោយប្រយោលក្នុងដំណើរការ នៃ ការរៀនសូត្រ (មេតាកិច្ច-metacognitive) ។ យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹងរួមមានការបញ្ជាក់ការអនុវត្តន៍ការទន្ទេញនិងការឃ្លាំមើល។ ការរៀបចំផែនការការកំណត់គោលដៅនិងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងជាកម្មសិទ្ធិរបស់យុទ្ធសាស្ត្រមេតាកិច្ច។ ខណៈពេលដែលយុទ្ធសាស្ត្រទំនាក់ទំនង (communication strategies) គឺជាយុទ្ធសាស្ត្រដែលមិនសូវទាក់ទងដោយផ្ទាល់ទៅនឹងការរៀនសូត្រភាសាចាប់តាំងពីការផ្ដោតអារម្មណ៍របស់ពួកគេផ្ដោតលើដំណើរការនៃការចូលរួមក្នុងការសន្ទនានិងទទួលបានអត្ថន័យឆ្លងកាត់ការបញ្ជាក់ពីចេតនារបស់អ្នកនិយាយ។ យុទ្ធសាស្ត្រទំនាក់ទំនងត្រូវបានប្រើដោយអ្នកនិយាយដើម្បីជំនះការលំបាកក្នុងការទំនាក់ទំនង។ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (social strategies) គឺជាសកម្មភាពដែលអ្នកសិក្សាចូលរួមដែលផ្តល់ ឱ្យពួកគេនូវឱកាសដើម្បីអនុវត្តចំណេះដឹងរបស់ពួកគេ។

តាមលោក Oxford (1990, p. 14-16) បែងចែកយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាជា ៦ ក្រុម៖ (១) យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (memory strategies) ៖ យុទ្ធសាស្ត្រដែលជួយអ្នកសិក្សារក្សាទុកនិងទាញយកព័ត៌មានថ្មីៗ (២) យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង (cognitive strategies) ៖ យុទ្ធសាស្ត្រដែលជួយឱ្យអ្នកសិក្សាអាចយល់និងបង្កើតភាសាថ្មីដោយមធ្យោបាយផ្សេងៗគ្នា (៣) យុទ្ធសាស្ត្រសំណង (compensation strategies) ៖ យុទ្ធសាស្ត្រដែលជួយ អ្នកសិក្សាក្នុងការយកឈ្នះគំលាតចំណេះដឹងនិងបន្តប្រាស្រ័យទាក់ទងដោយត្រឹមត្រូវ (៤) យុទ្ធសាស្ត្រដែលមានឥទ្ធិពល (affective strategies) ៖ យុទ្ធសាស្ត្រដែលជួយអភិវឌ្ឍទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង (៥) យុទ្ធសាស្ត្រមេតាកិច្ច (metacognitive strategies) ៖ យុទ្ធសាស្ត្រដែលជួយអ្នកសិក្សាឱ្យចេះគ្រប់គ្រងសមត្ថភាពយល់ដឹងរបស់ពួកគេ ហើយផ្ដោតការធ្វើផែនការនិងវាយតម្លៃវឌ្ឍនភាពរបស់ពួកគេនៅពេលពួកគេឆ្ពោះទៅរកទំនាក់ទំនង។ និងចំណុច (៦) យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (social strategies) ៖ យុទ្ធសាស្ត្រដែល ផ្តល់នូវអន្តរកម្ម និង ការយល់ដឹងកាន់តែច្រើន។ លោកស្រី

បន្ថែមទៀតថារាល់វិធីសាស្ត្ររៀនភាសាសមស្របទាំងអស់ រួមចំណែកដល់គោលដៅសំខាន់គឺក្លាយជាអ្នកមានសមត្ថភាពនិយាយទំនាក់ទំនង។ ជាមួយគ្នានេះដែរ O'Malley and Chamot (1990, p. 44-45) ចែកយុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាជាបីប្រភេទគឺ: យុទ្ធសាស្ត្រមេតាកូហ្សិតិវ (metacognitive strategies) យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង (cognitive strategies) និងប្រសិទ្ធភាពយុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (socio-affective strategies)។ តាមរយៈយុទ្ធសាស្ត្រមេតាកូហ្សិតិវ O'Malley and Chamot (1990) មានន័យថាយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវបានអនុវត្តដើម្បីរៀបចំផែនការសិក្សានិងគិតអំពីដំណើរការ រៀនតាមដានផលិតកម្មនិងការយល់ដឹងក៏ដូចជាការវាយតម្លៃបន្ទាប់ពីការបញ្ចប់សកម្មភាពមួយ។ យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹងពាក់ព័ន្ធនឹងការរៀបចំដោយផ្ទាល់នៃបច្ចេកទេសរៀន ឧទាហរណ៍ ពាក្យដដែលៗការបកប្រែ ការកាត់។ ល។ ក្រុមចុងក្រោយនៃយុទ្ធសាស្ត្រពាក់ព័ន្ធនឹងយុទ្ធសាស្ត្រដែលមានប្រសិទ្ធភាពសង្គមដែលទាក់ទងនឹងប្រតិបត្តិការនៅក្នុងសង្គមនិងសកម្មភាពសង្គម។

២.២. សារៈសំខាន់នៃបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស

មនុស្សជាតិចេះនិយាយមុនពេលពួកគេរៀនអាននិងសរសេរ។ វាជាអ្វីដែលបានផ្តល់ឱ្យមនុស្សចំណាយពេលច្រើន ក្នុង ការប្រាស្រ័យទាក់ទងផ្ទាល់មាត់ជាងប្រើវាជាទម្រង់សរសេរ។ ការនិយាយគឺជាជំនាញសំខាន់បំផុតព្រោះវាជាសមត្ថភាពមួយ ដែល ចាំបាច់សម្រាប់ការសន្ទនា។ ការនិយាយភាសាអង់គ្លេសមិនមែនជាការងាយស្រួលនោះទេព្រោះអ្នកនិយាយគួរ តែដឹងពីសមាសធាតុសំខាន់ៗជាច្រើនដូចជាការបញ្ចេញសម្លេង វេយ្យាករណ៍ វាក្យសព្ទ ភាពស្ងាត់ជំនាញ និងការយល់ដឹង។ អ្នកសិក្សាគួរតែមានសមត្ថភាពនិយាយភាសាអង់គ្លេសគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីងាយស្រួលទាក់ទងនិងងាយស្រួលជាមួយមនុស្សផ្សេងទៀត។ បើយោងតាមលោក Rivers(1981) ការប្រើប្រាស់ភាសានៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀនយល់ថាការនិយាយត្រូវបានប្រើទ្វេដងច្រើនជាងការអាននិងការសរសេរបញ្ចូលគ្នា។ បើយោងទៅតាមលោក Brown (1994) ស្តាប់និងនិយាយគឺជាឧបករណ៍ភាសារបស់អ្នកសិក្សា។ ព្រមទាំងតាម Efrizal (2012) Pourhosein Gilakjani(2016) បញ្ជាក់ថាការនិយាយភាសាអង់គ្លេសមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់មនុស្សនិយាយនៅគ្រប់ទីកន្លែងនិងរាល់ថ្ងៃ។ ការនិយាយគឺជាវិធី នៃការបញ្ចេញ គំនិតទំនាក់ទំនងនិងសារ

ផ្ទាល់មាត់។ ប្រសិនបើយើងចង់ លើកទឹកចិត្តសិស្សឱ្យប្រាស្រ័យទាក់ទងជាភាសាអង់គ្លេសយើងគួរតែប្រើ ភាសានេះក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងពិតប្រាកដហើយសុំឱ្យពួកគេធ្វើដូចគ្នា។ Richards and Rodgers (2001) បានបញ្ជាក់ថាតាមវិធីសាស្ត្រប្រពៃណីជំនាញនិយាយត្រូវបានគេមិនយកចិត្តទុកដាក់នៅក្នុង ថ្នាក់រៀន ដែលការសង្កត់ធ្ងន់ លើជំនាញការអាននិងការសរសេរ។ ឧទាហរណ៍ក្នុងវិធីសាស្ត្របកប្រែ វេយ្យាករណ៍ (The Grammar-Translation method) ការអាននិងការសរសេរគឺជាជំនាញសំខាន់ ហើយជំនាញនិយាយនិងស្តាប់ក៏មិនមានសារៈសំខាន់ដែរ។ លោក Ur (2000) ក្នុងចំណោមជំនាញ ភាសា ទាំងបួន ហៅថាការស្តាប់ការនិយាយការអាននិងការសរសេរការនិយាយគឺជាជំនាញសំខាន់បំផុត ដែលចាំបាច់សម្រាប់ការទំនាក់ទំនងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ សារៈសំខាន់នៃការនិយាយត្រូវបានបង្ហាញ ជាមួយនឹងការរួមបញ្ចូលជំនាញភាសាផ្សេងទៀត។ ការនិយាយភាសាជួយឱ្យអ្នកសិក្សាអភិវឌ្ឍជំនាញវាក្យ សព្ទនិងវេយ្យាករណ៍របស់ពួកគេហើយបន្ទាប់មកជំនាញក្នុងការសរសេរកាន់តែប្រសើរ។ សិស្សអាចបង្ហាញ អារម្មណ៍គំនិតនិយាយរឿងរ៉ាវសំណូមពរការពិភាក្សានិងបង្ហាញមុខងារភាសាផ្សេងៗគ្នា។ វាជាការនិយាយ ភាសាគឺមានសារៈសំខាន់ចាំបាច់នៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀន។ ដូច្នេះអ្នកនិយាយភាសាអង់គ្លេសមានឱកាស ច្រើនក្នុងការស្វែងរកការងារធ្វើនៅក្នុងអង្គការនិងក្រុមហ៊ុនផ្សេងៗគ្នា។ សេចក្តីអះអាងខាងលើត្រូវបានគាំ ទ្រដោយ Baker and Westrup (2003) ដែលបាននិយាយថាអ្នកសិក្សាដែលនិយាយភាសាអង់គ្លេស បានល្អអាចមានឱកាសកាន់តែច្រើនសម្រាប់ការអប់រំស្វែងរកការងារល្អ និងទទួលបានការឡើងឋានៈ។ ក្រុមអ្នកស្រាវជ្រាវពីមុនៗយល់ស្របថាមនុស្ស មិនអាចរៀនភាសាបានទេបើគ្មានឱកាសច្រើនក្នុងការរៀន ពាក្យដដែលៗដែលមានអត្ថន័យ។ អន្តរកម្មភាសាផ្ទាល់មាត់និងឱកាសផលិតភាសាក្នុងកិច្ចការដែលមាន អត្ថន័យផ្តល់នូវការអនុវត្តដែលមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងការធ្វើអន្តរកម្មភាសា។ Asher(2003) គាំទ្រគំនិតថាភ្លាមៗបន្ទាប់ពីគ្រូបង្រៀនភាសាជាគំរូហើយអ្នកសិក្សាចូលចិត្តធ្វើតាមអ្វី ដែលបាននិយាយ។

ចំណែក Krashen(1988) ពិនិត្យទំនាក់ទំនងរវាងបំណិនស្តាប់និងនិយាយលោកបានបញ្ជាក់ ថានៅពេលសិស្សនិយាយការនិយាយរបស់ពួកគេ ផ្តល់ នូវ ភស្តុតាងដែលពួកគេបានទទួលពីភាសានេះ គំនិតនេះបានធ្វើឱ្យគ្រូខ្លះបង្រៀនលឿនពីការបង្រៀននិយាយទៅជាការបង្រៀនអាននិងការសរសេរ។

នៅពេលសិស្សរៀនភាសាអង់គ្លេសការនិយាយគឺមានសារៈសំខាន់ ដើម្បីគាំទ្រដល់សមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ក្នុងការអនុវត្តភាសា។ ជំនាញនិយាយមានសារៈសំខាន់ណាស់ចំពោះជោគជ័យរបស់មនុស្ស។ សារៈសំខាន់ នៃជំនាញនិយាយត្រូវបានអង្កេតនៅក្នុងសកម្មភាពប្រចាំថ្ងៃរបស់មនុស្ស។ ការនិយាយគឺជាសកម្មភាព អន្តរកម្មហើយវាកើតឡើងនៅក្រោមឧបសគ្គពេលវេលាជាក់ស្តែងនោះគឺមនុស្សអាចប្រើពាក្យនិងឃ្លាយ៉ាង ស្អាតជំនាញដោយមិនចាំបាច់គិតច្រើន។ យោងទៅតាម Brown (1994) ការស្តាប់និងនិយាយគឺជា “ឧបករណ៍ភាសា”របស់អ្នកសិក្សា។ ជំនាញនិយាយជួយឱ្យបុគ្គលម្នាក់ៗបង្កើតប្រយោគសម្រាប់ប្រាស្រ័យ ទាក់ទងគ្នាពិតប្រាកដតាមរយៈពាក្យសម្តី ម្យ៉ាងទៀតពួកគេពិតជាចង់ទំនាក់ទំនងជាភាសាអង់គ្លេសដើម្បី ទទួលបាននូវវត្ថុបំណងជាក់លាក់ (McDonough & Shaw, 1993)។

២.២.១. លក្ខណៈពិសេសនៃបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស

បើយោងទៅតាម Mazouzi (2013) សកម្មភាពរបស់អ្នកសិក្សាគួរតែត្រូវបានរចនាឡើងដោយ ផ្អែកលើភាពស្មើគ្នារវាងសមិទ្ធផលពីរគឺ ភាពស្អាតជំនាញនិងភាពត្រឹមត្រូវ។ ទាំងភាពស្អាតនិងភាពត្រឹម ត្រូវនៃការនិយាយភាសាគឺជាធាតុសំខាន់នៃវិធីទំនាក់ទំនង។ ការអនុវត្តនិយាយភាសាផ្ទាល់ក្នុងថ្នាក់រៀន អាចជួយឱ្យអ្នកសិក្សាអភិវឌ្ឍសមត្ថភាពនិយាយរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះពួកគេគួរតែដឹងពីរបៀបនៃប្រព័ន្ធ ដំណើរការប្រើប្រាស់ភាសាបានត្រឹមត្រូវ។ លក្ខណៈដំបូងនៃបំណិននិយាយគឺភាពស្អាតជំនាញហើយវាជា គោលបំណងសំខាន់របស់គ្រូក្នុងការបង្រៀនជំនាញនិយាយ។ លោក Hughes (2002) ភាពស្អាត ជំនាញគឺជាសមត្ថភាពរបស់អ្នកសិក្សា ក្នុង ការនិយាយតាមរបៀបដែលអាចយល់បានដើម្បីកុំអោយបែក បាក់ការប្រាស្រ័យទាក់ទងព្រោះអ្នកស្តាប់អាចនឹងបាត់បង់ចំណាប់អារម្មណ៍។ យោងតាមលោកHedge (2000) បញ្ជាក់ថាភាពស្អាតជំនាញគឺជាសមត្ថភាពក្នុងការឆ្លើយឆ្លងជាមួយគ្នាដោយភ្ជាប់ពាក្យនិងឃ្លា ការបញ្ចេញសំលេងយ៉ាងច្បាស់និងប្រើការសង្កត់និងលើកដាក់សម្លេងបានល្អ។ លក្ខណៈទីពីរនៃការអនុ វត្តនៃបំណិននិយាយគឺភាពត្រឹមត្រូវអ្នកសិក្សាគួរតែចេះស្អាតក្នុងការរៀនភាសាបរទេស។ ដូច្នេះគ្រូបង្រៀន គួរតែសង្កត់ធ្ងន់លើភាពត្រឹមត្រូវនៅ ក្នុង ដំណើរការបង្រៀននិយាយរបស់ពួកគេ។ អ្នកសិក្សាគួរយកចិត្ត ទុកដាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ចំពោះភាពជាក់លាក់និង ភាពពេញលេញនៃទម្រង់ក្នុងការប្រើភាសានិយាយដូច

ជាការផ្ដោតលើរចនាសំណង់ប្រយោគវេយ្យាករណ៍វាក្យសព្ទនិងការបញ្ចេញសំឡេង (Mazouzi, 2013) ។ យោងតាម Thornbury (2005) ការប្រើប្រាស់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវនៃសំណង់ប្រយោគវេយ្យាករណ៍អ្នកសិក្សាតម្រូវឱ្យមានការរៀនរយៈពេលយូរនិងឆ្លងកាត់ភាពស្មុគស្មាញ នៃការប្រើពាក្យនិងឃ្លាដែលមានសំណង់ប្រយោគល្អៗច្រើន។ ដើម្បីទទួលបានភាពត្រឹមត្រូវក្នុងការប្រើវាក្យសព្ទមានន័យថាត្រូវជ្រើសរើសពាក្យដែលសមរម្យស្របតាមបរិបទសង្គម។ ពេលខ្លះអ្នករៀនអនុវត្តពាក្យឬកន្សោមពាក្យស្រដៀងគ្នានៅក្នុងបរិបទផ្សេងគ្នាដែលមិនមានន័យថាស្រដៀងគ្នាទេ។ ដូច្នេះអ្នកសិក្សាគួរតែអាចប្រើពាក្យនិងកន្សោមបានត្រឹមត្រូវ។ ចំណែក Thornbury (2005) បញ្ជាក់ថាជាធម្មតាការបញ្ចេញសំឡេងគឺមានកម្រិតទាបបំផុតនៃអ្នកសិក្សាចំណេះដឹងភាសាអង់គ្លេសដូចនេះត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះវា។ ដើម្បីនិយាយភាសាអង់គ្លេសអោយបានត្រឹមត្រូវអ្នកសិក្សាគួរតែធ្វើការប្រុងប្រយ័ត្នខាងសូរស័ព្ទហើយពួកគេគួរតែ ដឹងពីសំលេងផ្សេងៗនិងការបញ្ចេញសំលេង។ អ្នកសិក្សាក៏គួរតែដឹងពីការសង្កត់សម្លេងការ លើកដាក់សម្លេងនិងការឡើងចុះនៃសម្លេងផងដែរនៅពេលនិយាយ។ ធាតុទាំងអស់នេះជួយឱ្យអ្នកសិក្សានិយាយភាសាអង់គ្លេសបានយ៉ាងងាយស្រួលនិងមានប្រសិទ្ធភាព។

២.២.២. បញ្ហារលឹមំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស

យោងតាម (Tuan & Mai, 2015) មានបញ្ហាខ្លះៗសម្រាប់បំណិននិយាយដែលត្រូវអាចជួបប្រទះក្នុងការជួយសិស្សឱ្យនិយាយនៅក្នុងថ្នាក់រៀន។ ទាំងនេះដោយសារតែជាការមិនទម្លាប់និយាយកង្វះចំណេះដឹងប្រធានបទការចូលរួមមានកម្រិតនិងការប្រើប្រាស់ភាសាកំណើតច្រើន ។

បញ្ហាទីមួយ គឺការហាមឃាត់ដែលសិស្សប្រទះនៅក្នុងថ្នាក់នៅពេលពួកគេចង់និយាយអ្វីមួយនៅក្នុងថ្នាក់រៀនពេលខ្លះពួកគេត្រូវបានគេរារាំងពួកគេព្រួយបារម្ភអំពីការធ្វើខុសនិងខ្លាចការរិះគន់ពួកគេខ្មាស់នឹងការយកចិត្តទុកដាក់របស់សិស្សដទៃទៀតចំពោះខ្លួនឯង។ Littlewood (2007) បញ្ជាក់ថាការរៀនភាសានៅក្នុងរៀនក៏អាចបង្កើតការហាមឃាត់និងការព្រួយបារម្ភដល់សិស្សផងដែរ។

បញ្ហាទីពីរ គឺអ្នកសិក្សាត្រូវតែពួកគេមិនអាចចង់បាននូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយហើយពួកគេមិនមានការលើកទឹកចិត្តក្នុងការបញ្ចេញមតិ។ បញ្ហានេះគាំទ្រដោយ Rivers(1968) គិតថា ជារឿយៗអ្នក

សិក្សាមិនមានអ្វីត្រូវនិយាយទេពីព្រោះត្រូវបស់ពួកគេបានជ្រើសរើសប្រធានបទដែលមិនសមនឹងពួកគេ ប្រធានបទពួកគេមិនមានព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់អំពីវា។ ចំណែកឯ Baker and Westrup (2003) បានគាំទ្រមតិខាងលើដែរ បាននិយាយថាវាពិបាកខ្លាំងណាស់សម្រាប់អ្នកសិក្សាក្នុងការឆ្លើយនៅពេលត្រូវបស់ពួកគេស្នើសុំឱ្យពួកគេប្រាប់រឿងរ៉ាវជាភាសាបរទេសព្រោះពួកគេមានមតិតិចតួចអំពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយតើវាក្យសព្ទណាមួយដែលត្រូវអនុវត្តឬវិធីប្រើប្រាស់វេយ្យាករណ៍ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។

បញ្ហាទីបី នៅក្នុងថ្នាក់ការនិយាយភាសាគឺថាការចូលរួមមានកម្រិតទាបណាស់នៅក្នុងថ្នាក់រៀនដែលមានសិស្សច្រើន សិស្សម្នាក់ៗ នឹង មានពេលវេលាតិចតួចណាស់សម្រាប់ការនិយាយព្រោះគ្រាន់តែសិស្សម្នាក់និយាយក្នុងពេលតែមួយហើយសិស្សផ្សេងទៀតព្យាយាមស្តាប់។ នៅក្នុងថ្នាក់និយាយអ្នករៀនខ្លះត្រួតត្រាថ្នាក់ទាំងមូលខណៈអ្នកផ្សេងទៀតនិយាយតិចតួចឬមិនដែលនិយាយ។

បញ្ហាទីបួន ទាក់ទងនឹងសមត្ថភាពនិយាយគឺថានៅពេលអ្នកសិក្សាខ្លះព្យាយាមចែករំលែកភាសាកំណើតពួកគេប្រើវានៅក្នុងថ្នាក់និយាយព្រោះវាងាយស្រួលសម្រាប់ពួកគេ (Tuan & Mai, 2015)។ បើយោងទៅតាម Harmer (1991)មានហេតុផលមួយចំនួនដែលអ្នកសិក្សាប្រើភាសាកំណើតនៅក្នុងថ្នាក់និយាយរបស់ពួកគេ មូលហេតុទី ១ គឺនៅពេលគ្រូសួរសិស្សរបស់ពួកគេឱ្យនិយាយអំពីប្រធានបទដែលពួកគេមិនមានចំណេះដឹងគ្រប់គ្រាន់ពួកគេនឹងព្យាយាមប្រើប្រាស់ភាសាកំណើតរបស់ពួកគេ។ មូលហេតុទី ២ គឺការប្រើភាសាកំណើតពីធម្មជាតិសម្រាប់អ្នកសិក្សាប្រើ។ ប្រសិនបើគ្រូមិនជម្រុញឱ្យអ្នកសិក្សារបស់ពួកគេនិយាយជាភាសាអង់គ្លេសទេអ្នកសិក្សា នឹង ប្រើភាសាដំបូងរបស់ពួកគេដោយស្វ័យប្រវត្តិដើម្បីពន្យល់អ្វីមួយដល់មិត្តរួមថ្នាក់។ ហេតុផលចុងក្រោយគឺសំដៅទៅលើការពិតដែលថាប្រសិនបើគ្រូប្រើភាសាកំណើតដោយទៀងទាត់សិស្សរបស់ពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍ស្រួលក្នុងការស្តាប់ធ្វើដូច្នោះនៅក្នុងថ្នាក់និយាយរបស់ពួកគេ។ Hyland (1997) ស៊ើបអង្កេតទៅលើសិស្សគោរពវិន័យចំនួន ៨នាក់ នៅវិទ្យាស្ថានចំនួន ៥នៅក្នុងទីក្រុងហុងកុង។ ការរកឃើញនៃការស្រាវជ្រាវរបស់គាត់បានបង្ហាញថាជំនាញភាសាអង់គ្លេសគឺជាកត្តាដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងភាពជោគជ័យនៃបរិស្ថានសិក្សាភាសា។ ការរកឃើញនេះបង្ហាញថាការលំបាករបស់អ្នកសិក្សាភាសាអង់គ្លេសទាក់ទងទៅនឹងជំនាញផលិតភាពគឺការសរសេរនិងការនិយាយ។ បើតាម Evans

and Green (2007) បានពិនិត្យលើការលំបាកផ្នែកភាសាដែលនិស្សិតជួបប្រទះនៅសាកលវិទ្យាល័យ នៅក្រុងហុងកុង។ លទ្ធផលនៃការសិក្សានេះបានបង្ហាញថាការលំបាករបស់សិស្សផ្ដោតលើកម្មវិធីសិក្សា ទាក់ទង និង ជំនាញការនិយាយ វេយ្យករណ៍ ភាពស្មាត់ជំនាញនិយាយ និង ការបញ្ចេញសម្លេងព្រមទាំង របៀបនៃការសរសេរនិងការរួបរួមគ្នាក្នុងការប្រើពាក្យល្អៗប្រយោគ។

២.២.៣. កត្តាដែលប៉ះពាល់ដល់បំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស

ប្រសិនបើគ្រូចង់ជួយអ្នកសិក្សាជំនះការលំបាករបស់ពួកគេក្នុងការរៀនបំណិននិយាយពួកគេគួរតែ កំណត់កត្តាមួយចំនួនដែលជះឥទ្ធិពលដល់ការនិយាយរបស់ពួកគេ។ ការសម្តែងប្រើការនិយាយរបស់អ្នក សិក្សាត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយកត្តាដូចជាលក្ខខណ្ឌ នៃការសម្តែងកត្តាផលប៉ះពាល់បំណិនស្តាប់និងការ វាយតម្លៃក្នុងកំឡុងពេលដាក់កិច្ចការនិយាយ (Tuan & Mai I 2015)។ Zhang (2009) បាន អះអាង ថាការនិយាយនៅតែជាជំនាញដ៏លំបាកបំផុតក្នុងការធ្វើជាម្ចាស់នៃអ្នកសិក្សាភាសាអង់គ្លេសភាគច្រើនពួក គេនៅតែសមត្ថភាពក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងដោយផ្ទាល់មាត់ជាភាសាអង់គ្លេស។នេះបើយោងតាមលោក Ur (1996) មានកត្តាបួនដែលបណ្តាលឱ្យមានការលំបាកលើបំណិននិយាយភាសាដូចខាងក្រោម៖

- ១. ការហាមឃាត់៖សិស្សមានការព្រួយបារម្ភពីការធ្វើខុសការរិះគន់ឬអៀនខ្មាស់។
- ២. គ្មានអ្វីត្រូវនិយាយ៖ សិស្សគ្មានហេតុផលក្នុងការបញ្ចេញមតិទេ។
- ៣. ការចូលរួមទាបឬមិនស្មើគ្នា៖ មានតែសិស្សម្នាក់ឬពីរម្នាក់ទេដែលអាចឡើងនិយាយក្នុងពេល តែមួយដោយសារតែថ្នាក់មានសិស្សច្រើននិង ទំនោររបស់អ្នកសិក្សាខ្លះត្រួតត្រាខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេង ទៀតនិយាយតិចតួចឬមិនបាននិយាយទាល់តែសោះ។
- ៤. ការប្រើប្រាស់ភាសាកំណើត៖ អ្នកសិក្សាដែលនិយាយភាសាកំណើតដូចគ្នាមានទំនោរប្រើវា ព្រោះវាងាយស្រួល ហើយអ្នកសិក្សាមានអារម្មណ៍ថាមិនសូវត្រូវបានគេនិយាយប្រសិនបើពួកគេនិយាយ ភាសាកំណើតរបស់ពួកគេ។ លើសពីនេះទៀត Rababa'h (2005) បានចង្អុលបង្ហាញថាមានកត្តាជា ច្រើនដែលបណ្តាលឱ្យមានការលំបាកក្នុងការនិយាយភាសាអង់គ្លេសក្នុងចំណោម (EFL) អ្នកសិក្សា។ កត្តាមួយចំនួនទាក់ទងនឹងអ្នករៀនដោយខ្លួនឯងយុទ្ធសាស្ត្របង្រៀនកម្មវិធីសិក្សាទាក់ទងបរិស្ថានសិក្សា។

ឧទាហរណ៍អ្នកសិក្សាជាច្រើន ខ្វះវាក្យស័ព្ទដែលចាំបាច់ដើម្បីទទួលបាន អត្ថន័យរបស់ពួកគេហើយដូច្នោះ ពួកគេមិនអាចរក្សាការទាក់ទងគ្នាបានទេ។ សមត្ថភាពយុទ្ធសាស្ត្រមិនគ្រប់គ្រាន់និងសមត្ថភាពទំនាក់ទំនង អាចជាហេតុផលមួយទៀតក៏ដូចជាការមិនអាចធ្វើឱ្យអន្តរកម្មដំណើរការទៅមុខបាន។ អ្នកសិក្សាខ្លះក៏ខ្វះ ការនិយាយភាសាអង់គ្លេសដែរ។ ពួកគេមិនបានឃើញតម្រូវការចាំបាច់និងជាក់ស្តែងក្នុងការរៀនឬនិយាយ ភាសាអង់គ្លេសទេ។ បើយោងតាម (Littlewood,1984,p.53) តាមពិត "កម្លាំងចិត្ត" គឺជាកម្លាំងសំខាន់ ដែលកំណត់ថាតើអ្នកសិក្សាអាច ធ្វើការងារបានទាំងអស់ឬទេថាមពលប៉ុន្មាន ដែលគាត់លះបង់ និងរយៈ ពេលដែលគាត់ការពារ។ ការអភិវឌ្ឍជំនាញប្រាស្រ័យទាក់ទងអាចកើតឡើងបានលុះត្រា តែអ្នកសិក្សាមាន ការលើកទឹកចិត្តនិងឱកាសដើម្បីបង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេនិងទាក់ទងជាមួយមនុស្សជុំ វិញខ្លួន (Littlewood, 1981)។ យុទ្ធសាស្ត្របង្រៀនក៏រួមចំណែកដល់បញ្ហានេះផងដែរដោយសារពួកគេ មិនមានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ហើយពួកគេមិនបានផ្តោតការយកចិត្តទុកដាក់លើការនិយាយដែលបណ្តាល ឱ្យមានការអភិវឌ្ឍតិចតួចនៃជំនាញនេះ។ ក្រៅពីនេះមុខវិជ្ជាវាក្យស័ព្ទត្រូវបានបង្រៀនជាលក្ខណៈឯកោ ហើយសំភារៈស្តាប់មិនត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយគ្រូភាគច្រើនទេដោយសារតែមានគ្រូជាច្រើនបើប្រៀបធៀប នឹងចំនួនសិស្សមានក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលគ្រូត្រូវបានគេរកឃើញថាមិនទទួលបានជោគជ័យច្រើនក្នុង ការផ្លាស់ប្តូរវិធីសាស្ត្ររបស់គ្រូ (Rababa'ah, 2005)។ លើសពីនេះទៀតមុខវិជ្ជាផ្សេងទៀតទាំងអស់ជា ភាសាអារ៉ាប់ហើយនិងភាសាអង់គ្លេស ត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាមុខវិជ្ជាសិក្សាដ៏សំខាន់មានន័យថាកា រៀនតែភាសាអង់គ្លេសមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ។ កង្វះការកំណត់គោលដៅបិរស្ថានសិក្សាអាចត្រូវបានគេចាត់ទុក ថាជាបញ្ហាមួយផ្សេងទៀតដែលជាលទ្ធផលកង្វះការចូលរួមនៅក្នុងស្ថានភាពជាក់ស្តែង។ ការមិនព្រម អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកសិក្សាចូលរួមនិយាយក្នុងសុន្ទរកថាជា អាចជាហេតុផលមួយទៀតសម្រាប់ការនិយាយមិន បានល្អ។ សិស្សត្រូវការទាំងពីរឱ្យចូលរួមក្នុងសុន្ទរកថាដើម្បីកសាងចំណេះដឹងនិងជំនាញសម្រាប់ការ ចូលរួមជំពោះមុខ "នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីរៀនជំនាញនិយាយឱ្យបានល្អ (Cameron,2001, p.36)។ លើសពីនេះទៅទៀត (Kumaravadivelu,2003,p.27)បាននិយាយថា ភាសាត្រូវបានរៀនបានល្អបំផុត នៅពេលដែលការយកចិត្តទុកដាក់របស់អ្នកសិក្សាផ្តោតលើ ការយល់ដឹងការនិយាយនិងធ្វើអ្វីមួយជាមួយ

ភាសាហើយមិនមែននៅពេលដែលការយកចិត្តទុកដាក់របស់ពួកគេផ្ដោតលើលក្ខណៈភាសានោះទេ។ នេះ វាមានភាពសក្ដិសមក្នុងការលើកឡើងថាអ្នកស្រាវជ្រាវទទួលស្គាល់ថាអ្នកសិក្សាគួរ អាចបង្កើនសមត្ថភាព និយាយរបស់ពួកគេដោយបង្កើតយុទ្ធសាស្ត្ររៀននិង ដែលអាចឱ្យពួកគេក្លាយជាអ្នករៀនឯករាជ្យនិងភាព ល្អ (Nakatani, 2010) ។ Baker and Westrup (2003) បានគាំទ្រគំនិតៗខាងលើហើយពួកគាត់ បន្ថែមទៀតថាប្រសិនបើអ្នកសិក្សាតែងតែត្រូវបានកែតម្រូវភ្លាមៗនោះពួកគេនឹងត្រូវបោះបង់ចោលនិងមិន ហ៊ាននិយាយ។ យោងតាមលោក Mahriyah (2014), EFL ជំនាញនិយាយត្រូវបានរងផលប៉ះពាល់ ដោយសមាសធាតុមួយចំនួននៃភាសាដូចជាសូរស័ព្ទរចនាធិប្បាយវាក្យស័ព្ទ និងកត្តាចិត្តសាស្ត្រដូចជាការ លើកទឹកចិត្តនិងបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ សូរស័ព្ទគឺជាទិដ្ឋភាពដ៏លំបាកនៃការរៀនភាសាអង់គ្លេសសម្រាប់អ្នក សិក្សា(EFL)។ ដូចដែលយើងបានដឹងហើយថាការប្រើរៀនភាសាអង់គ្លេសមិនមែនរៀនតែពាក្យជាភាសា អង់គ្លេសទេថែមទាំងសូរស័ព្ទទៀត។ នោះគឺការបញ្ចេញសំឡេងពេលខ្លះពាក្យជាភាសាអង់គ្លេសមិនស្រ ដៀងនឹងអក្ខរាវិរុទ្ធរបស់ពួកគេទេ។ពាក្យដែលមានអក្ខរាវិរុទ្ធស្រដៀងគ្នាពេលខ្លះត្រូវបានគេបញ្ចេញសម្លេង ខុសគ្នាដោយសារតែបរិបទជុំវិញរបស់ពួកគេដូចជាកាលនិងសូរស័ព្ទដែលដាក់បន្ទាប់ពីពួកគេ។ នេះអាចប ណ្ដាលឱ្យមានបញ្ហាជាច្រើនសម្រាប់អ្នកនិយាយភាសាអង់គ្លេសដែលមិនមែនជាជនជាតិដើមហើយពេល ខ្លះពួកគេមានការភ័ន្តច្រឡំក្នុងការបញ្ចេញសម្លេងជាពាក្យអង់គ្លេស។ បើយោងតាមការយល់ឃើញលោក Krashen(1982) អថេរដែលមានឥទ្ធិពលជាច្រើនត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងការទទួលបានភាសាលើកទី ពីរគឺការលើកទឹកចិត្ត ការជឿជាក់លើខ្លួនឯង និងការព្រួយបារម្ភគឺជាប្រភេទសំខាន់ទាំងបី ដែល បានស៊ើប អង្កេតដោយអ្នកស្រាវជ្រាវជាច្រើន។ការភ័យខ្លាចនៃការនិយាយភាសាអង់គ្លេសគឺទាក់ទងទៅ នឹង បុគ្គលិក លក្ខណៈមួយចំនួនដែលបង្កើតដូចជាការព្រួយបារម្ភការហាមឃាត់និងការប្រថុយប្រថាន។ ការនិយាយ ភាសាពេលខ្លះនាំឱ្យមានការព្រួយបារម្ភ។ នៅពេលខ្លះការថប់បារម្ភខ្លាំងអាចនាំទៅរកភាពអស់សង្ឃឹមនិង អារម្មណ៍នៃការដែលបរាជ័យចំពោះអ្នកសិក្សា (Bashir, Azeem, & Dogar 2011)។ ការហាមឃាត់គឺ ជាអារម្មណ៍ព្រួយបារម្ភដែលរារាំងមនុស្សមិនឱ្យនិយាយទៅតាមអ្វីដែលពួកគេចង់បាន (Cambridge A. L. Dictionary, 2008)។ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយសិស្សវិទ្យាល័យជាន់ខ្ពស់ជាច្រើននៅតែខ្វះសមត្ថភាពក្នុង

ការបញ្ចេញមតិគំនិតនិងអារម្មណ៍យ៉ាងច្បាស់។ ពួកគេប្រាកដជាប្រឈមនឹងការលំបាកដែលរារាំងពួកគេ មិនឱ្យមានសមត្ថភាពនិយាយ។ តាម(Heriansyah, 2012, p. 31) ដូចជាការខ្វះវាក្យស័ព្ទការបញ្ចេញ សំឡេងខ្សោយឬមិនធម្មតានិងវេយ្យាករណ៍មិនល្អ។ នេះបើតាមពិតពេលវេលាដែលសិស្សចំណាយដើម្បី រៀនជំនាញទាំងនេះត្រូវបានគេគិតថាមានរយៈពេលយូរ។

២.២.៤. ការសិក្សាមុន ៗ លើកត្តាដែលប៉ះពាល់ដល់បំណិននិយាយភាសា

បើតាម Park and Lee (2005) ទំនាក់ទំនងរវាងការភ័យខ្លាចភាពមិនជឿជាក់លើខ្លួនឯងនិង ការមិនហ៊ាននិយាយរបស់សិស្សទៅលើភាសាទីពីរ។ និស្សិតកូរ៉េមួយរយសាមសិបពីរនាក់ (១៣២នាក់) បានចូលរួមក្នុងការស្រាវជ្រាវនេះលទ្ធផលដែលទទួលបានពីការស្រាវជ្រាវនេះ បានបង្ហាញថាកម្រិតនៃការ ព្រួយបារម្ភរបស់សិស្សមានទំនាក់ទំនងអវិជ្ជមានទៅនឹងការសម្តែងនិយាយផ្ទាល់មាត់របស់ពួកគេ។ ជាមួយ និង Boonkit (2010) អនុវត្តការសិក្សាលើកត្តាដែលបង្កើនការអភិវឌ្ឍបំណិននិយាយរបស់អ្នករៀន។ លទ្ធផលបង្ហាញថាការប្រើប្រាស់សកម្មភាពសមស្របសម្រាប់បំណិននិយាយអាចជាយុទ្ធសាស្ត្រដ៏ល្អមួយ ដើម្បីកាត់បន្ថយការថប់បារម្ភរបស់អ្នកនិយាយ។ លទ្ធផលក៏បានបង្ហាញផងដែរថាសេរីភាពនៃការជ្រើស រើសប្រធានបទបានជំរុញឱ្យអ្នកចូលរួមមានអារម្មណ៍និយាយកំប្លែងបញ្ចុះបញ្ចូលឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេស និងបង្កើនទំនុកចិត្តក្នុងការនិយាយក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សា (EFL)។ លោក Ali Dincer and Savas Yesilyurt (2013) អនុវត្តការសិក្សាឆ្ពោះទៅរកជំនឿរបស់គ្រូលើបំណិននិយាយដោយផ្អែកលើការលើក ទឹកចិត្តលទ្ធផលនៃការសិក្សារបស់ពួកគេបានបង្ហាញថា គ្រូមានយោបល់អវិជ្ជមានអំពីការបង្រៀនបំណិន និយាយទោះបីជាពួកគេជឿជាក់ថាវាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងបំណិននិយាយក៏ដោយ។ លទ្ធផល បានបង្ហាញផងដែរថាគ្រូមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនគ្មានជំនាញក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងផ្ទាល់ មាត់ទោះបីជាពួក គេមានទំនោរលើកទឹកចិត្តផ្សេងៗឆ្ពោះទៅរកការនិយាយភាសាអង់គ្លេសក៏ដោយ។ តាមអ្នកស្រាវជ្រាវបាន បង្ហាញថាអ្នកសិក្សាមានទស្សនៈខុសៗគ្នាអំពីសារៈសំខាន់ នៃបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសហើយភាព ខុសគ្នានេះគឺទាក់ទងទៅ នឹងការជំរុញទឹកចិត្តរបស់អ្នកសិក្សា និង ការប្រកួតប្រជែងក្នុងជំនាញនិយាយ។ ចំណែកលោក Tanveer(2007) ពិនិត្យថាមានកត្តាជាច្រើនដែលបង្កការភ័យខ្លាចដល់អ្នកសិក្សាទៅលើ

សមត្ថភាពនិយាយគឺផលប៉ះពាល់ នៃការភ័យខ្លាចខុសលើការទំនាក់ទំនងនិយាយភាសាខ្មែរ ដល់គោលដៅកំត់។ លទ្ធផលដែលទទួលបានបង្ហាញថាអារម្មណ៍នៃភាពតានតឹងនិងការចប់បាត់របស់អ្នកសិក្សាបញ្ឈប់សមត្ថភាពរៀននិងសមត្ថភាពនិយាយភាសារបស់ពួកគេ។ ស្របពេលដែល Eissa, Misbath, and Najat (1988) បានបញ្ជាក់ថាការសិក្សាគឺឆ្ពោះទៅរកការលំបាកក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាអង់គ្លេសជាមធ្យោបាយនៃការបង្រៀននិងប្រាស្រ័យទាក់ទង។ លទ្ធផលនៃការសិក្សានេះបានបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាមានការលំបាកជាច្រើនក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាអង់គ្លេសជាមធ្យោបាយនៃការបង្រៀន។ អ្នកចូលរួមជាច្រើនបានថ្លែងថាអ្នកសិក្សារបស់ពួកគេមានសមត្ថភាពភាសាអង់គ្លេសទាប។ លទ្ធផលក៏បានបង្ហាញផងដែរថាអ្នកសិក្សាជាច្រើនបានជួបប្រទះការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ក្នុងការស្វែងយល់ខ្លឹមសារនៃការបង្រៀនមេរៀនដោយមិនចាំបាច់បកប្រែអនុវត្ត (L1) ដើម្បីផ្តល់ខ្លឹមសារនៃការបង្រៀន។

ចំណែក Urrutia and Vega (2010) យល់ឃើញថាការអនុវត្តនិយាយដោយផ្ទាល់មាត់របស់អ្នកសិក្សាត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយកង្វះចំណេះដឹងវាក្យស័ព្ទរបស់ពួកគេនិងការភ័យខ្លាចនៃការមើលងាយ។ វាក៏ត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញផងដែរថាកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់អ្នកសិក្សាទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងវាក្យសព្ទនិងបរិស្ថានថ្នាក់បានលើកទឹកចិត្តពួកគេឱ្យបង្កើនជំនាញនិយាយរបស់ពួកគេ។ Prieto (2007) ការសិក្សាសហប្រតិបត្តិការគ្នាលទ្ធផលនៃការសិក្សារបស់នាងបានបង្ហាញថាវិធីមួយនេះបង្កើនជំនាញនិយាយគឺការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកដទៃរៀនពីអ្នកដទៃនិងជម្រើសនៃប្រធានបទផ្នែកលើចំណាប់អារម្មណ៍របស់អ្នកសិក្សាដើម្បីលើកទឹកចិត្តពួកគេ។ Bozorgian (2012) បានយល់ថាទំនាក់ទំនងរវាងជំនាញស្តាប់និងជំនាញភាសាផ្សេងៗ ទៀតលទ្ធផលបានបង្ហាញថាមានការទាក់ទងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធរវាងការស្តាប់និងការចេះភាសាផ្សេងៗទៀត។ ចំណែក (Ambu & Saidi, 1997) ការសិក្សាមួយផ្សេងទៀតដែលបានស៊ើបអង្កេតទៅលើបញ្ហាមួយចំនួនក្នុងការបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសក្នុងបន្ទប់ភាសាបរទេសបានបង្ហាញថាសិស្សយ៉ាងច្រើននៅក្នុងថ្នាក់រៀនមានភាពមិនគ្រប់គ្រាន់នៃរយៈពេល បង្រៀនភាសាអង់គ្លេសនិងសំព្វដែលមិនបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់អ្នកសិក្សាគឺជាហេតុផលចំបង។ លោក Al-Abri (2008) លោកបានលើកឡើងថាកង្វះសកម្មភាពនិយាយផ្ទាល់មាត់នៅក្នុងសៀវភៅសិក្សាគឺជាហេតុផលដ៏សំខាន់មួយ សម្រាប់ការ

លំបាករបស់សិស្សក្នុងការនិយាយហើយដូច្នោះហើយ លោកបានផ្តល់អនុសាសន៍រួមទាំងសកម្មភាពផ្ទាល់ មាត់មួយចំនួនដូចជាសំណង់ប្រយោគបទចំរៀងចង្វាក់ភ្លេងរឿងសាមញ្ញៗ និងអត្ថបទសន្ទនាបន្ថែមទៀត ដើម្បីឱ្យសិស្សមានភាពសប្បាយរីករាយនិងរីករាយក្នុងការរៀនដើម្បីបង្កើន ជំនាញនិយាយរបស់ពួកគេ។

ការរកឃើញនៃឯកសារនេះបានបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាដែលឲ្យតម្លៃខ្លួនឯងទាបការព្រួយបារម្ភខ្ពស់ហើយនិង ការលើកទឹកចិត្តទាបមានការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ក្នុងជំនាញនិយាយទោះបីជាអាចទទួលយកបានភាសាក៏ ដោយ។ឯកសារនេះបានបង្ហាញថា សិស្សដែលមានការលើកទឹកចិត្តខ្ពស់និងមានការព្រួយបារម្ភទាបអាច និយាយបានយ៉ាងងាយស្រួលនិងមានប្រសិទ្ធភាព។ដូច្នោះសិស្សគួរតែមានបរិយាកាសរួសរាយរាក់ទាក់និង មានការសហការដែលអាចជួយពួកគេជំនះការលំបាកពួកគេមាននៅក្នុងការសម្តែងនិយាយផ្ទាល់មាត់។

ដោយផ្អែកលើការពិនិត្យឡើងវិញនៃការសិក្សាអក្សរសាស្ត្រភាសាអង់គ្លេសគ្រួសតែយល់ហេតុព្រមចំណាប់ អារម្មណ៍និងអារម្មណ៍របស់សិស្សធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងនិងសិស្សជ្រើសរើសវិធីសាស្ត្រ បង្រៀនដ៏ល្អបំផុតដើម្បីធ្វើអោយអ្នកសិក្សាគេអាចចូលរួមក្នុងសកម្មភាពនិយាយបាន។ គ្រួសតែសរសើរ សិស្សដើម្បីឲ្យពួកគេអាចនិយាយភាសាអង់គ្លេសបាននិងបង្កើតទំនាក់ទំនងជាមិត្តភាពជាមួយសិស្សធ្វើឱ្យ ពួកគេមានអារម្មណ៍សប្បាយរីករាយនៅក្នុងថ្នាក់ហើយមានអារម្មណ៍រីករាយនិងចង់រៀនភាសាអង់គ្លេសជា ពិសេសគឺការនិយាយភាសាអង់គ្លេស។ ការពិនិត្យលើការសិក្សាអក្សរសាស្ត្រនេះបានបង្ហាញថាគ្រូបង្រៀន គួរតែទុកពេលឱ្យសិស្សរបស់ខ្លួនមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់និយាយហើយប្រាប់អ្នកសិក្សាកុំឲ្យព្រួយ បារម្ភអំពីការធ្វើខុសនិងផ្តល់ការណែនាំត្រឹមត្រូវនិងភាពត្រឹមត្រូវគ្រប់គ្រាន់។បន្ថែមលើនេះអារម្មណ៍រីករាយ និងចង់រៀនភាសាអង់គ្លេសជាពិសេសគឺការនិយាយភាសាអង់គ្លេស។ ការពិនិត្យលើការសិក្សាអក្សរសាស្ត្រ នេះបានបង្ហាញថា គ្រូបង្រៀនគួរតែទុកពេលឱ្យសិស្សរបស់ខ្លួនមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់និយាយ ហើយប្រាប់អ្នកសិក្សាកុំឲ្យព្រួយបារម្ភអំពីការធ្វើខុស និង ផ្តល់ការណែនាំត្រឹមត្រូវ និងត្រឹមត្រូវគ្រប់គ្រាន់។ បន្ថែមលើនេះគ្រួសតែដឹងថាពេលណានិងវិធីកែកំហុសរបស់អ្នកសិក្សាដើម្បីកុំអោយពួកគេខ្លាចធ្វើខុស។

វិធីសាស្ត្រផ្ទាល់ (Direct Method) ដែលត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាវិធីសាស្ត្រធម្មជាតិឬវិធីសាស្ត្រ សន្ទនាមានប្រជាប្រិយភាពនៅពេលដែលវាអាចធ្វើឱ្យសិស្សានុសិស្សអាចមានទំនាក់ទំនងគ្នាបានដោយ

ប្រើប្រាស់ភាសាទីពីរដែលពួកគេកំពុងតែរៀន។ ជាវិធីសាស្ត្រផ្ទាល់បានផ្តោតសំខាន់ទៅលើការប្រើប្រាស់ ភាសាប្រចាំថ្ងៃការប្រើប្រាស់សំណួរ និង ចម្លើយដែលសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើខ្លឹមសារមេរៀននៅក្នុងការបង្រៀន ភាសានិយាយ (Mart, 2013)។ លោកក Brown,(2000) បានបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃវិធីសាស្ត្រ ផ្ទាល់ដូចខាងក្រោម៖

១. ខ្លឹមសារមេរៀនត្រូវបានគេយកមកប្រើក្នុងការណែនាំក្នុងថ្នាក់រៀន
២. ជ្រើសរើសយកពាក្យ និងឃ្លាប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃមកបង្រៀន
៣. ជំនាញក្នុងការទំនាក់ទំនងផ្ទាល់មានត្រូវបានគេបង្កើតឡើងតាមរយៈការពិភាក្សាក្រុមគ្រូនិងសិស្ស
៤. វេយ្យាករណ៍ត្រូវបានបង្រៀនតាមរបៀបពន្យល់រួចទាញជាទ្រឹស្តី
៥. ចំណុចថ្មីៗត្រូវបានគេបង្រៀនតាមរយៈការធ្វើជាគំរូ និងការអនុវត្ត
៦. ពាក្យថ្មីត្រូវបានបង្រៀនតាមរយៈរូបភាព ការពន្យល់ របស់ផ្សេងៗ
៧. សមត្ថភាពនិយាយ និងការស្តាប់ត្រូវបានគេបង្រៀន
៨. សង្កត់ធ្ងន់ទៅលើការបញ្ចេញសំឡេងត្រឹមត្រូវនិងវេយ្យាករណ៍។

បើយោងតាម (Brown, 2000) វិធីសាស្ត្រផ្ទាល់មិនមានដំណើរការល្អទេនៅក្នុងការអប់រំសាធារណៈព្រោះវាត្រូវការចំណាយលុយ ពេលវេលា និងចំណេះដឹងគ្រូធ្វើឱ្យវិធីសាស្ត្រនេះពិបាកប្រើ។ ការប្រើ ប្រាស់ភាសាអង់គ្លេសជាភាសាទីពីរ (ESL) ឬភាសាបរទេស(EFL) ក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងផ្ទាល់មាត់ គឺជាសកម្មភាពមួយ ក្នុងចំណោមសកម្មភាពទូទៅ បំផុតប៉ុន្តែស្មុគស្មាញបំផុតដែលចាំបាច់ត្រូវពិចារណា នៅពេលបង្រៀនភាសាអង់គ្លេស។ ដោយសារតែយើងរស់នៅស្របពេលវេលាដែលត្រូវពង្រឹងសមត្ថភាព និយាយភាសាអង់គ្លេសឲ្យ ស្ទាត់ជំនាញដើម្បីក្លាយជាកត្តាចាំបាច់ដ្បើម្បីលើវិស័យមួយចំនួនទៀតនិងការ អភិវឌ្ឍរបស់មនុស្សផង (Al-Sibai, 2004, p.3)។ ជាការពិតការយកចិត្តទុកដាក់របង្រៀនបំណិន និយាយគឺដើម្បីបង្កើនសមត្ថភាពនិយាយផ្ទាល់មាត់របស់សិស្ស។ ដូច្នេះសកម្មភាពបង្រៀនភាសានៅក្នុង ថ្នាក់រៀនគួរតែមានគោលបំណងក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាជាអតិបរិមា (Haozhang, 1997)។ កាលពីមុន ការណែនាំអំពីការប្រាស្រ័យទាក់ទងផ្ទាល់មាត់ត្រូវបានគេធ្វេសប្រហែស ដោយសារតែការយល់ច្រឡំថា

សមត្ថភាពទំនាក់ទំនងផ្ទាល់មាត់មានការវិវត្តតាមធម្មជាតិតាមពេលវេលាហើយជំនាញនៃការយល់ដឹងនិង ទាក់ទងនឹងការសរសេរផ្ទេរទៅជំនាញទំនាក់ទំនងផ្ទាល់មាត់ (Chaney, 1998)។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ ដោយ Ur (1996) បានចាត់ទុកការនិយាយថាជាជំនាញសំខាន់បំផុតក្នុងចំណោមជំនាញទាំងបួន (ការ ស្តាប់ការអាននិងការសរសេរ) ពីព្រោះមនុស្សដែលចេះភាសាមួយត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកនិយាយភាសា នោះ។ នេះបង្ហាញថាការប្រើភាសាគឺសំខាន់ជាងការគ្រាន់តែដឹងអំពីវាព្រោះគ្មានអ្វីដែលត្រូវដឹងច្រើនអំពី ភាសាទេប្រសិនបើអ្នកមិនអាចប្រើវាបាន (Scrivener, 2005, p. 146)។ គោលដៅធំបំផុតនៃការបង្រៀន និងរៀនគឺធ្វើឱ្យអ្នកសិក្សាទទួលបានលទ្ធផលល្អហើយ ដើម្បីសម្រេចគោលបំណងនេះការបង្រៀននិងរៀន ត្រូវតែផ្អែកជាមួយទៅលើវិធីសាស្ត្របង្រៀន។ ជាការពិតណាស់ការបង្រៀននិយាយគឺដើម្បីធ្វើអោយ សិស្សផលិតពាក្យនិយាយមានភាពប្រសើរឡើង។ ដូច្នេះសកម្មភាពបង្រៀនភាសានៅក្នុងថ្នាក់រៀនគួរតែ មានគោលបំណងក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាជាអតិបរិមា (Haozhang, 1997)។ កាលពីមុនការណែនាំអំពី ការនិយាយភាសាអង់គ្លេសផ្ទាល់មាត់ត្រូវបានគេធ្វេសប្រហែសដោយសារតែ ការយល់ច្រឡំថាសមត្ថភាព និយាយផ្ទាល់មាត់មានការវិវត្តតាមធម្មជាតិតាមពេលវេលាហើយជំនាញនៃការយល់ដឹងបំណិននិយាយនឹង ការសរសេរផ្ទេរទៅ ជំនាញទំនាក់ទំនងផ្ទាល់មាត់ (Chaney, 1998)។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ Ur(1996) បានចាត់ទុកការនិយាយថាជាជំនាញសំខាន់បំផុត ក្នុងចំណោមជំនាញទាំងបួន (ការស្តាប់ ការអាន និង ការសរសេរ) ពីព្រោះមនុស្សដែលចេះភាសាមួយត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកនិយាយភាសា នោះ។ នេះបង្ហាញថាការប្រើភាសាគឺសំខាន់ជាងការគ្រាន់តែដឹងអំពីវាព្រោះគ្មានអ្វីដែលត្រូវដឹងច្រើនអំពី ភាសាទេប្រសិនបើអ្នកមិនអាចប្រើវាបាន (Scrivener, 2005, p.146) អ្នកសិក្សាភាសាទាំងអស់ប្រើយុទ្ធ សាស្ត្ររៀនភាសានៅក្នុងដំណើរការសិក្សារបស់ពួកគេ។

២.៣.វិធីសាស្ត្របកប្រែ ឬវិធីសាស្ត្របុរាណ (The Grammar Translation Method)

វិធីសាស្ត្របង្រៀន តាមបែបបុរាណ គឺជាវិធីសាស្ត្រមួយ ដែលត្រូវបានគេប្រើ ចាប់តាំងពីសតវត្ស ទី១៩មកម្ល៉េះ។ វិធីសាស្ត្រនេះមានប្រជាប្រិយភាពបំផុតនៅក្នុងចំណោមវិធីសាស្ត្រដទៃទៀត (Natsir, 2014) វាមានលក្ខណៈខុសគ្នាជាប់ពីការបង្រៀនភាសាទំនាក់ទំនង(CLT) ដោយវាបានបង្រៀនឱ្យសិស្ស

ចេះវិភាគភាសា ជួយឱ្យសិស្សក្នុងការអានស្នាដៃអក្សរសិល្ប៍ ជាជាងឱ្យសិស្សប្រើប្រាស់ភាសា។ វិធីសាស្ត្របង្រៀនតាមបែបបុរាណ ១. បង្រៀនដោយប្រើប្រាស់ភាសាកំណើត។ ២.បង្រៀនពាក្យដោយបកប្រែទៅជាភាសាកំណើត។ ៣.សិស្សត្រូវតែយល់ពីវេយ្យាករណ៍មុននឹងអាចសរសេរឃ្លាប្រយោគបាន។ ៤.សម្ភារៈឧបទ្ទេសត្រូវបានផលិតដោយគ្រូដូចនេះសិស្សមិនមានភាពស្មុំទៅនឹងសម្ភារៈទាំងនោះទេ។ ៥.សិស្សមិនត្រូវបានគេបង្ខំឱ្យប្រើប្រាស់ភាសាក្នុងការទំនាក់ទំនងទេ។ នៅក្នុងវិធីសាស្ត្រនេះគ្រូគឺជាធនធានដ៏សំខាន់នៅក្នុងថ្នាក់ សិស្សចាំទទួលយកនៅអ្វីដែលគ្រូដាក់ឱ្យហើយអាចសួរគ្រូបាននៅពេលដែលពួកគេមិនយល់តែប៉ុណ្ណោះ (Natsir, 2014)។ តាមលោក Natsir, (2014) ដដែលបានលើកឡើងថាការបង្រៀនភាសាមានជំនាញបួនសំខាន់គឺ ជំនាញអាន ជំនាញស្តាប់ ជំនាញនិយាយ និងជំនាញសរសេរ។ ក្នុងវិធីសាស្ត្រ (GTM) បង្រៀនសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើតែពីរ ជំនាញប៉ុណ្ណោះគឺ ជំនាញអាន និងជំនាញសរសេរដែលជំនាញទាំងពីរនេះធ្វើឱ្យសិស្ស ផ្ដោតអារម្មណ៍ទៅលើតែពាក្យ និងវេយ្យាករណ៍ដោយមិនផ្ដោតទៅលើអ្វីផ្សេងនោះទេពោលគឺ បង្រៀនសិស្សឱ្យចេះពីក្បួនច្បាប់នៃភាសាទីពីរហើយយកទៅអនុវត្តក្នុងជីវភាពប្រចាំថ្ងៃរបស់ខ្លួន តែរហូតមកដល់ពេលនេះគឺវាមិនឆ្លើយតបទៅនឹងបរិបទសង្គមទេ។ ដូច្នេះវិធីសាស្ត្រ (GTM) ជាវិធីមួយដែល មិនសមស្របសម្រាប់ការបង្រៀន និងរៀនទីពីរនោះទេទោះបីជាគ្រូបានបង្ហាញពីកំហុសរបស់សិស្ស ហើយកែវាក៏ដោយតែវាអាចជះឥទ្ធិពលដល់សិស្សធ្វើឱ្យពួកគេបាត់បង់នូវសេចក្ដីទុកចិត្ត ហើយមិនហ៊ានប្រើប្រាស់ភាសា (Mart, 2013)។ តាមលោក Brown, (2000) បានបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់ (GTM) ដូចខាងក្រោម៖

- ១. សិស្សទាំងអស់ត្រូវបានគេបង្រៀនជាភាសាទីមួយ (L1)
- ២. ពាក្យថ្មីជាច្រើនត្រូវបានបង្រៀនក្នុងពេលតែមួយ និងជាពាក្យដាច់ពីគ្នា
- ៣. ប្រើពេលវេលាច្រើនក្នុងការពន្យល់វេយ្យាករណ៍
- ៤. ក្បួនច្បាប់វេយ្យាករណ៍ត្រូវបានគេផ្តល់ឱ្យដោយគ្រាន់តែដាក់ពាក្យចូលគ្នា
- ៥. ការអានអត្ថបទពិបាកចាប់ផ្ដើមមុនការរៀន

៦. មានការផ្ដោតការយកចិត្តទុកដាក់តិចទួច ទៅលើ ខ្លឹមសារនៃអត្ថបទតែផ្ដោតទៅលើការវិភាគ វេយ្យាករណ៍ច្រើន

៧. ហ្នឹងហាត់ទៅលើលំហាត់ក្នុងការបកប្រែប្រយោគដែលមិនទាក់ទងគ្នា ពីខ្លឹមសារមេរៀនទៅជា ភាសាទីមួយ

៨. មិនផ្ដោត ឬផ្ដោតអារម្មណ៍តិចទួចទៅលើការបញ្ចេញសម្លេងវិធីសាស្ត្រ (GTM) មិនអាចជួយ សិស្សឱ្យប្រសើរឡើងក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាក្នុងការទំនាក់ទំនងទេ (Brown, 2000)។ មូលហេតុដែល (GTM) នៅតែមានគេយកមកប្រើដោយសារតែការធ្វើតេស្តវេយ្យាករណ៍ និងការបកប្រែងាយស្រួលក្នុង ការបង្កើត និងងាយស្រួលក្នុងការដាក់ពិន្ទុផងដែរ។

២.៣.១. ការបង្រៀនភាសាទំនាក់ទំនង (Communicative Language Teaching)

វិធីសាស្ត្រនេះមានប្រជាប្រិយភាពបំផុតក្នុងចំណោមវិធីសាស្ត្រដទៃទៀត។ វាត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ យ៉ាងពេញនិយមសម្រាប់ការបង្រៀននិងរៀនភាសាណាមួយបច្ចុប្បន្ននេះ។ វិធីសាស្ត្រនេះមានលក្ខណៈខុស គ្នាពីវិធីសាស្ត្របុរាណ (GTM) ត្រង់ថាវាជួយឱ្យសិស្សចេះប្រើប្រាស់ភាសាក្នុងការទំនាក់ទំនងជាជាងការ វិភាគភាសា (Natsir, 2014)។ នៅក្នុងការបង្រៀនតាមបែប (CLT) ទោះបីគ្រូបង្រៀនខ្លឹមសារមេរៀន តាមភាសាកំណើតមែនតែក្នុងការទំនាក់ទំនងគេមិនអនុញ្ញាតឱ្យប្រើភាសាកំណើតនោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការបង្រៀនពាក្យថ្មីត្រូវព្យាយាមទាញពាក្យតាមរយៈការពន្យល់ឱ្យដល់សិស្សប្រាប់នូវអ្វីដែលពួកគេចង់ដឹង ដោយខ្លួនឯង។ ចំពោះការបង្រៀនវេយ្យាករណ៍វិញទោះបីការបង្រៀនដោយប្រើប្រាស់ភាសាទីមួយពិតមែន តែគ្រូនៅតែព្យាយាមពន្យល់ហើយទាញអារម្មណ៍សិស្សទៅរកខ្លឹមសារមេរៀននៅក្នុងអត្ថបទវិញ។ នេះការ បង្រៀនរបៀបនេះគឺធ្វើឱ្យសិស្សគ្មានភាពខ្មាស់អៀននៅក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសានៅក្នុងការទំនាក់ទំនងធ្វើ តាមរយៈអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ឬបានស្គាល់នោះទេ។ ប៉ុន្តែទោះបីយ៉ាងនេះក្តីកំហុសប្រាកដជាកើត មានឡើងទៅលើផ្នែកវេយ្យាករណ៍ ប្រសិនបើគ្រូមិនយកចិត្តទុកដាក់កែវានៅចុងបញ្ចប់នៃមេរៀនទេនោះ (Natsir, 2014)។ ជាមួយគ្នានេះដែរចំពោះការប្រើប្រាស់សម្ភារៈបង្រៀនវិញគ្រូប្រើប្រាស់សម្ភារៈដែល សិស្សស្គាល់នៅក្នុងជីវភាពប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេដែលជាហេតុធ្វើឱ្យយល់មេរៀនកាន់តែច្បាស់។ ក្នុងវិធីសា

ស្រួល (CLT) គឺបង្រៀនសិស្សឱ្យចេះប្រើប្រាស់ភាសាដែលពួកគេកំពុងរៀនក្នុងសកម្មភាពប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ ក្នុងវិធីសាស្ត្រនេះគ្រូនិងសិស្សមានការទំនាក់ទំនងគ្នាយ៉ាងសកម្ម មិនតែប៉ុណ្ណោះទេការទំនាក់ទំនងរវាងសិស្សនិងសិស្សក៏សកម្មដែរ។ គ្រូមិនមែនធនធានតែមួយគត់ទេតែជាអ្នកសម្របសម្រួលនៅក្នុងថ្នាក់ទៀតផង (Natsir, 2014)។ វិធីសាស្ត្រ (CLT) បង្រៀនទាំងបួនជំនាញគឺជំនាញអានជំនាញស្តាប់ ជំនាញសរសេរ និងជំនាញនិយាយ ដែលជំនាញទាំងបួននេះបានទទួលនៅពេលដែលពួកគេចាប់ផ្តើមពិភាក្សាគ្នាជាក្រុមឬនៅពេលដែលពួកគេរៀននៅក្នុងថ្នាក់។ ដូច្នេះហ៊ុយទាំងនេះមានលក្ខណៈល្អប្រសើរណាស់សម្រាប់ដំណើរការបង្រៀន និងរៀន (Natsir, 2014)។

២.៣.២. តម្រូវការនៃបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស

បើផ្អែកតាម (Zhang et al., 1995) ការទទួលបានភាសាផ្ទាល់មាត់គឺជាដំណើរការធម្មជាតិរបស់កុមារ។ វាកើតឡើងស្ទើរតែគ្មានការខិតខំសមត្ថភាពក្នុងការនិយាយលូតលាស់តាមអាយុប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាការរីកចម្រើនបែបនេះនឹងនាំឱ្យមានភាពឥតខ្ចោះដោយស្វ័យប្រវត្តិនោះទេ។ ដើម្បីនិយាយតាមរបៀបដែលមានប្រសិទ្ធភាពជាងមុនទាមទារអោយមានការយកចិត្តទុកដាក់និងការអនុវត្តជាប្រចាំ ។ ភាពស្អាតជំនាញក្នុងការនិយាយហាក់ដូចជាវិឌ្ឍន៍ជាមួយនឹងការកើនឡើងនៃការបញ្ចូល (input) ភាសាទីពីរ (L2) (Al-Sbai, 2004)។ ការបញ្ចូល (input) សំដៅទៅលើទិន្នន័យភាសាដែលអ្នកសិក្សាត្រូវបានប្រើ (Zhang, 2009)។ ទោះបីជាវាត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ជាទូទៅថាការបញ្ចូល (input) មានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់ការទទួលបានភាសាក៏ដោយវាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេប្រសិនបើមិនបានធ្វើតាមអន្តរកម្ម និងលទ្ធផល (output) ពីព្រោះដំណើរការនៃការយល់ដឹងគឺខុសគ្នាពីដំណើរការនៃការផលិត (the language a learner produces) ហើយសមត្ថភាពក្នុងការយល់អត្ថន័យដែលបង្ហាញក្នុងការប្រើប្រយោគខុសគ្នាពីសមត្ថភាពក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាដើម្បីបង្ហាញអត្ថន័យ។ នៅពេលដែលការបញ្ចូល (input) ត្រូវបានប្រើហើយអ្នកសិក្សាបង្កើតលទ្ធផល (output) នៅក្នុងអន្តរកម្មពួកគេបានជ្រើសរើសផ្នែកនៃការបញ្ចូលដែលអាចយល់បានហើយជ្រើសរើសទម្រង់ភាសាត្រឹមត្រូវដើម្បីបង្ហាញពីខ្លួនពួកគេ។

ចំណែកលោក (Swain, 1985 as cited in Zhang, 2009) ដំណើរការនេះធ្វើឱ្យអ្នកសិក្សាអាចប្រើចំនេះដឹងដែលពួកគេបានរៀននិងបទពិសោធន៍បានល្អ ។ អ្នកសិក្សាខ្លះក៏ខ្វះការលើកទឹកចិត្តក្នុងការនិយាយភាសាអង់គ្លេសដែរ។ ពួកគេមិនបានឃើញតម្រូវការចាំបាច់ក្នុងការរៀនឬនិយាយភាសាអង់គ្លេសទេ។ ជាការពិតការលើកទឹកចិត្តគឺជាកម្លាំងសំខាន់ដែលកំណត់ថាតើអ្នកសិក្សាម្នាក់បានបំពេញការងារអ្វីទាំងអស់តើគាត់ចំណាយថាមពលប៉ុន្មានហើយរយៈពេលប៉ុន្មានដែលគាត់បានការពាររបស់ (Littlewood, 1984, p.53) ។ អេភីវឌ្ឍជំនាញទំនាក់ទំនងអាចធ្វើទៅបានលុះត្រាតែអ្នកសិក្សាមានការលើកទឹកចិត្តនិងឱកាសដើម្បីបង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេនិទាត់ទាំងជាមួយមនុស្សជុំវិញខ្លួន (Littlewood, 1981)។ នេះជាទូទៅគេយល់ថាកង្វះទំនុកចិត្តរបស់និស្សិតច្រើនតែកើតឡើងនៅពេលសិស្សដឹងថាដៃគូសន្ទនារបស់ពួកគេមិនបានយល់ពីពួកគេឬនៅពេលពួកគេមិនយល់ពីវាក្លិនផ្សេងទៀត។ ក្នុងស្ថានភាពនេះពួកគេសុខចិត្តនៅស្ងៀមខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតនិយាយនិយាយបង្ហាញថាសិស្សខ្លះទំនុកចិត្តក្នុងការទំនាក់ទំនង។ ឆ្លើយតបនឹងបញ្ហានេះលោក Tsui cited Nunan (1999) និយាយថានិស្សិតដែលខ្វះទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងនិងភាសាអង់គ្លេសចាំបាច់ទទួលរងពីការប្រាស្រ័យទាក់ទង។ នេះបង្ហាញថាការកសាងទំនុកចិត្តរបស់និស្សិតគឺជាផ្នែកសំខាន់មួយនៃការយកចិត្តទុកដាក់របស់គ្រូ។ នេះមានន័យថាគ្រូគួរតែរៀនទាំងទ្រឹស្តីនិងបទពិសោធន៍ជាក់ស្តែងលើវិធីដើម្បីកសាងទំនុកចិត្តសិស្ស។

២.៣.៣. រៀនបំណិននិយាយភាសាដោយផ្ទាល់មាត់

បើគិតតាមលោក (Willis, 1996, p.7) ការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសដែលនឹងកើតឡើងមានបួនលក្ខខណ្ឌដែលគួរតែមានហើយពួកគេគឺគួរតែស្វែងយល់ គឺ ឱកាស ការប្រើប្រាស់ ការលើកទឹកចិត្តនិងការណែនាំ។ អ្នកសិក្សាត្រូវការឱកាសនិយាយអ្វីដែលពួកគេគិតឬមានអារម្មណ៍និងដើម្បីទទួលបានបទពិសោធន៍ស្វែងរកបរិយាកាសគាំទ្រដោយប្រើភាសាដែលពួកគេបានលឺ ឬ បានឃើញដោយមិនមានអារម្មណ៍គំរាមកំហែង។ ការសិក្សានេះត្រូវបានបង្ហាញដោយអ្នកស្រាវជ្រាវភាសាទីពីរគឺថាការរីកចម្រើននៃភាសាមិនកើតឡើងនៅពេលដែលមនុស្សខិតខំប្រឹងប្រែងរៀនសូត្រនោះទេ។ ដំណើរវិវឌ្ឍន៍ជាលទ្ធផលនៃយន្តការកើតឡើងដោយមិនដឹងខ្លួន ហើយភាសានេះសម្តែងឡើងនៅពេលដែលអ្នកសិក្សាប្រើ

សាទី ២ដើម្បីទំនាក់ទំនង។ បើតាមលោក (Littlewood, 1984) ភាពមិនដឹងខ្លួនទាមទារអោយបង្កើតសកម្មភាពថ្មីភ្លាមៗនៅកន្លែងដែលអ្នកសិក្សាមិនផ្ដោតលើភាសាខ្លួនឯងប៉ុន្តែការប្រាស្រ័យទាក់គឺផ្ដោតលើអត្ថន័យអត្ថន័យរបស់ភាសា។ Harmer (1982) ក៏បានអះអាងផងដែរថានៅក្នុងកិច្ចការទំនាក់ទំនងការយកចិត្តទុកដាក់របស់សិស្សត្រូវតែផ្ដោតលើខ្លឹមសារនៃអ្វីដែលពួកគេកំពុងនិយាយជាជាងទម្រង់។ ពួកគេត្រូវតែប្រើភាសាអោយបានទូលំទូលាយ។ បើយោងតាម Ellis (2003), នេះអាចត្រូវបានធ្វើដោយការចូលរួមរបស់អ្នកសិក្សាក្នុងការអនុវត្តការងារទំនាក់ទំនងពីរប្រភេទគឺការផ្ដោតលើកិច្ចការទំនាក់ទំនងផ្ទាល់និងការកិច្ចប្រាស្រ័យទាក់ទងមិនផ្ទាល់។ កិច្ចការទាំងពីរនេះអ្នកសិក្សាត្រូវតែចូលរួមក្នុងការប្រើប្រាស់ភាសាដោយជាក់ស្ដែងជាជាងធ្វើការសម្ដែង។ ពួកគេស្វែងរកការអភិវឌ្ឍជំនាញភាសាតាមរយៈការទំនាក់ទំនង “តាមរយៈអ្នកសិក្សាការទំនាក់ទំនងអាចបំបែកសំណង់ប្រយោគដើម្បីច្នៃប្រឌិតប្រយោគមួយៗ ដើម្បីបង្ហាញអត្ថន័យ”(Littlewood,1984,p.91)។ ការរៀនអាចកើតឡើងអាស្រ័យលើគម្រោងឬកាលវិភាគនៃការសិក្សាដែលជាគ្រឿងជំរុញឱ្យត្រូវតែមករៀន។ ឥរិយាបថនៃការរៀនរបស់សិស្សក៏អាចឈានទៅដល់ចំណុចរកទីបញ្ចប់នៃគម្រោងការណ៍នេះផងដែរ (ThreeTypes of Learning, 2015)។

២.៣.៤. ការពិនិត្យឡើងវិញទាក់ទងនឹងការសិក្សាបំណិននិយាយ

អ្នកសិក្សាមួយចំនួន (EFL) បានស៊ើបអង្កេតថាបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសគឺលំបាកខ្លាំងដែលអ្នកសិក្សាបានជួប។ នេះបើយោងតាមលោក (Dil, 2009) មានអ្នកសិក្សាម្នាក់ (Turkish) ឧបសគ្គក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់អ្នកសិក្សានៅក្នុងថ្នាក់រៀនភាសាអង់គ្លេស ហើយវាបានរាយការណ៍ថាការព្រួយបារម្ភនិងការមិនមានធន្នៈក្នុងកំឡុងពេលនិយាយភាសាអង់គ្លេសត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជា ឧបសគ្គធំបំផុតសម្រាប់អ្នកសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។ ការព្រួយបារម្ភនិងការមិនមានធន្នៈគឺបណ្តាលមកពីការភ័យខ្លាចនៃការវាយតម្លៃអវិជ្ជមាននៅពេលបង្កើតកំហុសជាពិសេសនៅចំពោះមុខមិត្តភក្តិ។ ការសិក្សានេះក៏បានបង្ហាញថានិស្សិតដែលយល់ថាភាសាអង់គ្លេសរបស់ពួកគេមិនទាន់បានល្អ (poor) ការចប់បារម្ភនិងមិនមានធន្នៈក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងនៅក្នុងថ្នាក់ភាសាអង់គ្លេសកាន់តែខ្លាំងជាងសិស្សដទៃទៀត យល់ថាកំរិតភាសាអង់គ្លេសរបស់ពួកគេល្អប្រសើរនិងល្អ។ ជាមួយគ្នានេះដែរ លោក Al-Lawati (1995) ក៏បានស៊ើបអង្កេត

ការលំបាកដែលនិស្សិតអ្នកម៉ានីបានជួបប្រទះក្នុងការផលិតភាសាផ្ទាល់មាត់របស់ពួកគេ នៃភាសាអង់គ្លេស ហើយបានរកឃើញថាដែនទ្រឹស្តី (វាក្យសព្ទវេយ្យាករណ៍ការបញ្ចេញសំឡេងនិងសុន្ទរកថា) គឺជាផ្នែកនៃ ការលំបាកបំផុតហើយនេះក៏ព្រោះតែការពន្យល់របស់គ្រូអ្នកសិក្សាមិនទាន់ បានបង្កើតកំរិតគ្រប់គ្រាន់នៅ ក្នុងសមត្ថភាពជាមូលដ្ឋាននៃភាសាទេ។នេះដោយសារតែពួកគេគិតថា នៃកម្មវិធីសិក្សាដែលមិនបានផ្តល់ នូវឱកាសគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការរៀនសូត្រនិងការអនុវត្តវាក្យសព្ទថ្មីនិង ផ្លាស់ប្តូរហើយមិនផ្តល់នូវភាពខុស គ្នាគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងការងារ ដែល បានរចនាឡើងសម្រាប់ការបង្រៀនវេយ្យាករណ៍។ លទ្ធផលនេះធ្វើឱ្យ មានសហគមន៍តិចតួចបំផុតសម្រាប់សិស្សដើម្បី អនុវត្តជំនាញនិយាយជាពិសេសជាមួយសិស្សមួយចំនួន ធំនៅក្នុងថ្នាក់។ តាមការសិក្សាមួយទៀត(Ambu&Saidi,1997)ការស៊ើបអង្កេតដែលកំពុងស៊ើបអង្កេត ការបង្រៀនបំណិននិយាយភាសាបរទេសហើយបានបង្ហាញថា ចំនួនសិស្សយ៉ាងច្រើននៅក្នុងថ្នាក់ភាព មិនគ្រប់គ្រាន់នៃរយៈពេលបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសនិង ព្យាង្គដែលមិនបានបំពេញតំរូវការទំនាក់ទំនងរបស់ អ្នកសិក្សាគឺជាហេតុផលចំបងសម្រាប់ការលំបាក ក្នុងការនិយាយរបស់អ្នកសិក្សា។ លើសពីនេះទៀត ដោយសារតែការនិយាយមិនត្រូវបានសាកល្បងវា មិនសូវមានការសង្កត់ធ្ងន់ពីសំណាក់គ្រូនិងសិស្សទេ។ នេះគឺស្របជាមួយ Al-Lawati's (2002)ការរកឃើញនៅក្នុងកន្លែងសិក្សារបស់សិស្សបានរាយការណ៍ថា ពួកគេយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសលើការសរសេរអាន និង ស្តាប់ដែលស្រដៀងនឹងមុខវិជ្ជាប្រឡងហើយ ទាំងគ្រូនិងនិស្សិតបានរាយការណ៍ថា ពួកគេមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់លើ ការងារនិយាយនៅក្នុងសៀវភៅ សិក្សាព្រោះការនិយាយត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុងពីការប្រឡង។ Al-Albri(2008)លោកបានលើកឡើង ថាកង្វះសកម្មភាពផ្ទាល់មាត់នៅក្នុងសៀវភៅសិក្សាគឺ ជាហេតុផលដ៏លំបាកមួយសម្រាប់ការលំបាករបស់ សិស្សក្នុងការនិយាយហើយដូច្នោះលោកបានផ្តល់អនុសាសន៍ រួមទាំងសកម្មភាពផ្ទាល់មាត់មួយចំនួនក្នុង ទម្រង់ជាបទចំរៀងចង្វាក់ភ្លេង និង រឿងសាមញ្ញ និង ភាសាសន្ទនាបន្ថែមទៀតដើម្បីឱ្យសិស្សមានភាព សប្បាយរីករាយកាន់តែច្រើនហើយចូលចិត្តរៀនដើម្បីបង្កើនជំនាញនិយាយរបស់ពួកគេ។

ជំពូកទី ៣
វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ

ជំពូកទី៣

វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ

ចំពោះការសិក្សាស្រាវជ្រាវលើប្រធានបទខាងលើអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបាន ប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រ ក្នុងការជ្រើសរើសសំណាកតាមគោលបំណងក្នុងការប្រមូលទិន្នន័យទៅតាមបែបបរិមាណវិស័យដោយ ដៅតែសំណាកណាដែលអ្នកស្រាវជ្រាវយល់ថាភាគសំណាកនោះអាចផ្តល់នូវទិន្នន័យអោយបានជាក់លាក់ ច្បាស់លាស់និងអាចឆ្លើយតបទៅនឹងប្រធានបទនេះបាន។ នៅក្នុងជំពូកនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើ ការបង្ហាញពីទីតាំងភូមិសាស្ត្រនិងភាគសំណាក ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ ដំណើរការប្រមូលទិន្នន័យ ការវិភាគ ទិន្នន័យ និងក្រមសីលធម៌នៃការស្រាវជ្រាវ។

៣.១. ការជ្រើសរើសសំណាក

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវលើប្រធានបទខាងលើ អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវសម្រេចជ្រើសរើសយកសិស្ស នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ថ្នាក់ទី ១២ ចំនួន ២៥៨នាក់ ស្រីចំនួន ១៦១នាក់ ក្នុងនោះ សិស្ស (ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រចំនួន ១៧២នាក់ ស្រី១១៩នាក់ និង សិស្សថ្នាក់សង្គម៨៦នាក់ ស្រី៤២នាក់) មកពី វិទ្យាល័យ ចំនួន ០៥ ដែលស្ថិត ក្នុងស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាម ក្នុង ចំណោមសិស្ស ថ្នាក់ទី ១២ សរុប ចំនួន ៧៨១៨នាក់ ស្រីចំនួន ៤៤៥៨ នាក់ (ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រចំនួន ៤៨៨៧ និង ស្រី ២៧១៥នាក់) និង (ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រសង្គមចំនួន ២៩៣១នាក់ ស្រីចំនួន ១៧៤៣នាក់ ក្នុងខេត្តកំពង់ចាម (តារាងសំណើរ មណ្ឌលប្រឡងសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិឆ្នាំ២០២០)។

តារាងទី១៖ តេឌ បណ្ណសិក្សា សមត្ថភាពភាសាអង់គ្លេសនៅតាមវិទ្យាល័យទាំង ៥

លរ	វិទ្យាល័យ									
	សតហស. សណ្តែក		ហណហ.ព្រៃ ញា		សអតជហស. បាធាយ		ហស សង្កើប		ហស ជើងឆ្នុក	
១	៤៤	ស្រី	៦៧	ស្រី	៣១	ស្រី	៥៣	ស្រី	៦៣	ស្រី
	៣៣		៣៩		១៣		៣៧		៣៩	
២	២៥%	៧៥%	៤២%	៥៩%	៥៨%	៤១%	៣០%	៦៩%	៣៨%	៦១%

ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រពិត

៣	៣១	២៦	៤៩	៣៣	២៣	១០	៣២	៣០	២០	៣
	១៦%	៨៣%	៣២%	៦៧%	៥៦%	៤៣%	៧%	៩៣%	៨៥%	១៥%
ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រសង្គម										
៤	១៣	៧	១៨	៦	៨	៣	២១	៧	១៩	១៣
	៤៦%	៥៤%	៦៧%	៣៤%	៦៣%	៣៨%	៦៧%	៣៤%	៣២%	៦៩%

មូលហេតុដែលអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវជ្រើសរើសយកវិទ្យាល័យទាំងនោះសម្រាប់ធ្វើការស្រាវជ្រាវ ដោយសារសាលារៀនទាំងនោះស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ផ្សេងៗគ្នា (វិទ្យាល័យចំនួន៣ស្ថិតនៅក្នុងប្រជុំជននិង២ ផ្សេងទៀតស្ថិតនៅតាមជ្រោយជ្រែ)។

៣.២. ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ

ចំពោះឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវដែលត្រូវយកមកប្រើអ្នកស្រាវជ្រាវបានដកស្រង់កម្រងសំណួរជ្រើស រើសចំនួន ៥៩ ចំណុច ចែកជា ៦ ផ្នែក ផ្នែកលើ Oxford (1990, p. 14-16) ចេញមកពីនិក្ខេបបទរបស់ លោក Gani, Sofyan&Fajrina, Dian& Hannifa, Rizaldi-(2015) ដែលមាន ៧១ ចំណុច ចែកចេញ ជា ២ ផ្នែក។ (មើលឧបសម្ព័ន្ធទី ៣) ។

ការយកកម្រងសំណួរមកប្រើនេះអ្នកស្រាវជ្រាវធ្វើការរៀបចំឡើងវិញដើម្បីឲ្យស៊ីនីងបរិបទប្រទេស កម្ពុជានិងធ្វើការបកប្រែជាភាសាខ្មែរនិងកែសម្រួលក្នុងគោលបំណងឲ្យភាគីពាក់ព័ន្ធដោយយល់ដោយមាន ការចូលរួមពីក្រុម គ្រូបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសនៅ វិទ្យាល័យហ៊ុនសែនសណ្តែកក្រោមការត្រួតពិនិត្យផ្ទាល់ និងឯកភាពពីលោកគ្រូដឹកនាំ។ ដើម្បីឲ្យការប្រមូលទិន្នន័យមានភាពងាយស្រួលនិងបានជាក់លាក់អ្នក សិក្សាស្រាវជ្រាវបានបង្កើតកម្រងសំណួរស្រាវជ្រាវសម្រាប់សិស្សានុសិស្សដែលចែកចេញជាពីរផ្នែក គឺ៖ ព័ត៌មានទូទៅនិងកម្រងសំណួរជ្រើសរើស។

ផ្នែកទី១៖ អំពីព័ត៌មានទូទៅចែកចេញជា ៦ ចំណុចគឺ (១)ឈ្មោះខេត្ត (២)ឈ្មោះស្រុក (៣) ឈ្មោះសាលា (៤) បណ្តុំមុខវិជ្ជា (៥)ថ្នាក់ទី (៦)ភេទ ។

ផ្នែកទី(២)៖ ជាកម្រងសំណួរជ្រើសរើសដែលមានចំនួន ៥៩ និងតម្រូវឲ្យសិស្ស ជ្រើសរើសតាម ការណែនាំអំពីអ្វីដែលត្រូវ នឹង សកម្មភាពរៀនសូត្ររបស់ពួកគេដោយគូសសញ្ញាគ្រឹស (✓) លើចំណុច

ណាមួយដែលគេបានធ្វើ និងមិនបានធ្វើទៅតាមកម្រិតនៃសកម្មភាពនីមួយៗ ពី ១ ដល់ ៥ (១ = មិនដែល ២ = មិនសូវ ៣ = ជួនកាល ៤ = ជាញឹកញយ និង ៥ = ជានិច្ចជាកាល)។ ជាមួយគ្នានេះផងដែរ ដើម្បី បង្ហាញពីភាពជឿជាក់ និង អាចយកជាការបានអ្នកស្រាវជ្រាវក៏បានបង្កើតកម្រងសំណួរសម្ភាសមួយដែល មាន ៥ សំណួរ សម្រាប់ឲ្យសិស្សធ្វើចម្លើយត្រឹមត្រូវក្នុងមួយចំណុចៗ។

៣.៣. ដំណើរការប្រមូលទិន្នន័យ

បន្ទាប់ពីកម្រងសំណួរមានការឯកភាពពីគ្រូដឹកនាំ និងទទួលបានលិខិតបង្គាប់ការពីវិទ្យាស្ថានជាតិ អប់រំ លេខ : ០៩៨ រជអ. ចុះថ្ងៃ ចន្ទ ៨ រោច ខែ ផល្គុន ឆ្នាំកុរ ឯកស័ក ព.ស ២៥៦៣ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ១៦ ខែ មីនា ឆ្នាំ២០២០ ស្តីពីការចាត់តាំងនិស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី ៧ នៃ វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំឲ្យចុះប្រមូលទិន្នន័យដើម្បីសរសេរនិក្ខេបបទបញ្ចប់ ការសិក្សាថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំនៅតាមរាជធានី ខេត្តនានា។ និងលិខិតជូនដំណឹងរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា លេខ : ១៨៨៥ អយក.រជអ ចុះថ្ងៃ ព្រហស្បតិ៍ ១៤ កើត ខែ ចេត្រ ឆ្នាំកុរ ឯកស័ក ព.ស ២៥៦៤ ត្រូវនឹង ថ្ងៃទី ១៨ ខែ មេសា ឆ្នាំ២០២០ ស្តីពីការស្នើទៅប្រធានមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡារាជធានី ខេត្ត នានា សុំ ជួយសម្រួលដល់ការចុះស្រាវជ្រាវប្រមូលទិន្នន័យ នៅតាមរាជធានី ខេត្តនានា (មើលឧបសម្ព័ន្ធទី ១)។ មូលហេតុនៃការស្នើសុំទៅមន្ទីរអប់រំយុវជននិងកីឡាខេត្តកំពង់ចាមនេះដោយសារតែសាលាគោលដៅយក មកធ្វើការស្រាវជ្រាវទាំងនេះស្ថិតនៅក្រោមរចនាសម្ព័ន្ធគ្រប់គ្រងរបស់មន្ទីរអប់រំយុវជននិងកីឡារាជធានី- ខេត្ត ។ បន្ទាប់ពីទទួលបានការឆ្លើយតបពីមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តកំពង់ចាម តាមរយៈលិខិត ឧទ្ទេសនាមលេខ : ១៨៨ រជអ ចុះថ្ងៃអង្គារ ០១ កើត ខែ ស្រាពណ៍ ឆ្នាំជូត ទោស័ក ព.ស ២៥៦៤ ត្រូវ នឹងថ្ងៃទី ២១ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ២០២០ ស្តីពីការសម្រួលដល់ការចុះប្រមូលទិន្នន័យនៅតាមក្រុងស្រុកគោល ដៅនានានៅតាមក្នុងខេត្តកំពង់ចាមមក អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបានរៀបចំផែនការ ដោយធ្វើការទំនាក់ទំនង ទៅសាលា គោលដៅដោយផ្ទាល់ដើម្បី អោយបានជួបពិភាក្សាជាមួយនាយកសាលាក្នុងគោលបំណងក្នុង កំណត់កាលបរិច្ឆេទជួបសិស្សដើម្បីបំពេញកម្រងសំណួរដែលបានត្រៀមទុកជាមុនធ្វើយ៉ាងណាមិនឲ្យប៉ះ ពាក់ដល់ការបង្រៀន និងការរៀនរបស់សិស្ស (មើលឧបសម្ព័ន្ធទី ២)។ ដំណើរការទាំងមូលបានពិភាក្សា

ជាមួយថ្នាក់ដឹកនាំសាលាអំពីគោលបំណង និងផែនការទាំងមូលនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវ។ ក្រោយពីនាយកសាលាបានពិនិត្យលិខិតអនុញ្ញាតពីមន្ទីរអប់រំយុវជន និង កីឡាក្នុងកិច្ចការស្រាវជ្រាវនេះរួចហើយ គាត់ក៏បានអនុញ្ញាតឲ្យរៀបចំការប្រមូលទិន្នន័យទៅតាមផែនការដែលឯកភាពគ្នា។

មុនការចុះប្រមូលទិន្នន័យផ្លូវការ អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបានរៀបចំសាកល្បងលើកម្រងសំណួរទាំងអស់នៅសាលាមួយក្នុងខេត្តកំពង់ចាម ។ គោលបំណងនៃការសាកល្បងកម្រងសំណួរនេះគឺដើម្បីធានាអំពីប្រសិទ្ធភាព និងភាពពិតប្រាកដនៃកម្រងសំណួរដើម្បីឲ្យដឹងថាអាចយកមកប្រមូលទិន្នន័យជាផ្លូវការបាន ឬមិនបាន។ ក្រោយពីការសាកល្បងលើកម្រងសំណួរទាំងនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវសង្កេតឃើញថាការ សាល្បងនេះពិតជាទទួលបានផលល្អមែន ព្រោះយើងរកឃើញចំណុចខ្វះខាតមួយចំនួនរបស់កម្រងសំណួរ។ បន្ទាប់មកអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវក៏យកបញ្ហាទាំងនេះ ទៅពិភាក្សាជាមួយសាស្ត្រាចារ្យដឹកនាំ ដើម្បីទទួលបានយោបល់ត្រឡប់ក្នុងការកែលម្អ កម្រងសំណួរឡើងវិញ។ ក្រោយពីការណែនាំ កែលម្អ និងឯកភាពពី សាស្ត្រាចារ្យ ណែនាំរួចមក អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវក៏ចាប់ផ្តើមចុះប្រមូលទិន្នន័យចាប់ពីថ្ងៃទី១៤ ខែ កក្កដា ដល់ ថ្ងៃទី១០ ខែ សីហា ឆ្នាំ២០២០ តាមសាលាគោលដៅទាំង ៥ ក្នុងស្រុកបាធាយ។ មុននឹងដាក់ឲ្យសិស្សជ្រើសរើសនូវចំណុចនីមួយៗ អ្នកស្រាវជ្រាវបានធ្វើការណែនាំពីរបៀបគូសសញ្ញាជ្រើសរើសក្នុងប្រអប់ដែលត្រូវនឹងសកម្មភាពសិក្សារបស់សិស្សហើយ ការធ្វើកម្រងសំណួរនេះមានរយៈពេលចន្លោះពី ៣០ ទៅ ៤៥នាទី។

៣.៤. ការវិភាគទិន្នន័យ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបានប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រវិភាគទិន្នន័យតាមបែបវិមាណវិស័យ។ ទិន្នន័យបែបវិមាណវិស័យដែលប្រមូលបានពីគ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ជាដំបូងត្រូវវិភាគដាច់ដោយឡែកទៅតាមប្រភេទសំណាកនីមួយៗ (សិស្សតាមបណ្តុំមុខវិជ្ជា និងភេទ)។ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ អ្នកស្រាវជ្រាវប្រើកម្មវិធីកុំព្យូទ័រសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវ សម្រាប់ការវិភាគទិន្នន័យដោយប្រើស្ថិតិដូចខាងក្រោម៖

- ១-ស្ថិតិមូលដ្ឋានដែលប្រើរកស្ថានភាពរបស់អ្នកឆ្លើយក្នុងកម្រងសំណួរ វិភាគដោយប្រើ Descriptives។

២-ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគកម្រងសំណួរអំពីទស្សនៈការយល់ឃើញអំពីរបៀបយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិន
និយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាមវិភាគដោយប្រើ Mean
និង Standard Deviation។ *(មើលឧបសម្ព័ន្ធទី ៥)*

៣-ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគកម្រងសំណួរគឺអំពីទស្សនៈការយល់ឃើញអំពីយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិន
និយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាមវិភាគដោយប្រើ
Independent Sample-t Test។ *(មើលឧបសម្ព័ន្ធទី ៦)*

ជំពូកទី ៤
លទ្ធផលនិងការពិភាក្សា

ជំពូកទី៤

លទ្ធផលការស្រាវជ្រាវ

នៅក្នុងជំពូកនេះអ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើការបង្ហាញការបកស្រាយ និងការវិភាគទិន្នន័យដែលបានមកពីការបំពេញកម្រងសំណួរ និងការធ្វើសម្ភាស ដើម្បីឲ្យដឹងថា តើសិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅ ខេត្តកំពង់ចាម មានផលវិបាកអ្វីខ្លះលើបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស និងដើម្បីឲ្យដឹងពីបញ្ហាប្រឈមនានាក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសនាពេលបច្ចុប្បន្ន។

៤.១. លទ្ធផលការស្រាវជ្រាវសំណួរទី១ ៖ តើយុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាបំណិននិយាយអ្វីដែលសិស្សប្រើ ?

នៅក្នុងសំណួរទី១ នេះអ្នកស្រាវជ្រាវចង់ដឹងពីការសិក្សារបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិទាក់ទងនឹងផលវិបាកលើបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសនៅខេត្តកំពង់ចាម ចំនួន២៥៨នាក់ ស្រី១៦១នាក់ ចំនួន ១០ ថ្នាក់ មកពីវិទ្យាល័យចំនួន ៥ ក្នុងស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាម។ ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវអ្នកសិក្សាបានប្រើកម្រងសំណួរជ្រើសរើសដែលមានចំនួន ៥៩ ចំណុចបែងចែកជា ៦ ផ្នែក៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង់(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រហរទំយ (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម(មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ ដល់៥៩)។ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគរួមមាន មធ្យមភាគ (Mean) គម្លាតស្តង់ដារ (Standard deviation) ដើម្បីបង្ហាញឲ្យឃើញនូវកម្រិត នៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្ស។ យោងតាមការបែងចែកកម្រិតដែលចងក្រងដោយ Oxford និង Burry-Stock (1995) កម្រិតមធ្យមត្រូវបានគេបែងចែកជា បីក្រុម គឺកម្រិតខ្ពស់ (M=3.50 ឡើង) កម្រិតមធ្យម (M=2.50 – 3.49) និង កម្រិតទាម (M=2.49 ចុះ)។

**តារាងទី២ ៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀន
បំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ**

(N=258)

ល.រ	ខ្លឹមសារ	កម្រិតការអនុវត្ត		អត្តន័យ	លំដាប់
		មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ		
១	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗនៅក្នុងវិចិត្រនានុក្រម។	២.៦២	១.០៩	មធ្យម	៥០
២	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗទាំងនៅក្នុងបណ្តាញ អ៊ីនធឺណែតឬក្រៅបណ្តាញ។	៣.០៩	១.០៥	មធ្យម	២៦
៣	ខ្ញុំប្រើពាក្យអង់គ្លេសថ្មីក្នុងប្រយោគដូច្នោះខ្ញុំអាចចាំបាន។	២.៩៥	១.២៤	មធ្យម	៣៣
៤	ខ្ញុំពិនិត្យសៀវភៅកត់ត្រា (មេរៀន) ជាភាសាអង់គ្លេសជាញឹកញាប់។	៣.១០	១.២៦	មធ្យម	២៤
៥	ខ្ញុំទន្ទេញចាំបញ្ជីពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨២	១.១៨	មធ្យម	៣៨
៦	ខ្ញុំទន្ទេញចាំរូបមន្តភាសាអង់គ្លេសដើម្បីងាយស្រួលនិយាយឲ្យត្រូវតាមកាល។	២.៨១	១.២៦	មធ្យម	៤០
៧	ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេស។	១.៩៣	១.១៣	ទាប	៥៩
៨	ខ្ញុំចងចាំឃ្លាប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេសណាប្រើសម្រាប់និយាយសន្ទនា។	៣.២៦	១.២០	មធ្យម	២០
៩	ខ្ញុំចាំពាក្យឃ្លាអង់គ្លេសថ្មីៗដោយកំណត់ទីតាំងរបស់ពួកគេនៅលើទំព័រឬនៅលើក្តារ។	២.៥៣	១.១៣	មធ្យម	៥១
១០	ខ្ញុំហ្វឹកហាត់និយាយសង្កត់សូរសម្លេងផ្ទាល់ខ្លួនជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៩	១.២០	មធ្យម	៣៥
១១	ខ្ញុំស្វែងយល់និមិត្តសញ្ញាសូរស័ព្ទក្នុងវិចិត្រនានុក្រមដើម្បីរៀនបញ្ចេញសម្លេងឲ្យបានត្រឹមត្រូវជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៦៤	១.១៨	មធ្យម	៤៨
១២	ខ្ញុំប្រើកម្មវិធីបកប្រែហ្គូហ្គល (Google) ដើម្បីរៀនឲ្យបានត្រឹមត្រូវក្នុងការបញ្ចេញ សម្លេងជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥២	១.២៣	ខ្ពស់	៨

១ ៣	ខ្ញុំនិយាយឬសរសេរពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗច្រើន ដង។	៣.០៩	១.១៦	មធ្យម	២៧
១៤	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីទូរទស្សន៍ជាភាសាអង់គ្លេស ខ្សែភាពយន្តឬវីដេអូនិយាយជាភាសាអង់គ្លេ ស។	២.៩៨	១.៣៣	មធ្យម	៣០
១៥	ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយ ការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេស។	២.២២	១.១២	ទាប	៥៧
១៦	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីសន្ទនាក្នុង (YouTube)និយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.០៩	១.២២	មធ្យម	២៥
១ ៧	ខ្ញុំស្តាប់ចម្រៀងជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៤៨	១.២៦	មធ្យម	១០
១៨	ខ្ញុំព្យាយាមមិនបកប្រែពីពាក្យមួយទៅពាក្យ មួយនៅពេលខ្ញុំអានអត្ថបទជាភាសា អង់គ្លេស។	២.៧១	១.១៩	មធ្យម	៤៥
១៩	ខ្ញុំវិភាគវេយ្យាករណ៍ក្នុងអត្ថបទជាភាសា អង់គ្លេស។	២.៣៤	១.១៣	ទាប	៥៦
២០	ខ្ញុំប្រើពាក្យថ្មីៗ រួមជាមួយអត្ថន័យនិងការប្រើ ប្រាស់ជាមួយវេយ្យាករណ៍បានត្រឹមត្រូវ។	២.៤៣	១.០៨	ទាប	៥៥
២១	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតនៅក្នុងការ រៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយគ្រូ។	៣.៤៩	១.២០	មធ្យម	៩
២ ២	ខ្ញុំគាំទ្រដៃគូឲ្យនិយាយពាក្យ ឃ្លា ឬប្រយោគ ពន្យល់ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៣៣	១.២៦	មធ្យម	១៤
២ ៣	ខ្ញុំធ្វើត្រាប់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមជន ជាតិ ដើម។	២.៦២	១.២៨	មធ្យម	៤៩
២៤	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យអង់គ្លេសក្នុង អំឡុងពេលសន្ទនាខ្ញុំប្រើពាក្យឬឃ្លាដែល មានន័យដូចគ្នា។	២.៧៦	១.២៧	មធ្យម	៤៣
២៥	ខ្ញុំព្យាករណ៍(ទាយ) អត្ថន័យពាក្យ ឃ្លា ប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៦៥	១.២៩	មធ្យម	៤៧
២៦	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយពាក្យថ្មីៗជាភាសា អង់គ្លេសម្តងហើយម្តងទៀត។	៣.២៩	១.២១	មធ្យម	១៨
២	នៅពេលខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យក្នុងពេល	២.៨២	១.៣៤	មធ្យម	៣៧

៧	សន្ទនាកាសាអង់គ្លេសខ្ញុំប្រើកាសាកាយ វិការ។				
២៨	ខ្ញុំអានកាសាអង់គ្លេសដោយមិនស្វែងរក ពាក្យថ្មីទាំងអស់ទេ។	២.៥២	១.១៧	មធ្យម	៥២
២៩	ខ្ញុំសុំឱ្យអ្នកនិយាយប្រើកាសាអង់គ្លេស សាមញ្ញៗ។	៣.៣២	១.១៧	មធ្យម	១៦
៣ ០	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់និយាយកាសាអង់គ្លេស តាមមិត្តភក្តិ។	៣.២៩	១.២១	មធ្យម	១៩
៣ ១	ខ្ញុំជាទូទៅប្រើពាក្យធម្មតាៗនៅពេលនិយាយ កាសាអង់គ្លេស។	៣.៥៤	១.១៤	ខ្ពស់	៥
៣ ២	ខ្ញុំប្រើកាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង កាសាអង់ គ្លេស។	៣.៨១	១.២៧	ខ្ពស់	១
៣ ៣	ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាកាសា អង់គ្លេស។	២.០៦	១.១៦	មធ្យម	៥៨
៣ ៤	ខ្ញុំចូលចិត្តអានសៀវភៅ ឬ អត្ថបទជាកាសា អង់គ្លេសលើៗ។	២.៧១	១.៣៥	មធ្យម	៤៤
៣ ៥	ខ្ញុំកត់សំគាល់កំហុសកាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំ ហើយប្រើព័ត៌មាននោះដើម្បីជួយខ្ញុំធ្វើឱ្យ កាន់តែប្រសើរ ឡើង។	២.៩៧	១.២៤	មធ្យម	៣១
៣ ៦	ខ្ញុំអានសៀវភៅវេយ្យាករណ៍រកមើលទំរង់ (រូបមន្ត) ជាកាសាអង់គ្លេស។	២.៧៧	១.៣៣	មធ្យម	៤២
៣ ៧	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលមាននរណាម្នាក់ កំពុងនិយាយកាសាអង់គ្លេស។	៣.៥៦	១.១០	ខ្ពស់	៤
៣ ៨	ខ្ញុំរៀបចំផែនការរបស់ខ្ញុំដូច្នោះខ្ញុំនឹងមានពេល វេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាកាសាអង់គ្លេស។	៣.១២	១.៣០	មធ្យម	២៣
៣ ៩	ខ្ញុំព្យាយាមរកវិធីជាច្រើនតាមដែលខ្ញុំអាចធ្វើ បានដើម្បីអនុវត្តជំនាញនិយាយកាសា អង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំ។	៣.១៧	១.២៥	មធ្យម	២១
៤០	ខ្ញុំស្វែងរកឱកាសដើម្បីអានឱ្យបានច្រើនតាម ដែលអាចធ្វើទៅបានកាសាអង់គ្លេស។	៣.៤១	១.១៣	មធ្យម	១៣
៤១	ខ្ញុំព្យាយាមបន្តអារម្មណ៍រាល់ពេលដែលខ្ញុំ ខ្លាចមិនហ៊ាននិយាយអង់គ្លេស។	៣.៤៥	១.១១	មធ្យម	១២

៤២	ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេសសូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ។	៣.៧៨	១.១១	ខ្ពស់	២
៤៣	ខ្ញុំកត់សម្គាល់ប្រសិនបើខ្ញុំតានតឹងឬភ័យនៅពេលខ្ញុំសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៣១	១.១៣	មធ្យម	១៧
៤៤	ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ។	៣.៧៨	១.១៧	ខ្ពស់	៣
៤៥	ខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសយឺតៗ។	៣.៥៣	១.០៩	ខ្ពស់	៦
៤៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយនរណាម្នាក់ដើម្បីបង្ហាញអំពីអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំរៀនភាសាអង់គ្លេស។	២.៩៥	១.២១	មធ្យម	៣២
៤៧	ខ្ញុំរៀនតាមគំរូនៃការនិយាយជាភាសាអង់គ្លេសពីវចនានុក្រមឬសៀវភៅសន្ទនា។	២.៨១	១.៣១	មធ្យម	៣៩
៤៨	ខ្ញុំសុំឲ្យដៃគូនិយាយច្បាស់ៗជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៤៥	១.២៥	មធ្យម	១១
៤៩	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយមិត្តភក្តិក្នុងនិងក្រៅថ្នាក់។	២.៩១	១.២៨	មធ្យម	៣៤
៥០	ខ្ញុំព្យាយាមរៀនអំពីវប្បធម៌អ្នកនិយាយអង់គ្លេស។	២.៥១	១.២២	មធ្យម	៥៣
៥១	ខ្ញុំសួរមិត្តភក្តិដើម្បីទទួលបានដំបូន្មានពីវិធីនិយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.១៦	១.២១	មធ្យម	២២
៥២	ខ្ញុំសួរសំណួរជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៧១	១.២២	មធ្យម	៤៦
៥៣	ខ្ញុំប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមិត្តភក្តិនៅក្នុងបណ្តាញសង្គមជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៦	១.២៧	មធ្យម	៣៦
៥៤	ខ្ញុំអនុវត្តនិយាយពាក្យ ឃ្លា និងប្រយោគថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេសក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។	២.៧៩	១.៣២	មធ្យម	៤១
៥៥	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនយល់អ្វីមួយជាភាសាអង់គ្លេស។ ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យមនុស្សផ្សេងទៀតបន្ថយល្បឿនឬនិយាយម្តងទៀត។	៣.៣៣	១.១៥	មធ្យម	១៥
៥៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយគ្រូជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុងនិង ក្រៅថ្នាក់។	២.៤៩	១.២៥	ទាប	៥៤

៥ ៧	ខ្ញុំអនុវត្តការនិយាយភាសាអង់គ្លេសដោយ ឧស្សាហ៍ព្យាយាម។	២.៩៨	១.០៨	មធ្យម	២៩
៥៨	ខ្ញុំហាត់និយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយសិស្ស ដទៃទៀត។	២.៩៨	១.២៤	មធ្យម	២៨
៥៩	ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យនរណាម្នាក់ (គ្រូឬមិត្តភក្តិ) កែ កំហុសរបស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសា អង់គ្លេស។	៣.៥២	១.២៦	ខ្ពស់	៧
សរុប		៣.០២	០.៦៨	មធ្យម	

យោងតាមតារាងខាងលើលទ្ធផលបានបង្ហាញថាសិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស ចាប់កម្រិតខ្ពស់ ពី ៣.៨១ រហូតដល់ កម្រិតទាប ១.៩៣។ នេះមានន័យថា ចំណុច ៣២៖ ខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស គឺមានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ ៣.៨១ (M=3.81) បន្ទាប់មកទៀតគឺចំណុច៤២៖លើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេសសូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.៧៨ (M=3.78) និងកម្រិតខ្ពស់ចុងក្រោយគឺចំណុច ៤៤៖ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អមានកម្រិតមធ្យម ៣.៧៨ (M=3.78)។ តារាងខាងលើក៏បានបង្ហាញពីកម្រិតទាបបំផុតផងដែរដែលមានចំណុច៧៖ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេស ១.៩៣ (M=1.93) បន្ទាប់មកមានចំណុចទី ៣៣៖ ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតមធ្យម ២.០៦ (M=2.06) និងចំណុចចុងក្រោយគឺ ចំណុច ១៥៖ ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតមធ្យម ២.២២ (M=2.22)។

ជារួមតាមរាងខាងលើបង្ហាញថា ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមរយៈការប្រើ ភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតខ្ពស់ ចំណែកឯ ការប្រើ យុទ្ធសាស្ត្រ រៀនតាមរយៈប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតទាបបំផុត។ នៅតារាងទី២ខាងក្រោម អ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើការបង្ហាញពីកម្រិតនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សជាផ្នែក ដើម្បីឱ្យដឹងពីកម្រិតខ្ពស់ ឬទាបតាមផ្នែកនីមួយៗ។ ជាមួយគ្នានេះ អ្នកស្រាវជ្រាវចង់ដឹងពីកម្រិតនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀន

បំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិកូមី ចំនួន ២៥៨ នាក់ ស្រី ១៦១ នាក់ ចំនួន ១០ ថ្នាក់ មកពីវិទ្យាល័យចំនួន ៥ ក្នុងស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាម ទៅតាមផ្នែកនីមួយៗនៃ កម្រងសំណួរជ្រើសរើសផងដែរ។ ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ ផ្នែកទាំងប្រាំមួយនៃកម្រងសំណួរនោះមាន ៖ ផ្នែក ទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង់(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រ ហរទ័យ (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ដល់៥៩)។

តារាងទី៣៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិន និយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិកូមីចំនួន ២៥៨ នាក់

(N=258)

ល.រ	ខ្លឹមសារ	កម្រិតការអនុវត្ត		អត្តន័យ	លំដាប់
		មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ		
ផ្នែកទី១៖ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (Memory strategies)					
១	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗនៅក្នុង វិចនានុក្រម។	២.៦២	១.០៩	មធ្យម	៥០
២	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗទាំងនៅក្នុង បណ្តាញអ៊ីនធឺណេតឬក្រៅបណ្តាញ។	៣.០៩	១.០៥	មធ្យម	២៦
៣	ខ្ញុំប្រើពាក្យអង់គ្លេសថ្មីក្នុងប្រយោគដូច្នោះខ្ញុំអាច ចាំបាន។	២.៩៥	១.២៤	មធ្យម	៣៣
៤	ខ្ញុំពិនិត្យសៀវភៅកត់ត្រា (មេរៀន) ជាភាសា អង់គ្លេសជាញឹកញាប់។	៣.១០	១.២៦	មធ្យម	២៤
៥	ខ្ញុំទន្ទេញចាំបញ្ជីពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨២	១.១៨	មធ្យម	៣៨
៦	ខ្ញុំទន្ទេញចាំរូបមន្តភាសាអង់គ្លេសដើម្បីងាយ ស្រួលនិយាយឲ្យត្រូវតាមកាល។	២.៨១	១.២៦	មធ្យម	៤០
៧	ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់ គ្លេស។	១.៩៣	១.១៣	ទាប	៥៩
៨	ខ្ញុំចងចាំឃ្លាប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេសណាប្រើ សម្រាប់និយាយសន្ទនា។	៣.២៦	១.២០	មធ្យម	២០

៩	ខ្ញុំចាំពាក្យឃ្លាអង់គ្លេសថ្មីៗដោយកំណត់ទីតាំងរបស់ពួកគេនៅលើទំព័រឬនៅលើក្តារ។	២.៥៣	១.១៣	មធ្យម	៥១
សរុប		២.៧៩	០.៧២	មធ្យម	
ផ្នែកទី២៖ យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង (Memory strategies)					
១០	ខ្ញុំហ្វឹកហាត់និយាយសង្កត់សូរសម្លេងផ្ទាល់ខ្លួនជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៩	១.២០	មធ្យម	៣៥
១១	ខ្ញុំស្វែងយល់និមិត្តសញ្ញាសូរស័ព្ទក្នុងវចនានុក្រមដើម្បីរៀនបញ្ចេញសម្លេងឲ្យបានត្រឹមត្រូវជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៦៤	១.១៨	មធ្យម	៤៨
១២	ខ្ញុំប្រើកម្មវិធីបកប្រែហ្គូហ្គល(Google)ដើម្បីរៀនឲ្យបានត្រឹមត្រូវក្នុងការបញ្ចេញ សម្លេងជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥២	១.២៣	ខ្ពស់	៨
១៣	ខ្ញុំនិយាយឬសរសេរពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗច្រើនដង។	៣.០៩	១.១៦	មធ្យម	២៧
១៤	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីទូរទស្សន៍ជាភាសាអង់គ្លេសខ្សែភាពយន្តឬវីដេអូនិយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៩៨	១.៣៣	មធ្យម	៣០
១៥	ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេស។	២.២២	១.១២	ទាប	៥៧
១៦	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីសន្ទនាក្នុង(YouTube)និយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.០៩	១.២២	មធ្យម	២៥
១៧	ខ្ញុំស្តាប់ចម្រៀងជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៤៨	១.២៦	មធ្យម	១០
១៨	ខ្ញុំព្យាយាមមិនបកប្រែពីពាក្យមួយទៅពាក្យមួយនៅពេលខ្ញុំអានអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៧១	១.១៩	មធ្យម	៤៥
១៩	ខ្ញុំវិភាគវេយ្យាករណ៍ក្នុងអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៣៤	១.១៣	ទាប	៥៦
២០	ខ្ញុំប្រើពាក្យថ្មីៗរួមជាមួយអត្ថន័យនិងការប្រើប្រាស់ជាមួយវេយ្យាករណ៍បានត្រឹមត្រូវ។	២.៤៣	១.០៨	ទាប	៥៥
២១	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតនៅក្នុងការរៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយគ្រូ។	៣.៤៩	១.២០	មធ្យម	៩
២២	ខ្ញុំគាំទ្រដៃគូឲ្យនិយាយពាក្យឃ្លាប្រយោគពន្យល់ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៣៣	១.២៦	មធ្យម	១៤
សរុប		២.៩៤	០.៧៤	មធ្យម	

ផ្នែកទី៣៖ យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក) (Compensation strategies)					
២៣	ខ្ញុំធ្វើត្រាប់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមជនជាតិដើម។	២.៦២	១.២៨	មធ្យម	៤៩
២៤	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យអង់គ្លេសក្នុងអំឡុងពេលសន្ទនាខ្ញុំប្រើពាក្យឬឃ្លាដែលមានន័យដូចគ្នា។	២.៧៦	១.២៧	មធ្យម	៤៣
២៥	ខ្ញុំព្យាករណ៍(ទាយ)អត្ថន័យពាក្យឃ្លាប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៦៥	១.២៩	មធ្យម	៤៧
២៦	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេសម្តងហើយម្តងទៀត។	៣.២៩	១.២១	មធ្យម	១៨
២៧	នៅពេលខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យក្នុងពេលសន្ទនាភាសាអង់គ្លេសខ្ញុំប្រើភាសាកាយវិការ។	២.៨២	១.៣៤	មធ្យម	៣៧
២៨	ខ្ញុំអានភាសាអង់គ្លេសដោយមិនស្វែងរកពាក្យថ្មីទាំងអស់ទេ។	២.៥២	១.១៧	មធ្យម	៥២
២៩	ខ្ញុំសុំឱ្យអ្នកនិយាយប្រើភាសាអង់គ្លេសសាមញ្ញៗ។	៣.៣២	១.១៧	មធ្យម	១៦
៣០	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមមិត្តភក្តិ។	៣.២៩	១.២១	មធ្យម	១៩
៣១	ខ្ញុំជាទូទៅប្រើពាក្យធម្មតាៗនៅពេលនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥៤	១.១៤	ខ្ពស់	៥
៣២	ខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត(ខ្មែរ)ជាងភាសាអង់គ្លេស។	៣.៨១	១.២៧	ខ្ពស់	១
សរុប		៣.០៧	០.៧២	មធ្យម	
ផ្នែកទី៤៖ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់) (Metacognitive strategies)					
៣៣	ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់គ្លេស។	២.០៦	១.១៦	ទាប	៥៨
៣៤	ខ្ញុំចូលចិត្តអានសៀវភៅឬអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេសលើៗ។	២.៧១	១.៣៥	មធ្យម	៤៤
៣៥	ខ្ញុំកត់សំគាល់កំហុសភាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំហើយប្រើព័ត៌មាននោះដើម្បីជួយខ្ញុំធ្វើឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើង។	២.៩៧	១.២៤	មធ្យម	៣១
៣៦	ខ្ញុំអានសៀវភៅវេយ្យាករណ៍រកមើលទំរង់	២.៧៧	១.៣៣	មធ្យម	៤២

	(រូបមន្ត) ជាភាសាអង់គ្លេស។				
៣៧	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលមាននរណាម្នាក់កំពុងនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥៦	១.១០	ខ្ពស់	៤
៣៨	ខ្ញុំរៀបចំផែនការរបស់ខ្ញុំដូច្នោះខ្ញុំនឹងមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។	៣.១២	១.៣០	មធ្យម	២៣
៣៩	ខ្ញុំព្យាយាមរកវិធីជាច្រើនតាមដែលខ្ញុំអាចធ្វើបានដើម្បីអនុវត្តជំនាញនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំ។	៣.១៧	១.២៥	មធ្យម	២១
៤០	ខ្ញុំស្វែងរកឱកាសដើម្បីអានឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបានភាសាអង់គ្លេស។	៣.៤១	១.១៣	មធ្យម	១៣
សរុប		២.៩៧	០.៩២	មធ្យម	
ផ្នែកទី៥៖ យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត) (Affective strategies)					
៤១	ខ្ញុំព្យាយាមបន្តអារម្មណ៍រាល់ពេលដែលខ្ញុំខ្លាចមិនហ៊ាននិយាយអង់គ្លេស។	៣.៤៥	១.១១	មធ្យម	១២
៤២	ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេសសូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ។	៣.៧៨	១.១១	ខ្ពស់	២
៤៣	ខ្ញុំកត់សម្គាល់ប្រសិនបើខ្ញុំតានតឹងឬភ័យនៅពេលខ្ញុំសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៣១	១.១៣	មធ្យម	១៧
៤៤	ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ។	៣.៧៨	១.១៧	ខ្ពស់	៣
៤៥	ខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសយឺតៗ។	៣.៥៣	១.០៩	ខ្ពស់	៦
៤៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយនរណាម្នាក់ដើម្បីបង្ហាញអំពីអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំរៀនភាសាអង់គ្លេស។	២.៩៥	១.២១	មធ្យម	៣២
៤៧	ខ្ញុំរៀនតាមគំរូនៃការនិយាយជាភាសាអង់គ្លេសពីវចនានុក្រមឬសៀវភៅសន្ទនា។	២.៨១	១.៣១	មធ្យម	៣៩
៤៨	ខ្ញុំសុំឱ្យដៃគូនិយាយច្បាស់ៗជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៤៥	១.២៥	មធ្យម	១១
សរុប		៣.៣៨	០.៧៣	មធ្យម	
ផ្នែកទី៦៖ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (Social strategies)					
៤៩	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយមិត្តភក្តិក្នុងនិងក្រៅថ្នាក់។	២.៩១	១.២៨	មធ្យម	៣៤

៥០	ខ្ញុំព្យាយាមរៀនអំពីវប្បធម៌អ្នកនិយាយអង់គ្លេស។	២.៥១	១.២២	មធ្យម	៥៣
៥១	ខ្ញុំសួរមិត្តភក្តិដើម្បីទទួលបានជំនួយនិងវិធីនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.១៦	១.២១	មធ្យម	២២
៥២	ខ្ញុំសួរសំណួរជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៧១	១.២២	មធ្យម	៤៦
៥៣	ខ្ញុំប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមិត្តភក្តិនៅក្នុងបណ្តាញសង្គមជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៦	១.២៧	មធ្យម	៣៦
៥៤	ខ្ញុំអនុវត្តនិយាយពាក្យ ឃ្លា និងប្រយោគថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេសក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។	២.៧៩	១.៣២	មធ្យម	៤១
៥៥	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនយល់អ្វីមួយជាភាសាអង់គ្លេស។ ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យមនុស្សផ្សេងទៀតបន្ថយល្បឿននិយាយម្តងទៀត។	៣.៣៣	១.១៥	មធ្យម	១៥
៥៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយគ្រូជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុង និងក្រៅថ្នាក់។	២.៤៩	១.២៥	មធ្យម	៥៤
៥៧	ខ្ញុំអនុវត្តការនិយាយភាសាអង់គ្លេសដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។	២.៩៨	១.០៨	មធ្យម	២៩
៥៨	ខ្ញុំហាត់និយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយសិស្សដទៃទៀត។	២.៩៨	១.២៤	មធ្យម	២៨
៥៩	ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យនរណាម្នាក់(គ្រូឬមិត្តភក្តិ) កែកំហុសរបស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥២	១.២៦	ខ្ពស់	៧
សរុប		២.៩៣	០.៨៦	មធ្យម	
សរុបរួម		៣.០២	០.៦៨	មធ្យម	

តាមតារាង នៃ ការបែងចែកជាផ្នែកខាងលើបានបង្ហាញលទ្ធផលថា សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស តាមផ្នែក មានកម្រិតមធ្យម ខ្ពស់ចាប់ពី ៣.៣៨ រហូតដល់ កម្រិតទាប ២.៧៩ និងមានកម្រិតមធ្យម ៣.០២(M=3.02)។ នេះបង្ហាញឱ្យយើងឃើញថា ផ្នែកទី ៥៖ យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត) (Affective strategies)មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ជាងគេ ៣.៣៨ (M=3.38) បន្ទាប់ទៀត ផ្នែកទី ៣៖ យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក) (Compensation strategies) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.០៧ (M=3.07) បន្ទាប់មកទៀតផ្នែកទី ៤៖យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះ

ពិចារណា(ការគិតកម្រិតខ្ពស់)(Metacognitive strategies) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ២.៩៧ (M=2.97) ចំណែកឯផ្នែកទី ២៖ យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង (Cognitive strategies) ជាផ្នែកមួយដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ មានកម្រិតមធ្យម ២.៧៩ (M=2.79)។ នេះក៏សបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថាការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមផ្នែកមានកម្រិតមធ្យមប្រហាក់ប្រហែលគ្នាដែល ផ្នែកទី ៣ មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ជាងគេ គឺកម្រិតខ្ពស់ត្រឹម ៣.៣៨ (M=3.38) រីឯផ្នែកទី ២ ដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ គឺកម្រិតមធ្យម ២.៧៩ (M=2.79)។ ចំណែកឯតារាងបន្ទាប់អ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើការបង្ហាញពីកម្រិតនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សតាមភេទវិញម្តង។ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះអ្នកស្រាវជ្រាវចង់ដឹងពីកម្រិត នៃ ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិកូមិទៅតាមភេទផ្សេងគ្នា (ប្រុស និងស្រី) ដើម្បីឲ្យដឹងពីរបៀប និងយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនភាសារបស់ពួកគេ។

ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ ផ្នែកទាំងប្រាំមួយនៃកម្រងសំណួរនោះមាន ៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (មាន៨ ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី ៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ ដល់ ៥៩)។

តារាងទី៤៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារនៃការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិតាមភេទ (N=258)

ល.រ	ខ្លឹមសារ	ប្រុស		ស្រី	
		មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ
១	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗនៅក្នុងវិចនានុក្រម។	២.៦១	១.០៩	២.៦៣	១.០៩
២	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗទាំងនៅក្នុងបណ្តាញ អ៊ីនធឺណេតឬក្រៅបណ្តាញ។	៣.២៧	១.០២	២.៩៩	១.០៧

៣	ខ្ញុំប្រើពាក្យអង់គ្លេសថ្មីក្នុងប្រយោគដូច្នោះខ្ញុំអាច ចាំបាន។	៣.១៨	១.១៩	២.៨២	១.២៥
៤	ខ្ញុំពិនិត្យសៀវភៅកត់ត្រា (មេរៀន) ជាភាសា អង់គ្លេសជាញឹកញាប់។	៣.៣៦	១.២១	២.៩៥	១.២៧
៥	ខ្ញុំទន្ទេញចាំបញ្ជីពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៩៨	១.២០	២.៧៣	១.១៦
៦	ខ្ញុំទន្ទេញចាំរូបមន្តភាសាអង់គ្លេសដើម្បីងាយ ស្រួលនិយាយឲ្យត្រូវតាមកាល។	២.៩១	១.៣៣	២.៧៥	១.២២
៧	ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសា អង់គ្លេស។	១.៩៩	១.១៦	១.៩០	១.១២
៨	ខ្ញុំចងចាំឃ្លាប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេសណាប្រើ សម្រាប់និយាយសន្ទនា។	៣.៤៧	១.២២	៣.១៥	១.១៨
៩	ខ្ញុំចាំពាក្យឃ្លាអង់គ្លេសថ្មីដោយកំណត់ទីតាំង របស់ពួកគេនៅលើទំព័រនៅលើក្តារ។	២.៤៧	១.១១	២.៥៧	១.១៤
១០	ខ្ញុំហ្វឹកហាត់និយាយសង្កត់សូរសម្លេងផ្ទាល់ខ្លួន ជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៩៦	១.១៥	២.៨៥	១.២៣
១១	ខ្ញុំស្វែងយល់និមិត្តសញ្ញាសូរស័ព្ទក្នុងវចនានុក្រម ដើម្បីរៀនបញ្ចេញសម្លេងឲ្យបានត្រឹមត្រូវជា ភាសាអង់គ្លេស។	២.៦៧	១.២៦	២.៦៣	១.១៣
១២	ខ្ញុំប្រើកម្មវិធីបកប្រែហ្សូហ្គល (Google) ដើម្បីរៀន ឲ្យបានត្រឹមត្រូវក្នុងការបញ្ចេញ សម្លេងជាភាសា អង់គ្លេស។	៣.៦៦	១.១៧	៣.៤៣	១.២៦
១៣	ខ្ញុំនិយាយឬសរសេរពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗ ច្រើនដង។	៣.១៤	១.២៤	៣.០៦	១.១១
១៤	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីទូរទស្សន៍ជាភាសាអង់គ្លេស ខ្សែភាពយន្តឬវីដេអូនិយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.១០	១.៣៤	២.៩១	១.៣២
១៥	ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ ជាភាសាអង់គ្លេស។	២.២៩	១.១៧	២.១៨	១.០៩
១៦	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីសន្ទនាក្នុង (YouTube) និយាយ ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.២៤	១.៣២	៣.០១	១.១៥
១៧	ខ្ញុំស្តាប់ចម្រៀងជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.២៨	១.៣១	៣.៥៩	១.២២
១៨	ខ្ញុំព្យាយាមមិនបកប្រែពីពាក្យមួយទៅពាក្យមួយ នៅពេលខ្ញុំអានអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៧៧	១.១៨	២.៦៨	១.២១

១៩	ខ្ញុំវិភាគវេយ្យាករណ៍ក្នុងអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៦០	១.២០	២.១៩	១.០៥
២០	ខ្ញុំប្រើពាក្យថ្មីៗរួមជាមួយអត្ថន័យនិងការប្រើប្រាស់ជាមួយវេយ្យាករណ៍បានត្រឹមត្រូវ។	២.៦៨	១.០៧	២.២៨	១.០៦
២១	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតនៅក្នុងការរៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយគ្រូ។	៣.៦៤	១.១៨	៣.៤០	១.២០
២២	ខ្ញុំគាំទ្រដៃគូឲ្យនិយាយពាក្យ ឃ្លា ឬប្រយោគពន្យល់ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.១៩	១.២៤	៣.៤១	១.២៧
២៣	ខ្ញុំធ្វើត្រាប់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមជំនជំនាតិដើម។	២.៦៩	១.៣១	២.៥៩	១.២៦
២៤	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យអង់គ្លេសក្នុងអំឡុងពេលសន្ទនាខ្ញុំប្រើពាក្យឬឃ្លាដែលមានន័យដូចគ្នា។	៣.០២	១.២៣	២.៦២	១.២៧
២៥	ខ្ញុំព្យាករណ៍(ទាយ)អត្ថន័យពាក្យ ឃ្លា ប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៥	១.២៩	២.៥៤	១.២៧
២៦	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេសម្តងហើយម្តងទៀត។	៣.៤៧	១.២២	៣.១៩	១.១៩
២៧	នៅពេលខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យក្នុងពេលសន្ទនាភាសាអង់គ្លេសខ្ញុំប្រើភាសាកាយវិការ។	២.៩៩	១.៣៥	២.៧៣	១.៣៤
២៨	ខ្ញុំអានភាសាអង់គ្លេសដោយមិនស្វែងរកពាក្យថ្មីទាំងអស់ទេ។	២.៥១	១.១៨	២.៥២	១.១៦
២៩	ខ្ញុំសុំឱ្យអ្នកនិយាយប្រើភាសាអង់គ្លេសសាមញ្ញៗ។	៣.៣៧	១.២២	៣.២៩	១.១៥
៣០	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមមិត្តភក្តិ។	៣.៣៤	១.២៣	៣.២៦	១.២១
៣១	ខ្ញុំជាទូទៅប្រើពាក្យធម្មតាៗនៅពេលនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥៧	១.១៨	៣.៥២	១.១៣
៣២	ខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត(ខ្មែរ)ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៦៩	១.២៥	៣.៨៧	១.២៧
៣៣	ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់គ្លេស។	២.២០	១.១៩	១.៩៨	១.១៤
៣៤	ខ្ញុំចូលចិត្តអានសៀវភៅអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេសលើៗ។	២.៨០	១.៣៦	២.៦៦	១.៣៥

៣៥	ខ្ញុំកត់សំគាល់កំហុសភាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំ ហើយប្រើព័ត៌មាននោះដើម្បីជួយខ្ញុំធ្វើឱ្យកាន់តែ ប្រសើរ ឡើង។	៣.០៣	១.២០	២.៩៤	១.២៦
៣៦	ខ្ញុំអានសៀវភៅវេយ្យាករណ៍រកមើលទំរង់ (រូបមន្ត) ជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៣	១.៣០	២.៧៤	១.៣៤
៣៧	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលមាននរណាម្នាក់ កំពុងនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៦៤	១.០៦	៣.៥២	១.១២
៣៨	ខ្ញុំរៀបចំផែនការរបស់ខ្ញុំដូច្នោះខ្ញុំនឹងមានពេល វេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។	៣.២៤	១.៣៥	៣.០៥	១.២៨
៣៩	ខ្ញុំព្យាយាមរកវិធីជាច្រើនតាមដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន ដើម្បីអនុវត្តជំនាញនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ ខ្ញុំ។	៣.៣៤	១.៣១	៣.០៧	១.២១
៤០	ខ្ញុំស្វែងរកឱកាសដើម្បីអានឱ្យបានច្រើនតាម ដែលអាចធ្វើទៅបានភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥៧	១.១៥	៣.៣២	១.១១
៤១	ខ្ញុំព្យាយាមបន្តអារម្មណ៍រាល់ពេលដែលខ្ញុំខ្លាច មិនហ៊ាននិយាយអង់គ្លេស។	៣.៤៥	១.២០	៣.៤៥	១.០៦
៤២	ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេស សូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ។	៣.៩១	១.០៨	៣.៧០	១.១២
៤៣	ខ្ញុំកត់សម្គាល់ប្រសិនបើខ្ញុំបានតឹងឬក៏យនៅ ពេលខ្ញុំសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៣០	១.១១	៣.៣២	១.១៥
៤៤	ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាព នៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ។	៣.៨០	១.២៩	៣.៧៦	១.១០
៤៥	ខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសយឺតៗ។	៣.៥២	១.១០	៣.៥៤	១.០៨
៤៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយនរណាម្នាក់ដើម្បីបង្ហាញអំពី អារម្មណ៍របស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំរៀនភាសាអង់គ្លេស។	២.៩៩	១.២០	២.៩៣	១.២១
៤៧	ខ្ញុំរៀនតាមគំរូនៃការនិយាយជាភាសាអង់គ្លេសពី វិចនានុក្រមឬសៀវភៅសន្ទនា។	៣.០០	១.៣២	២.៧១	១.២៩
៤៨	ខ្ញុំសុំឱ្យដៃគូនិយាយច្បាស់ៗជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៤៩	១.៣៣	៣.៤៣	១.២០
៤៩	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយមិត្ត ភក្តីក្នុងនិងក្រៅថ្នាក់។	២.៩៧	១.២៨	២.៨៧	១.២៨
៥០	ខ្ញុំព្យាយាមរៀនអំពីវប្បធម៌អ្នកនិយាយ អង់គ្លេស។	២.៧៨	១.២៦	២.៣៥	១.១៧

៥១	ខ្ញុំសូវមិត្តភក្តិដើម្បីទទួលបានដំបូន្មានពីវិធី និយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.២៣	១.២៦	៣.១១	១.១៩
៥២	ខ្ញុំសូវសំណួរជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៨	១.២៤	២.៦០	១.២០
៥៣	ខ្ញុំប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមិត្តភក្តិនៅក្នុងបណ្តា ញាសង្គមជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨២	១.២៨	២.៨៨	១.២៧
៥៤	ខ្ញុំអនុវត្តនិយាយពាក្យ ឃ្លា និងប្រយោគថ្មីៗជា ភាសាអង់គ្លេសក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។	២.៨៧	១.៣៣	២.៧៤	១.៣២
៥៥	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនយល់អ្វីមួយជាភាសាអង់គ្លេស។ ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យមនុស្សផ្សេងទៀតបន្ថយល្បឿនឬ និយាយម្តងទៀត។	៣.៣៨	១.១៩	៣.៣០	១.១៣
៥៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយគ្រូជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុង និង ក្រៅថ្នាក់។	២.៦៩	១.២៤	២.៣៧	១.២៥
៥៧	ខ្ញុំអនុវត្តការនិយាយភាសាអង់គ្លេសដោយឧស្សា ហ៍ព្យាយាម។	៣.១៤	១.០៩	២.៨៨	១.០៦
៥៨	ខ្ញុំហាត់និយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយសិស្សដទៃ ទៀត។	៣.២០	១.២៣	២.៨៥	១.២៣
៥៩	ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យរណាម្នាក់ (គ្រូឬមិត្តភក្តិ) កែកំហុស របស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៧០	១.១៧	៣.៤២	១.៣០
សរុប		៣.១១	០.៦៧	២.៩៦	០.៦៨

យោងតាមតារាងខាងលើបង្ហាញថាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស
នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅខេត្តកំពង់ចាមរបស់សិស្សប្រុស មានកម្រិតខ្ពស់ចាប់ពី ៣.៩១ រហូត
ដល់ កម្រិតទាបបំផុត ១.៩៩និងមានកម្រិតមធ្យម ៣.១១។ នេះមានន័យថា ចំណុច៤២៖ខ្ញុំលើកទឹក
ចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេស សូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយដែលមានកម្រិតខ្ពស់
៣.៩១ (M=3.91) បន្ទាប់មកទៀតគឺចំណុច ៤៤៖ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅ
ពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ គឺមានកម្រិត មធ្យម ៣.៨០ (M=3.80) និងកម្រិតមធ្យមចុង
ក្រោយគឺចំណុច ៥៩៖ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យរណាម្នាក់ (គ្រូឬមិត្តភក្តិ) កែកំហុសរបស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសា

អង់គ្លេស មានកម្រិតមធ្យម ៣.៨០ (M=3.80)។ តារាងខាងលើក៏បានបង្ហាញពីកម្រិតទាបបំផុតផងដែរដែលមាន ចំណុច៧៖ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតមធ្យមទាបបំផុត ១.៩៩(M=1.99) បន្ទាប់មកមានចំណុចទី ៣៣៖ ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់ គ្លេស មានកម្រិតមធ្យមទាបបំផុត ២.២០(M=2.20) និងចំណុចចុងក្រោយគឺ ចំណុច ១៥៖ ខ្ញុំសរសេរកំណត់ ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតមធ្យមទាប ២.២៩(M=2.29) ។

ជារួមតាមរាងខាងលើបង្ហាញថាការប្រើយុទ្ធរៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សប្រុស តាមរយៈខ្ញុំលើក ទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេស សូម្បីតែ នៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយមានកម្រិតខ្ពស់ ចំណែកឯការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនតាមរយៈ ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិត ទាបបំផុត។ ចំណែកឯ ការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសនៅកម្រិតមធ្យម សិក្សាទុតិយភូមិនៅខេត្តកំពង់ចាម របស់សិស្សស្រី មានកម្រិតខ្ពស់ចាប់ពី ៣.៨៧ រហូតដល់ កម្រិតទាប បំផុត ១.៩០ និងមានកម្រិតមធ្យម ២.៩៦។ មានន័យថា ចំណុច៣២៖ ខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.៨៧ (M=3.87) បន្ទាប់មកទៀតគឺចំណុច ៤៤៖ ខ្ញុំមាន អារម្មណ៍ធ្ងរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយ ភាសាអង់គ្លេស បានល្អគឺមានកម្រិតមធ្យម ៣.៧៦ (M=3.76) និងកម្រិតមធ្យមចុងក្រោយគឺចំណុច ៤២៖ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសា អង់គ្លេសសូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ មានកម្រិតមធ្យម ៣.៧០ (M=3.70)។ តារាង ខាងលើក៏បានបង្ហាញពីកម្រិតទាបបំផុតផងដែរដែលមានចំណុច ៧៖ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជា ភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតមធ្យមទាបបំផុត ១.៩០ (M=1.90)បន្ទាប់មកមានចំណុចទី ៣៣៖ ខ្ញុំចូល ចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់ គ្លេសមានកម្រិតទាប ១.៩៨ (M=1.98) និងចំណុចចុងក្រោយ គឺ ចំណុច ១៥៖ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតមធ្យម ទាប ២.១៨(M=2.18) ។ នេះបង្ហាញឲ្យឃើញថាការប្រើយុទ្ធរៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សស្រីតាម រយៈខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតខ្ពស់ ចំណែកឯការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀន តាមរយៈ ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតទាបបំផុត។

សរុបមកការសិក្សាខាងលើបង្ហាញថាការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមភេទ មានភាពដូចឬខុសគ្នាតិចតួចតែប៉ុណ្ណោះ។ ការសិក្សារបស់ Wafa (2003) ក៏បានបង្ហាញថាមិនមានភាព ខុសគ្នារវាងការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សប្រុស និងសិស្សស្រី។ ដូចនេះការរៀនរបស់សិស្សដែលមាន ភេទខុសគ្នាមានលក្ខណៈមិនខុសគ្នានោះទេ។

តារាងទី៥៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិន និយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិបំណុល ២៥៨ នាក់ (N=258) តាមភេទ

ការសិក្សានេះអ្នកស្រាវជ្រាវចង់ដឹងពីកម្រិត នៃ ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស របស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិដែលមានភេទខុសគ្នាទៅតាមផ្នែក។ ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ ផ្នែក ទាំង ប្រាំមួយនៃកម្រងសំណួរនោះមាន ៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង (រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និង ផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រហាវទំយ (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែក ទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ដល់៥៩)។ ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគរួមមាន មធ្យមភាគ (Mean) គម្លាតស្តង់ដារ (Standard deviation) ទៅតាមផ្នែកនីមួយៗ៖

ខ្លឹមសារ	ប្រុស				ស្រី			
	មធ្យម	គម្លាត ស្តង់ដារ	អត្តន័យ	លំដាប់	មធ្យម	គម្លាត ស្តង់ដារ	អត្តន័យ	លំដាប់
១- យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ	២.៩១	០.៦៨	មធ្យម	៦	២.៧២	០.៧២	មធ្យម	៦
២- យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង	៣.០២	០.៦៨	មធ្យម	៥	២.៨៩	០.៧៣	មធ្យម	៤
៣-យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់ សំណង (រំលឹក)	៣.១៥	០.៦៨	មធ្យម	២	៣.០២	០.៧៣	មធ្យម	២
៤-យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះ ពិចារណា(ការគិតកម្រិត ខ្ពស់)	៣.០៨	០.៦៨	មធ្យម	៣	២.៩១	០.៩៣	មធ្យម	៣

៥- យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត)	៣.៤៣	០.៦៨	មធ្យម	១	៣.៣៦	០.៧១	មធ្យម	១
៦- យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម	៣.០៦	០.៦៨	មធ្យម	៤	២.៨៥	០.៨៧	មធ្យម	៥
សរុបរួម	៣.១១	០.៦៨	មធ្យម		២.៩៦	០.៦៨	មធ្យម	

តាមតារាងជាផ្នែកខាងលើបានបង្ហាញថា លទ្ធផលសិស្សប្រុសនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសតាមផ្នែកមានកម្រិតខ្ពស់ជាមធ្យមចាប់ពី ៣.៤៣ រហូតដល់ កម្រិតទាប ២.៩១ និងមានកម្រិតមធ្យម ៣.១១ (M=3.11)។ នេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា ផ្នែកទី ៥៖ យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត) មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ជាងគេ ៣.៤៣ (M=3.43) បន្ទាប់ទៀតផ្នែកទី ៣ ៖ យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.១៥ (M=3.15) បន្ទាប់មកទៀតផ្នែកទី ៤ ៖ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.០៨ (M=3.08) ចំណែកឯ ផ្នែកទី ១៖ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ ជាផ្នែកមួយដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ មានកម្រិតមធ្យម ២.៩១ (M=2.91)។ នេះសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថាការប្រើយុទ្ធរៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សប្រុសតាមផ្នែកមាន កម្រិតមធ្យមប្រហាក់ប្រហែលគ្នាដែលផ្នែកទី ៥ មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ជាងគេគឺកម្រិតមធ្យមត្រឹម ៣.៤៣ (M=3.43) រី ឯផ្នែកទី 1 ដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ គឺកម្រិតទាប ២.៩១ (M=2.91)។ តារាង ដដែលនេះក៏បង្ហាញពីលទ្ធផលរបស់សិស្សស្រី នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀន បំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសតាមផ្នែក មានកម្រិតខ្ពស់ចាប់ពី ៣.៣៦ រហូតដល់ កម្រិតទាប ២.៧២ និងមានកម្រិតមធ្យម ២.៩៦ (M=2.96)។ នេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា ផ្នែកទី ៥៖ យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹក ចិត្ត) មានកម្រិតមធ្យម មធ្យមខ្ពស់ជាងគេ ៣.៣៦ (M=3.36) បន្ទាប់ទៀត ផ្នែកទី ៣៖ យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់ សំណង (រំលឹក) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.០២ (M=3.02) បន្ទាប់មកទៀតផ្នែកទី ៤៖ យុទ្ធសាស្ត្រ ត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ២.៩១ (M=2.91) ចំណែកឯផ្នែកទី ២៖ ការតាមដានការប្រើពាក្យជាផ្នែកមួយដែលមាន កម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ មានកម្រិតមធ្យម ២.៥៣ (M=2.53)។ នេះក៏បានបង្ហាញថា ការប្រើយុទ្ធរៀនវាក្យសព្ទរបស់សិស្សស្រីតាមផ្នែកមានកម្រិតមធ្យម

ប្រហាក់ប្រហែល គ្នាដែល ផ្នែកទី ៤ មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ ជាងគេ គឺ កម្រិតខ្ពស់ត្រឹម ២.៧៦ (M=2.76) រីឯផ្នែកទី ១ ដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេគឺកម្រិតមធ្យម២.៧២ (M=2.72)។

ជារួមការសិក្សាខាងលើបង្ហាញថាការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមភេទមាន ភាពដូច ឬខុសគ្នាតិចតួចតែប៉ុណ្ណោះ។ ការសិក្សារបស់ Wafa (2003) ក៏បានបង្ហាញថាមិនមានភាព ខុសគ្នារវាងការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សប្រុស និងសិស្សស្រី។ ដូចនេះការរៀនរបស់សិស្សដែលមាន ភេទខុសគ្នាមានលក្ខណៈមិនខុសគ្នានោះទេ។ ចំណែកឯតារាងបន្ទាប់ អ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើការបង្ហាញពី កម្រិតនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សតាមភេទវិញម្តង។

តារាងទី៦៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិន និយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន២៥៨នាក់ (N=258) តាមបណ្តុំមុខវិជ្ជា

ការសិក្សាពីសិស្សតាមបណ្តុំមុខវិជ្ជាដោយសារអ្នកស្រាវជ្រាវចង់ដឹងពីកម្រិតនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្រ រៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិភូមិ ដែល រៀននៅថ្នាក់ផ្សេងគ្នា (ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ និងថ្នាក់សង្គម) ។ ការសិក្សានេះអ្នកស្រាវជ្រាវប្រើឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ ផ្នែកទាំង ប្រាំមួយនៃកម្រងសំណួរនោះមាន ៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រហរទ័យ (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ដល់៥៩)។ ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគរួមមាន មធ្យមភាគ (Mean)គម្លាតស្តង់ដារ(Standard deviation)ទៅតាមផ្នែកនីមួយៗ ។

ល.រ	ខ្លឹមសារ	វិទ្យាសាស្ត្រ		សង្គម	
		មធ្យម	គម្លាត ស្តង់ដារ	មធ្យម	គម្លាត ស្តង់ដារ
១	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗនៅក្នុងវចនានុក្រម។	២.៨៩	១.០៣	២.២៥	១.០៥
២	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗទាំងនៅក្នុងបណ្តាញ អ៊ិនធឺណេតឬក្រៅបណ្តាញ។	៣.១១	១.០៩	៣.០៦	១.០១
៣	ខ្ញុំប្រើពាក្យអង់គ្លេសថ្មីក្នុងប្រយោគដូច្នោះខ្ញុំអាចចាំ បាន។	៣.០៧	១.២០	២.៧៩	១.២៨
៤	ខ្ញុំពិនិត្យសៀវភៅកត់ត្រា(មេរៀន) ជាភាសា អង់គ្លេសជាញឹកញាប់។	៣.១៧	១.២៤	៣.០១	១.២៨
៥	ខ្ញុំទន្ទេញចាំបញ្ជីពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.០៣	១.១៥	២.៥៣	១.១៦
៦	ខ្ញុំទន្ទេញចាំរូបមន្តភាសាអង់គ្លេសដើម្បីងាយ ស្រួលនិយាយឲ្យត្រូវតាមកាល។	៣.០១	១.២៨	២.៥៣	១.១៨
៧	ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់ គ្លេស។	២.០៣	១.១៩	១.៨០	១.០៣
៨	ខ្ញុំចងចាំឃ្លាប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេសណាប្រើ សម្រាប់និយាយសន្ទនា។	៣.៤៨	១.១៤	២.៩៧	១.២២
៩	ខ្ញុំចាំពាក្យឬឃ្លាអង់គ្លេសថ្មីៗដោយកំណត់ទីតាំង របស់ពួកគេនៅលើទំព័រឬនៅលើក្តារ។	២.៦៦	១.១៣	២.៣៧	១.១១
១០	ខ្ញុំហ្វឹកហាត់និយាយសង្កត់សូរសម្លេងផ្ទាល់ខ្លួនជា ភាសាអង់គ្លេស។	៣.០៩	១.២០	២.៦២	១.១៦
១១	ខ្ញុំស្វែងយល់និមិត្តសញ្ញាសូរស័ព្ទក្នុងវចនានុក្រម ដើម្បីរៀនបញ្ចេញសម្លេងឲ្យបានត្រឹមត្រូវជាភាសា អង់គ្លេស។	២.៦៥	១.១៨	២.៦៣	១.១៨
១២	ខ្ញុំប្រើកម្មវិធីបកប្រែហ្គូហ្គល(Google)ដើម្បីរៀន ឲ្យបានត្រឹមត្រូវក្នុងការបញ្ចេញសម្លេងជាភាសា អង់គ្លេស។	៣.៦១	១.២៦	៣.៣៩	១.១៨
១៣	ខ្ញុំនិយាយឬសរសេរពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗច្រើនដង។	៣.២១	១.១១	២.៩២	១.២០
១៤	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីទូរទស្សន៍ជាភាសាអង់គ្លេស ខ្សែភាពយន្តឬវីដេអូនិយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.១៧	១.៣១	២.៧១	១.៣២
១៥	ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ ជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៤២	១.១៦	១.៩៤	១.០០

១៦	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីសន្ទនាក្នុង (YouTube)និយាយជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.២០	១.២០	២.៩៤	១.២២
១៧	ខ្ញុំស្តាប់ចម្រៀងជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៧២	១.២១	៣.១៥	១.២៥
១៨	ខ្ញុំព្យាយាមមិនបកប្រែពីពាក្យមួយទៅពាក្យមួយនៅពេលខ្ញុំអានអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៧	១.២៧	២.៥០	១.០៥
១៩	ខ្ញុំវិភាគវេយ្យាករណ៍ក្នុងអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៥៥	១.១៩	២.០៥	.៩៧
២០	ខ្ញុំប្រើពាក្យថ្មីៗរួមជាមួយអត្ថន័យនិងការប្រើប្រាស់ជាមួយវេយ្យាករណ៍បានត្រឹមត្រូវ។	២.៥៤	១.០២	២.២៧	១.១៤
២១	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតនៅក្នុងការរៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយគ្រូ។	៣.៦៦	១.១៦	៣.២៦	១.២១
២២	ខ្ញុំគាំទ្រដៃគូឲ្យនិយាយពាក្យឃ្លាប្រយោគពន្យល់ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៤៥	១.៣២	៣.១៧	១.១៦
២៣	ខ្ញុំធ្វើត្រាប់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមជនជាតិដើម។	២.៨៧	១.៣០	២.២៩	១.១៧
២៤	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យអង់គ្លេសក្នុងអំឡុងពេលសន្ទនាខ្ញុំប្រើពាក្យឃ្លាដែលមានន័យដូចគ្នា។	២.៩២	១.២៧	២.៥៥	១.២៤
២៥	ខ្ញុំព្យាករណ៍(ទាយ) អត្ថន័យពាក្យ ឃ្លា ប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៨	១.២៧	២.៣៤	១.២៥
២៦	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេសម្តងហើយម្តងទៀត។	៣.៤៥	១.១៦	៣.០៧	១.២៤
២៧	នៅពេលខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យក្នុងពេលសន្ទនាភាសាអង់គ្លេសខ្ញុំប្រើភាសាកាយវិការ។	២.៨៧	១.៣៦	២.៧៥	១.៣២
២៨	ខ្ញុំអានភាសាអង់គ្លេសដោយមិនស្វែងរកពាក្យថ្មីទាំងអស់ទេ។	២.៦១	១.១៧	២.៣៩	១.១៥
២៩	ខ្ញុំសុំឱ្យអ្នកនិយាយប្រើភាសាអង់គ្លេសសាមញ្ញៗ។	៣.៤៤	១.១៥	៣.១៦	១.២០
៣០	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមមិត្តភក្តិ។	៣.៣៦	១.២៣	៣.១៨	១.១៩
៣១	ខ្ញុំជាទូទៅប្រើពាក្យធម្មតាៗនៅពេលនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៧១	១.០៧	៣.៣០	១.២១
៣២	ប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស	៣.៩១	១.២៤	៣.៦៦	១.២៩

	មានកម្រិតខ្ពស់				
៣៣	ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់គ្លេស។	២.០៩	១.១៦	២.០៣	១.១៧
៣៤	ខ្ញុំចូលចិត្តអានសៀវភៅ ឬ អត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេសលើៗ។	២.៧៩	១.៣៣	២.៦១	១.៣៨
៣៥	ខ្ញុំកត់សំគាល់កំហុសភាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំហើយប្រើព័ត៌មាននោះដើម្បីជួយខ្ញុំធ្វើឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើង។	៣.១០	១.២៣	២.៨០	១.២៣
៣៦	ខ្ញុំអានសៀវភៅវេយ្យាករណ៍រកមើលទំរង់(រូបមន្ត) ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.០៩	១.៣០	២.៣៣	១.២៤
៣៧	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលមាននរណាម្នាក់កំពុងនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៧៧	១.០២	៣.២៨	១.១៤
៣៨	ខ្ញុំរៀបចំផែនការរបស់ខ្ញុំដូច្នោះខ្ញុំនឹងមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៣០	១.២៨	២.៨៨	១.៣០
៣៩	ខ្ញុំព្យាយាមរកវិធីជាច្រើនតាមដែលខ្ញុំអាចធ្វើបានដើម្បីអនុវត្តជំនាញនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំ។	៣.២៣	១.២០	៣.០៧	១.៣២
៤០	ខ្ញុំស្វែងរកឱកាសដើម្បីអានឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបានភាសាអង់គ្លេស។	៣.៥២	១.១០	៣.២៦	១.១៦
៤១	ខ្ញុំព្យាយាមបន្តអារម្មណ៍រាល់ពេលដែលខ្ញុំខ្លាចមិនហ៊ាននិយាយអង់គ្លេស។	៣.៥៥	១.០៦	៣.៣០	១.១៦
៤២	ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេសសូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ។	៣.៨៧	១.១១	៣.៦៤	១.០៩
៤៣	ខ្ញុំកត់សម្គាល់ប្រសិនបើខ្ញុំបានតឹងឬភ័យនៅពេលខ្ញុំសិក្សាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៣៨	១.១៧	៣.២៣	១.០៨
៤៤	ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ។	៣.៨៩	១.១២	៣.៦២	១.២២
៤៥	ខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសយឺតៗ។	៣.៦២	១.០៩	៣.៤២	១.០៧
៤៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយនរណាម្នាក់ដើម្បីបង្ហាញអំពីអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំរៀនភាសាអង់គ្លេស	៣.០១	១.២២	២.៨៨	១.១៨
៤៧	ខ្ញុំរៀនតាមគំរូនៃការនិយាយជាភាសាអង់គ្លេសពីវិចនានុក្រមឬសៀវភៅសន្ទនា។	២.៨៩	១.២៦	២.៧២	១.៣៧

៤៨	ខ្ញុំសុំឲ្យដៃគូនិយាយច្បាស់ៗជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.៦២	១.១៩	៣.២៣	១.៣០
៤៩	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយមិត្តភក្តិ ក្នុងនិងក្រៅថ្នាក់។	២.៩៧	១.២៨	២.៨៣	១.២៨
៥០	ខ្ញុំព្យាយាមរៀនអំពីវប្បធម៌អ្នកនិយាយអង់គ្លេស។	២.៥៦	១.២០	២.៤៣	១.២៤
៥១	ខ្ញុំសួរមិត្តភក្តិដើម្បីទទួលបានដំបូន្មានពីវិធីនិយាយ ជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.២៧	១.១៨	៣.០០	១.២៤
៥២	ខ្ញុំសួរសំណួរជាភាសាអង់គ្លេស។	២.៨៤	១.១៧	២.៥២	១.២៦
៥៣	ខ្ញុំប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមិត្តភក្តិនៅក្នុងបណ្តា ញសង្គមជាភាសាអង់គ្លេស។	៣.០១	១.២៥	២.៦៥	១.២៨
៥៤	ខ្ញុំអនុវត្តនិយាយពាក្យ ឃ្លា និងប្រយោគថ្មីៗជា ភាសាអង់គ្លេសក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។	២.៩៧	១.៣២	២.៥៤	១.២៩
៥៥	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនយល់អ្វីមួយជាភាសាអង់គ្លេស។ ខ្ញុំ ស្នើសុំឱ្យមនុស្សផ្សេងទៀតបន្ថយល្បឿននិយាយ ម្តងទៀត។	៣.៥៩	១.១២	២.៩៧	១.១០
៥៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយគ្រូជាភាសាអង់គ្លេសក្នុងនិង ក្រៅថ្នាក់។	២.៦៥	១.២៤	២.២៧	១.២៤
៥៧	ខ្ញុំអនុវត្តការនិយាយភាសាអង់គ្លេសដោយឧស្សា ហ៍ព្យាយាម។	៣.០៨	១.០៦	២.៨៣	១.១០
៥៨	ខ្ញុំហាត់និយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយសិស្សដទៃ ទៀត។	២.៩៩	១.២១	២.៩៥	១.២៩
៥៩	ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យនរណាម្នាក់ (គ្រូឬមិត្តភក្តិ) កែកំហុស របស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេស។	៣.៦៨	១.២២	៣.៣១	១.៣០
សរុប		៣.១៥	០.៦៤	២.៨៤	០.៧១

យោងតាមតារាងលើបង្ហាញថានៅថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយ ភាសាអង់គ្លេសនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅខេត្តកំពង់ចាម មានកម្រិតខ្ពស់ចាប់ពី ៣.៩១ រហូត ដល់ កម្រិតទាបបំផុត ២.០៣។ នេះមានន័យថា ចំណុច ៣២៖ខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសា អង់គ្លេស គឺមានកម្រិត មធ្យមខ្ពស់ ៣.៩១ (M=3.91) បន្ទាប់មកទៀតគឺចំណុច ៤៤៖ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍

ធូរស្បើយ និង មានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.៨៩
 (M=3.89) និងកម្រិតខ្ពស់ចុងក្រោយគឺ ចំណុច ៤២៖ ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេស
 សូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយមានកម្រិតមធ្យម ៣.៨៧ (M=3.87)។ តារាងខាងលើក៏
 បានបង្ហាញពីកម្រិតទាបបំផុតផងដែរដែលមាន ចំណុច ៧៖ ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសា
 អង់ គ្លេសមានកម្រិតមធ្យម ២.០៣ (M=2.03) បន្ទាប់មកមានចំណុច ទី៣៣៖ ខ្ញុំចូល ចិត្តអាន
 រឿប្រលោមលោកជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតមធ្យម ២.០៩ (M=2.09) និងចំណុចចុងក្រោយគឺ
 ចំណុច៧៖ ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតមធ្យម ២.០៣ (M=2.03) ។
 ជារួមតាមរាងខាងលើបង្ហាញថាថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រការប្រើយុទ្ធសាស្ត្របំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមរយៈខ្ញុំប្រើ
 ភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតខ្ពស់ ចំណែកឯការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនតាមរយៈ
 ការប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់មានកម្រិតទាបបំផុត។ ចំណែកឯនៅថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ
 សង្គមការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅ
 ខេត្តកំពង់ចាមមានកម្រិតខ្ពស់ចាប់ពី ៣.៦៦រហូតដល់ កម្រិតទាបបំផុត ១.៨០។ នេះមានន័យថា
 ចំណុច ៣២៖ខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស គឺមានកម្រិត មធ្យមខ្ពស់ ៣.៦៦
 (M=3.66) បន្ទាប់មកទៀតគឺចំណុច៤២៖ខ្ញុំសួរសំណួរជាភាសាអង់គ្លេសដែលមាន កម្រិតមធ្យម ៣.៦៤
 (M=3.64) និងកម្រិតខ្ពស់ចុងក្រោយគឺចំណុច៤៤៖ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅ
 ពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ មានកម្រិតមធ្យម ៣.៦២ (M=3.62)។ តារាងខាងលើក៏បាន
 បង្ហាញពីកម្រិតទាបបំផុតផងដែរដែលមានចំណុច៧៖ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេស
 មានកម្រិតមធ្យម ១.៨០(M=1.80)បន្ទាប់មកមានចំណុច ទី ១៥៖ ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬ
 របាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតមធ្យម១.៩៤ (M=1.94)និងចំណុចចុងក្រោយគឺចំណុច៣៣៖
 ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់ គ្លេស មានកម្រិតមធ្យម ២.០៣ (M=2.03) ។ ជារួម
 តាមរាងខាងលើបង្ហាញថាថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រសង្គមការប្រើយុទ្ធសាស្ត្របំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមរយៈ ការ

ប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតខ្ពស់ ចំណែកឯការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនតាម
រយៈការ ប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតទាបបំផុត។

សរុបសេចក្តីមកឃើញថា ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សមាន
ភាពដូចគ្នាដោយ ការប្រើភាសាកំណើត(ខ្មែរ)ជាងភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតខ្ពស់នៅថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ
ចំណែកឯថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រសង្គមការប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតខ្ពស់។ ដូច
គ្នានេះផងដែរការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនតាមរយៈការប្រើកាតពន្លឺ ដើម្បី ចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេសមាន
កម្រិតទាបបំផុតរបស់សិស្សថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ និងថ្នាក់សង្គមមានភាពដូចគ្នា ។

**តារាងទី៧៖ មធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ អត្តន័យ និង លំដាប់កម្រិតនៃការរៀនបំណិន
និយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចំនួន ៣៥៥ នាក់
(N=258)**

អ្នកស្រាវជ្រាវដែលក៏ចង់ដឹងពីកម្រិតនៃ ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនវាក្យសព្ទភាសាអង់គ្លេសរបស់
សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិភូមិដែលរៀននៅបណ្តុំមុខវិជ្ជាផ្សេងគ្នា(ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ និងថ្នាក់សង្គម)
ជាផ្នែក។ ការស្រាវជ្រាវនេះ អ្នកសិក្សាប្រើឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ ផ្នែកទាំង ប្រាំមួយនៃកម្រងសំណួរនោះ
មាន៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន
១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២)ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង់(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី
២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែក
ទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រហារទម្ងន់ (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១
ចំណុចចាប់ពី ៤៩ដល់៥៩) ។ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគរួមមាន៖មធ្យមភាគ(Mean)គម្លាតស្តង់ដារ(Standard
deviation)ទៅតាមផ្នែកនីមួយៗ ។

ខ្លឹមសារ	វិទ្យាសាស្ត្រ				សង្គម			
	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ	អត្តន័យ	លំដាប់	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ	អត្តន័យ	លំដាប់
១- យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ	២.៩៤	០.៦៩	មធ្យម	៦	២.៥៩	០.៧២	មធ្យម	៦
២- យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង	៣.០៩	០.៧០	មធ្យម	៤	២.៧៣	០.៧៤	មធ្យម	៥
៣- យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក)	៣.២០	០.៦៩	មធ្យម	២	២.៨៨	០.៧៣	មធ្យម	២
៤- យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់)	៣.១១	០.៨៧	មធ្យម	៣	២.៧៨	០.៩៥	មធ្យម	៣
៥-យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត)	៣.៤៨	០.៦៨	មធ្យម	១	៣.២៦	០.៧៧	មធ្យម	១
៦-យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម	៣.០៦	០.៨១	មធ្យម	៥	២.៧៦	០.៨៩	មធ្យម	៤
សរុបរួម	៣.១៥	០.៦៤	មធ្យម		២.៨៤	០.៧១	មធ្យម	

តាមតារាងជាផ្នែកខាងលើបានបង្ហាញថា ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ មានកម្រិតខ្ពស់ចាប់ពី ៣.៤៨ រហូតដល់កម្រិតទាប ៩៤ និងមានកម្រិតមធ្យម ៣.១៥ (M=3.15)។ នេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា ផ្នែកទី ៥៖ យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត)មានកម្រិតមធ្យម ខ្ពស់ជាងគេ ៣.៤៨ (M=3.48) បន្ទាប់ទៀត ផ្នែកទី ៣៖ យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.២០ (M=3.20) បន្ទាប់មកទៀតផ្នែកទី ៤ ៖ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា(ការគិតកម្រិតខ្ពស់)ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.១១ (M=3.11) ចំណែកឯ ផ្នែកទី ១៖ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំជាផ្នែកមួយដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ មានកម្រិតមធ្យម ២.៩៤ (M=2.94)។ នេះសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថាការប្រើយុទ្ធរៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សប្រុសតាមផ្នែកមានកម្រិតមធ្យមប្រហាក់ប្រហែលគ្នាដែលផ្នែកទី៥មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ជាងគេគឺកម្រិត ខ្ពស់ត្រឹម ៣.៤៨ (M=3.48) រីឯផ្នែកទី ១ ដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ គឺកម្រិតមធ្យម ២.៩៤ (M=2.94)។ តារាងដដែលនេះក៏បង្ហាញពីលទ្ធផលតាមផ្នែកនៅថ្នាក់សង្គម មានកម្រិតខ្ពស់ចាប់ពី ៣.២៦ រហូតដល់ កម្រិតទាប ២.៥៩ និងមានកម្រិតមធ្យម ២.៨៤ (M=2.84)។ នេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា ផ្នែកទី ៥៖ យុទ្ធសាស្ត្រ

ហរទ័យ (ទឹកចិត្ត)មានកម្រិតមធ្យម មធ្យមខ្ពស់ជាងគេ ៣.២៦ (M=3.26) បន្ទាប់ទៀត ផ្នែកទី ៣៖ យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង(រំលឹក)ដែលមានកម្រិតមធ្យម ២.៨៨ (M=2.88) បន្ទាប់មកទៀតផ្នែកទី ៤៖ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ២.៧៨ (M=2.78) ចំណែកឯ ផ្នែកទី ១៖ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំជាផ្នែកមួយដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ មានកម្រិតមធ្យម ២.៥៩ (M=2.59)។ នេះសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា ការប្រើយុទ្ធរៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សថ្នាក់សង្គមតាមផ្នែក មានកម្រិតមធ្យមប្រហាក់ប្រហែល គ្នាដែលផ្នែកទី ៥ មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ជាងគេ គឺកម្រិតខ្ពស់ត្រឹម ៣.២៦ (M=3.26) រីឯផ្នែកទី ១ដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ គឺកម្រិតមធ្យម ២.៥៩ (M=2.59)។

ជារួមការសិក្សាខាងលើបង្ហាញថាការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមបណ្តុំមុខ វិជ្ជាមានភាពដូចៗផ្នែកទី៥មានកម្រិតមធ្យមខ្ពស់ជាងគេរីឯផ្នែកទី ១ ដែលមានកម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ។

៤.២. តើមានការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាបំណិននិយាយខុសគ្នារវាងសិស្សទៀន បណ្តុំមុខវិជ្ជាវិទ្យាសាស្ត្រ និងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម និងសិស្ស ដែលមានកេរ្តិ៍ខុសគ្នា ឬទេ ?

នៅចំណុចនេះអ្នកស្រាវជ្រាវនឹងធ្វើការប្រៀបធៀបនូវការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រសិក្សាបំណិននិយាយភាសា អង់គ្លេសតាមបណ្តុំមុខវិជ្ជា រវាងវិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គម។

តារាងទី៨ ៖ ភាពដូចគ្នា និងភាពខុសគ្នាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រទៀនបំណិននិយាយ ភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាតាមបណ្តុំវិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គម

អ្នកស្រាវជ្រាវចង់ដឹងពីកម្រិតនៃការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្ស នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិកូមិតាមបណ្តុំវិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គម។ ការប្រៀបធៀបការប្រើយុទ្ធសាស្ត្រតាម បណ្តុំមុខវិជ្ជា អ្នកស្រាវជ្រាវប្រើឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវផ្នែកនៃកម្រងសំណួរនោះមាន ៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រ ចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធ សាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី ៥ យុទ្ធសាស្ត្រហរទ័យ (មាន៨

ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ដល់៥៩)។ ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគមាន មធ្យមភាគ (Mean) គម្លាតស្តង់ដារ (Standard deviation) តម្លៃ t និង P-value ទៅតាមផ្នែកនីមួយៗ ។

ខ្លឹមសារ	វិទ្យាសាស្ត្រ		សង្គម		T	P-value
	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ		
១- យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ	២.៩៣	០.៨៥	២.៥៩	០.៧២	៣.៩៥	០.១៣
២- យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង	៣.០៨	០.៧០	២.៧៣	០.៧៣	៣.៩២	០.២៩
៣- យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក)	៣.២០	០.៦៨	២.៨៨	០.៧៣	៣.៦០	០.២១
៤- យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា(ការគិតកម្រិតខ្ពស់)	៣.១១	០.៨៦	២.៧៨	០.៩៥	២.៩០	០.១៥
៥- យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត)	៣.៤៧	០.៦៧	៣.២៥	០.៧៧	២.៤៣	០.០០៧
៦- យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម	៣.០៥	០.៨១	២.៧៥	០.៨៩	២.៧៩	០.០៧៦
សរុបរួម	៣.១៤	០.៦៣	២.៨៣	០.៧០	៣.៦៥	០.០២៦

តាមតារាងទី៨ ខាងលើលទ្ធផលបង្ហាញថា សិស្សរៀនបណ្តុំវិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គមប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសជារួម និងតាមផ្នែកប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រខុសគ្នានិងពិត ដោយ ($p=0.026 < 0.050$)។ ដោយលទ្ធផលនេះអាចពន្យល់បានថាការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនខុសគ្នានេះដោយសារតែសិស្ស ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រនៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ចូលចិត្តរៀនខ្លាំង និងមានការឧស្សាព្យាយាមប្រកួតប្រជែង ស្រាវជ្រាវ កំណត់គោលដៅច្បាស់លាស់ ហើយ វិធីសាស្ត្របង្រៀន យឺតលឿនមិនស្មើគ្នាតាមសាលានីមួយៗ និងគ្រូបង្រៀនភាគច្រើនមិនត្រូវបានបំប៉ននូវវិធីសាស្ត្របង្រៀនថ្មីៗ។បញ្ហានេះដើម្បីវាស់ស្ទង់ភាពជឿជាក់នៃការសិក្សារបស់សិស្ស គឺ“ ភាពជឿជាក់លើការសិក្សា” ដោយផ្អែកលើកត្តា ៦ យ៉ាងនៃការសិក្សា“ ការយល់ដឹង” ការចូលរួម” ថ្នាក់” ពាក្យសំដី” និង“ ការស្រាយបំភ្លឺ” បង្កើតដោយ

(Sander and Sanders,2002)។ លើសពីនេះទៅទៀតការសិក្សារបស់នៅតាមសាលាហាក់ដូចមិនមានការប្រកួតប្រជែងដោយហេតុតែមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសមិនមែនជាមុខវិជ្ជាកាតព្វកិច្ចនៅក្នុងការប្រឡងសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិកូមិ។ ជារួមយើងអាចនិយាយបានថាសិស្សដែលរៀននៅបណ្តុំមុខវិជ្ជាផ្សេងគ្នាមានការប្រើយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសផ្សេងៗគ្នាដែរ។

តារាងទី៩ ៖ ភាពដូចគ្នា និងភាពខុសគ្នាការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាតាមភេទ ប្រុស និងស្រី

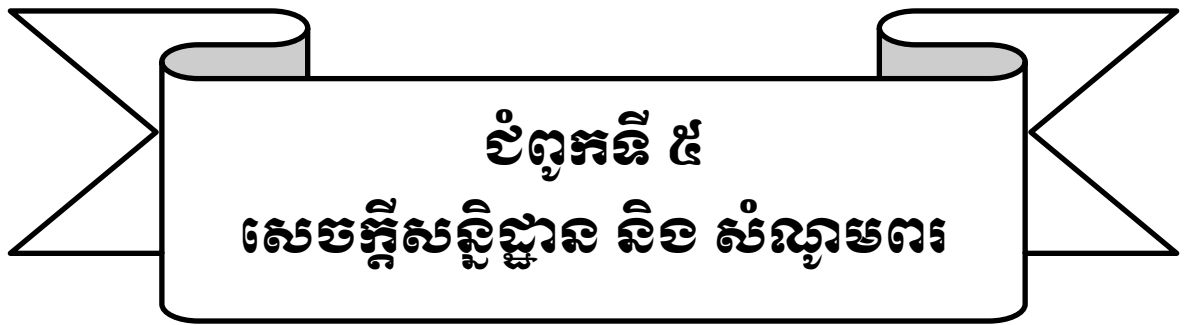
ការសិក្សានេះអ្នកស្រាវជ្រាវចង់ដឹងពី កម្រិត នៃ ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិកូមិតាមភេទប្រុស និងស្រីនូវរបៀបរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ។ នៅក្នុងការប្រៀបធៀបការប្រើយុទ្ធសាស្ត្រតាមភេទអ្នកស្រាវជ្រាវ ប្រើឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវផ្នែកនៃកម្រងសំណួរនោះមាន ៖ ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង់(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី៥ យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ដល់៥៩)។ ស្ថិតិដែលប្រើវិភាគរួមមាន មធ្យមភាគ(Mean) គម្លាតស្តង់ដារ (Standard deviation) តម្លៃ t និង P-value ទៅតាមផ្នែកនីមួយៗ ។

ខ្លឹមសារ	ប្រុស		ស្រី		T	P-value
	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ		
១- យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ	២.៩១	០.៦៩	២.៧២	០.៧២	២.០៨	០.៣៩
២- យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង	៣.០១	០.៧៤	២.៨៩	០.៧២	១.២៧	០.៧៨
៣- យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង់ (រំលឹក)	៣.១៥	០.៧០	៣.០១	០.៧៣	១.៤១	០.៥៣
៤- យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា	៣.០៨	០.៨៩	២.៩០	០.៩២	១.៤៦	០.៤៦

(ការគិតកម្រិតខ្ពស់)						
៥- យុទ្ធសាស្ត្រហារទ័យ (ទឹកចិត្ត)	៣.៤៣	០.៧៦	៣.៣៥	០.៧០	០.៨១	០.៧៧
៦- យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម	៣.០៦	០.៨១	២.៨៥	០.៨៧	១.៨៦	០.៣៦
សរុបរួម	៣.១១	០.៦៧	២.៩៦	០.៦៨	១.៦៦	០.៤២៤

តាមតារាងទី៩ ខាងលើលទ្ធផលបង្ហាញថាសិស្សដែលមានភេទខុសគ្នានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សា ទុតិយភូមិប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស ជារួម និងតាមផ្នែកប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រមិនខុសគ្នាទេ ($p=0.424 > 0.050$)។ លទ្ធផលនេះអាចពន្យល់បានថា៖ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀន ដូចគ្នានេះដោយសារតែចំនួនម៉ោងសិក្សានៅមធ្យមសិក្សាដូចគ្នា សៀវភៅសិក្សាគោលដូចគ្នា កម្មវិធីសិក្សា ដូចគ្នា វិធីសាស្ត្របង្រៀនដូចគ្នា និងគ្រូបង្រៀនមិនមានការបណ្តុះបណ្តាលបន្ថែម ។ ដូចគ្នានេះដែរការ សិក្សារបស់សិស្សនៅតាមសាលាហាក់ដូចមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ និងមិនមានការប្រកួតប្រជែងដោយ ហេតុតែមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសមិនមែនជាមុខវិជ្ជាភាគព្វកិច្ចនៅក្នុងការប្រឡងសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិ ភូមិ។ នេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា សិស្សដែលភេទផ្សេងគ្នា (ប្រុស និងស្រី) មានការប្រើយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការ រៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសដូចគ្នា។

ជំពូកទី ៥
សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និង សំណូមពរ

ជំពូកទី ៥

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និង សំណូមពរ

៥.១. សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវអំពីយុទ្ធសាស្ត្រ ក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សកម្ពុជា នៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាមជារួមមានការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សមានភាព ដូចគ្នាដោយ ការរៀនតាមរយៈ (ចំណុចទី ៣២) ប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេសមាន កម្រិតខ្ពស់ មានកម្រិតខ្ពស់ គឺមានកម្រិត មធ្យមខ្ពស់ ៣.៩១ (M=3.91) បន្ទាប់មកទៀតគឺ (ចំណុច ទី៤៤) ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អមានកម្រិត មធ្យម ៣.៨៩ (M=3.89) និងកម្រិតខ្ពស់ចុងក្រោយគឺ (ចំណុចទី ៤២) ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យ និយាយភាសាអង់គ្លេស សូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយដែលមានកម្រិតមធ្យម៣.៨៧ (M=3.87)។ នៅក្នុងនោះផងដែរកម្រិតទាបបំផុតផងដែរ អំពីការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនតាមរយៈ (ចំណុច ទី ៧) ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺ ដើម្បី ចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់ គ្លេសមានកម្រិតមធ្យម ១.៨០ (M=1.80) បន្ទាប់មក (ចំណុចទី ១៥) ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេសមាន កម្រិតមធ្យម ១.៩៤ (M=1.94) និងចំណុចចុងក្រោយគឺ (ចំណុចទី ៣៣) ការចូលចិត្តអានរឿង ប្រលោមលោកជាភាសាអង់ គ្លេស មានកម្រិតមធ្យម ២.០៣ (M=2.03)។ លើសពីនេះទៀតលទ្ធផល ជាផ្នែកក៏បង្ហាញឲ្យឃើញថា ផ្នែកទី ៥៖ យុទ្ធសាស្ត្រហរទ័យ (ទឹកចិត្ត)មានកម្រិតមធ្យម មធ្យមខ្ពស់ជាង គេ ៣.៤៨ (M=3.48) បន្ទាប់ទៀត ផ្នែកទី ៣៖ យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក)ដែលមានកម្រិត មធ្យម ៣.២០ (M=3.20) បន្ទាប់មកទៀតផ្នែកទី ៤៖ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់) ដែលមានកម្រិតមធ្យម ៣.១១ (M=3.11) ចំណែកឯផ្នែកទី ១៖ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំជាផ្នែកមួយដែលមាន កម្រិតមធ្យមទាបជាងគេ មានកម្រិតមធ្យម ២.៥៩ (M=2.59)។

សរុបមកយើងឃើញថាការសិក្សាពីយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅ ក្នុងស្រុកបាធាយខេត្តកំពង់ចាម បាន បង្ហាញឲ្យឃើញពីការប្រើប្រាស់បែបបទរបៀបសិក្សាដូចគ្នាទាំង

សិស្សដែលមានភេទខុសគ្នានិងសិស្សដែលរៀននៅបណ្តុំមុខវិជ្ជាផ្សេងគ្នាដោយពួកគេប្រើយុទ្ធសាស្ត្របំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសច្រើនតាមរយៈ៖ ការប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស មានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ និងការលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេសសូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ ។ ការសិក្សានេះក៏រកឃើញពីយុទ្ធសាស្ត្រដែលពួកគេប្រើតិចផងដែរ៖ការប្រើកាតពន្លឺ (flash cards) ដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់ ការសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេស និងការចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់គ្លេស,.....) ។

៥.២. សេចក្តីសង្ខេបលទ្ធផលការស្រាវជ្រាវ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះក្នុងគោលបំណងចង់ស្វែងយល់និងសិក្សាពីការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាក្នុងខេត្តកំពង់ចាម។ នៅក្នុងនេះផងដែរអ្នកស្រាវជ្រាវ បានជ្រើសរើសភាគសំណាកជាសិស្សចំនួនសរុប ២៥៨ នាក់ ស្រីចំនួន ១៦១ នាក់ បែងចែកជាពីរបណ្តុំមុខវិជ្ជាក្នុងនោះថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រចំនួន ១៧៣នាក់ ស្រីចំនួន ១១៩ នាក់ និងថ្នាក់សង្គមចំនួន ៨៥នាក់ ស្រីចំនួន ៤២ នាក់ មកពី វិទ្យាល័យចំនួន ៥ ក្នុងស្រុកបាធាយ។ ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ អ្នកសិក្សាបានប្រើកម្រងសំណួរជ្រើសរើសដែលមានចំនួន ៥៩ ចំណុច បែងចែកជា ៦ ផ្នែក៖ផ្នែកទី១ យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (មាន ៩ ចំណុច ចាប់ពី ១ ដល់ ៩) ផ្នែកទី២ យុទ្ធយល់ដឹង (មាន ១៣ ចំណុច ចាប់ពី ១០ ដល់ ២២) ផ្នែកទី៣ យុទ្ធសាស្ត្រសំណង់(រំលឹក) (មាន ១០ចំណុច ចាប់ពី ២៣ដល់ ៣២) និងផ្នែកទី៤ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (មាន ៨ ចំណុច ចាប់ពី៣៣ ដល់ ៤០) ផ្នែកទី ៥ យុទ្ធសាស្ត្រហាវទ័យ (មាន៨ចំណុច ចាប់ពី៤១ ដល់ ៤៨) ផ្នែកទី៦ យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (មាន១១ចំណុច ចាប់ពី ៤៩ ដល់៥៩)។ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបានប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រវិភាគទិន្នន័យតាមបែបវិមាណវិស័យ។ បន្ទាប់មកអ្នកសិក្សាស្រាវ ជ្រាវ សំយោគបញ្ចូលគ្នានូវសំណាកនីមួយៗ (សិស្សតាមបណ្តុំមុខវិជ្ជា និងភេទ) ដោយផ្ដោតសំខាន់ទៅលើការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្ស។ ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងចំណុចនេះ អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបានប្រើប្រាស់កម្មវិធី SPSS សម្រាប់ស្វែងរក

ចំនួនប្រៀបធៀបគិតជាភាគរយ Microsoft Word សម្រាប់ធ្វើតារាង & Excel សម្រាប់ធ្វើតារាង រៀប
លំដាប់ និងបកស្រាយព័ត៌មាន។ លទ្ធផលនៃការស្រាវជ្រាវសំខាន់ៗអាចបូកសរុបបានដូចខាងក្រោម៖

១- ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្ស មានភាពមិនខុសគ្នាដោយ
ការប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេសដែលមានកម្រិតខ្ពស់ ៣.៩១ (M=3.91)នៅថ្នាក់វិទ្យា
សាស្ត្រ ចំណែកឯ ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រសង្គមការប្រើភាសាកំណើត(ខ្មែរ) ជាងភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតខ្ពស់
មានកម្រិតខ្ពស់ ៣.៦៦ (M=3.66)។ ដូចគ្នានេះផងដែរការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនតាមរយៈការប្រើកាតពន្លឺ
ដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេសដែលតាមមានកម្រិតទាបបំផុតរបស់សិស្សនៅថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រពិត
២.០៣ (M=2.03)និង១.៨០(M=1.80)ថ្នាក់សង្គមមានកម្រិតទាបដូចគ្នា។

២- លទ្ធផលបង្ហាញថាសិស្សដែលមានភេទខុសគ្នានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិប្រើប្រាស់យុទ្ធ
សាស្ត្រក្នុងរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសតាមរយៈការលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេស
សូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ មានកម្រិតខ្ពស់(សិស្សប្រុស ៣.៩១ (M=3.91) និងសិស្ស
ស្រី ៣.៨៧ (M=3.87)) ចំណែកឯការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនតាមរយៈការប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មី
ជាភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិតមធ្យមទាបបំផុត១.៩៩(M=1.99) សម្រាប់សិស្សប្រុស និងការប្រើកាតពន្លឺ
ដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតទាបបំផុត សិស្សស្រី ១.៩០ (M=1.90)។

៥.៣. ការពិភាក្សាការស្រាវជ្រាវ

តាមលទ្ធផលស្រាវជ្រាវខាងលើបង្ហាញថា ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស
របស់សិស្សកម្ពុជានៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាម មានលក្ខណៈខុសគ្នាទៅតាមផ្នែក
នីមួយៗទាំងសិស្សរៀននៅ បណ្តុំមុខវិជ្ជាផ្សេងគ្នា (ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គម - $p=0.026 < 0.050$)
និងសិស្សដែលមានភេទខុសគ្នា (ប្រុស និងស្រី - $p=0.424 > 0.050$) Fan(2003)។ ការសិក្សាជា
ផ្នែកតាមបណ្តុំថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ និងសង្គមបង្ហាញថា ការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសា
អង់គ្លេស ជាមួយ និងតាមផ្នែកប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រខុសគ្នា ($p=0.026 < 0.050$)។ ជាមួយគ្នានេះដែរ
ការរកឃើញរបស់ Rao and Liu (2011) ក្នុងប្រទេសចិន បង្ហាញថាមានភាពខុសគ្នាគួរឱ្យកត់សម្គាល់

រវាងសិស្សវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម និងសិស្សវិទ្យាសាស្ត្រក្នុងការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀន ដោយបង្ហាញពី (បណ្តុំមុខវិជ្ជាសិក្សា) ជាកត្តាដ៏មានឥទ្ធិពលមួយដែលជះឥទ្ធិពលដល់ការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររបស់អ្នកសិក្សា។ ដោយឡែកនៅកម្ពុជាសិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស មានកម្រិតមធ្យមលំអៀងគ្នាតិចតួច តែតម្លៃ $p=0.026 < 0.050$ មានន័យថាការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនគឺខុសគ្នារវាង (សិស្សថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ & សង្គម) ដែរ។ ជារួមយុទ្ធសាស្ត្ររៀនខុសគ្នានេះដោយសារតែសិស្សថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រនៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិចូលចិត្តរៀនខ្លាំង ឧស្សាព្យាយាម ប្រគូតប្រជែង ស្រាវជ្រាវ វិទ្យាសាស្ត្រពិត កំណត់គោលដៅច្បាស់លាស់និងទំនុកចិត្តលើការសិក្សាគឺជាជំនឿរបស់សិស្សអំពីការបំពេញភារកិច្ចនៅកំរិតជាក់លាក់មួយដើម្បីសំរេចគោលដៅសិក្សាជាក់លាក់ (Sander & Sanders, 2005) ។ ហើយ វិធីសាស្ត្របង្រៀន យឺតលឿនមិនស្មើគ្នាតាមសាលានីមួយៗ និងគ្រូបង្រៀនភាគច្រើនមិនត្រូវបានបំប៉ននូវវិធីសាស្ត្របង្រៀនថ្មីៗ។ បញ្ហានេះដើម្បីវាស់ស្ទង់ភាពជឿជាក់នៃការសិក្សារបស់សិស្ស គឺ “ភាពជឿជាក់លើការសិក្សា” ដោយផ្អែកលើកត្តា ៦ យ៉ាងនៃការសិក្សា “ការយល់ដឹង” “ការចូលរួម” “ថ្នាក់” “ពាក្យសំដី” និង “ការស្រាយបំភ្លឺ” បង្កើតដោយ (Sander and Sanders, 2002) ។ ទំនុកចិត្តលើការសិក្សាគឺជាជំនឿរបស់សិស្សអំពីការបំពេញភារកិច្ចនៅកំរិត ជាក់លាក់មួយ ដើម្បីសំរេចគោលដៅសិក្សាជាក់លាក់ (Sander & Sanders, 2005) ។ ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយរបស់សិស្សតាមភេទ (ប្រុស និងស្រី) មានភាពដូចជារួម និងតាមផ្នែកប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្រមិនខុសគ្នាទេ ($p=0.424 > 0.050$) ។ ការសិក្សារបស់ Wafa (2003) ក៏បានបង្ហាញថាមិនមានភាពខុសគ្នារវាងការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សប្រុស និងសិស្សស្រី។ ជាមួយគ្នានេះ Lee's (2007) ក៏បានលើកថាគ្មានភាពផ្សេងគ្នារវាងការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សប្រុស និងសិស្សស្រីផងដែរ។ ការស្រាវជ្រាវរបស់ Wei (2007) ក៏រកមិនឃើញភស្តុតាងនៃភាពខុសគ្នាគួរឲ្យកត់សម្គាល់ក្នុងការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្ត្ររៀនភាសាបរទេសរបស់សិស្សដែលភេទខុសគ្នាដែរ។ ទន្ទឹមគ្នានេះការលើកឡើងរបស់ Zokaee, Zaferanieh and Naseri (2012) ថាមិនមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងរបស់ការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនរបស់សិស្សដែលមានភេទខុសគ្នានោះទេ។ ការសិក្សារបស់ Nicolau N. Manuel (2017) ក៏បានអះអាងថាមិនមានភាពខុសគ្នាទេ

ក្នុងការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាបរទេសរបស់សិស្សប្រុសនិងសិស្សស្រី។ ដូចនេះការរៀនរបស់សិស្សដែលមានភេទខុសគ្នាមានលក្ខណៈមិនខុសគ្នានោះទេ។ លទ្ធិភាពនេះអាចនិយាយបានថាការប្រើយុទ្ធសាស្ត្ររៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សដូចគ្នានេះដោយសារតែ ចំនួនម៉ោងសិក្សានៅមធ្យមសិក្សាដូចគ្នា សៀវភៅសិក្សាគោលដូចគ្នា កម្មវិធីសិក្សាដូចគ្នា វិធីសាស្ត្របង្រៀនដូចគ្នា។ បន្ថែមពីនេះទៀតការសិក្សារបស់នៅតាមសាលាហាក់ដូចមិនមានការប្រកួតប្រជែង ដោយហេតុតែមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសមិនមែនជាមុខវិជ្ជាកាតព្វកិច្ចនៅក្នុងការប្រឡងសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិកូមិ។

៥.៤. សំណូមពរ

(១) ចំពោះសិស្ស៖

- ព្យាយាមនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយមិត្តភក្តិ ឬគ្រូជារៀងរាល់ថ្ងៃ។
- បណ្តុះទម្លាប់និយាយដោយខ្លួនឯង ចាប់ផ្តើមពីនិយាយពាក្យ ឃ្លា ប្រយោគខ្លីៗ សាមញ្ញបន្ទាប់មកទើបចាប់ផ្តើមនិយាយប្រយោគពិបាក និងចំរុះ។

(២) ចំពោះគ្រូបង្រៀន៖

- ដាក់កិច្ចការស្រាវជ្រាវដែលទាក់ទងនឹងការនិយាយ ២ ទៅ ៣ ដង ក្នុងមួយសប្តាហ៍
- អភិវឌ្ឍចំណេះដឹង និងវិធីសាស្ត្របង្រៀនថ្មីៗជាប្រចាំ បំណិនទំនាក់ទំនង
- ប្រើប្រាស់សម្ភារឧបទេសពេលបង្រៀននិងរៀនដើម្បីទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍របស់សិស្ស
- គ្រូបង្រៀនគួរតែចូលរួមនូវរាល់សកម្មភាពរបស់សាលា ដើម្បីឲ្យដំណើរការរៀន និងបង្រៀនសម្រេចបានតាមវត្ថុបំណងដែលបានកំណត់ និង ត្រូវស្វ័យសិក្សាជាប្រចាំ និងស្រាវជ្រាវពីវិធីសាស្ត្រណាដែលថ្មីៗដើម្បីពង្រឹងនូវ គុណវុឌ្ឍិ និង ជំនាញផ្សេងៗបន្ថែមទៀត។

- ជំរុញឲ្យមានការលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សានុសិស្ស និងបង្ហាញនូវ វិធីសាស្ត្ររៀនល្អៗដើម្បីឲ្យសិស្ស ឆាប់ចាំ និងឆាប់ចេះសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ពួកគេនាពេលអនាគត។

(៣) ចំពោះគណៈគ្រប់គ្រង៖

- ធ្វើអធិការកិច្ចណែនាំគ្រូពីវិធីសាស្ត្របង្រៀនថ្មីៗ
- ផ្តល់ជំនួយផ្នែកសម្ភារឧបទេសដែលជាតម្រូវការក្នុងការបង្រៀន និងរៀនភាសាអង់គ្លេស
- បង្កើតការប្រឡងនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាអាទិភាពរាល់ឆ្នាំប្រចាំសាលា
- សាលារៀនត្រូវចូលរួមសហការជាមួយមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តដើម្បីជំរុញការរៀន និង បង្រៀនប្រព្រឹត្តតាមកម្មវិធីដែលបានកំណត់ដោយក្រសួង។
- សាលារៀនត្រូវចូលរួមសហការជាមួយមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តដើម្បីជំរុញការរៀន និង បង្រៀនប្រព្រឹត្តតាមកម្មវិធីដែលបានកំណត់ដោយក្រសួង។

(៤) ចំពោះក្រសួងអប់រំស្នូល៖

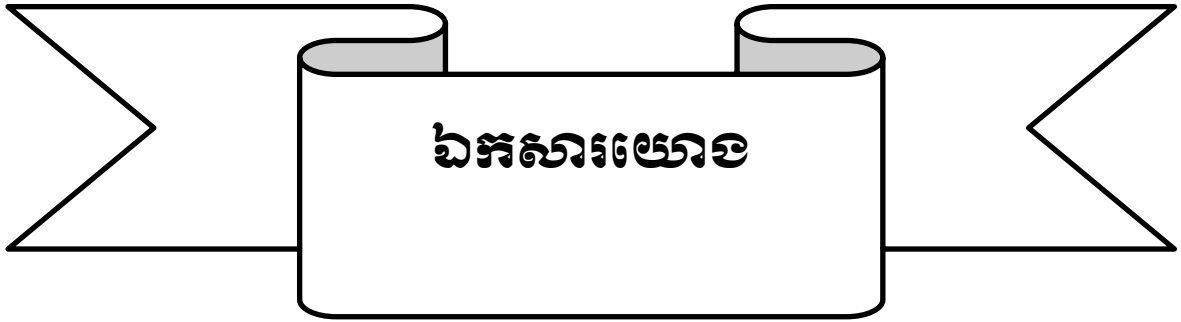
- បន្ថែមអត្ថបទសន្ទនាមួយចំនួនភ្ជាប់ជាមួយសៀវភៅសិក្សាគោល
- ជួយបំប៉នគ្រូលើមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេស ជាប្រចាំ
- មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្ត គួរយកចិត្តទុកដាក់បង្កើតនូវវគ្គសិក្សា ឬបណ្តុះបណ្តាលដល់គ្រូ ភាសាអង់គ្លេស ពីវិធីសាស្ត្របង្រៀន និងតាមដាននូវការអនុវត្តកម្មវិធីសិក្សាដែលក្រសួងបានដាក់ ឲ្យប្រើ។
- ក្រសួងអប់រំគួរតែយកពិន្ទុពេញ(៥០) បូកបញ្ចូលពេលប្រឡងបាក់ឌុបដើម្បីជំរុញសិស្សខិតខំរៀន ភាសាអង់គ្លេសផងដែរ។

- ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដែលជាអ្នកផលិតនៅកម្មវិធីសិក្សាគោលគួរតែរៀបចំកម្មវិធីសិក្សា ឲ្យបានសមស្រប និងស៊ីគ្នាជាមួយសៀវភៅសិក្សាគោល។

៥.៤.១.សម្រាប់ការស្រាវជ្រាវបន្ត

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវមួយនេះ បានធ្វើឡើងតែទៅលើថ្នាក់ទី ១២ នៅតាមសាលាវិទ្យាល័យចំនួន ៥ ក្នុងស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាមប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះលទ្ធផលដែលរកឃើញអាចនៅមានចន្លោះប្រហោងនៅ ឡើយ។ ហេតុនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវក្រោយៗដែលមានបំណងចង់សិក្សាស្រាវជ្រាវបន្តលើប្រធានបទនេះ គួរតែពង្រីកដែនកំណត់ និងវិសាលភាពរបស់ខ្លួនឲ្យបានធំជាងនេះ ប្រសិនបើនៅតែមានបំណងចង់សិក្សា នៅក្នុងខេត្តកំពង់ចាមដែលបុណ្ណាខេត្ត នានា នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាដើម្បីឲ្យអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវក្រោ យៗអាចយកប្រធានបទនេះទៅសិក្សានៅតំបន់ទីប្រជុំជន ឬតំបន់ដាច់ស្រយាលនៅតាមបណ្តាខេត្តនានា ផងដែរដោយសារតែគុណភាពសាស្ត្រាវិជ្ជាគុណភាពគ្រូបង្រៀន និងការប្រើយុទ្ធសាស្ត្រនៃការរៀនភាសា អង់គ្លេស របស់សិស្សនៅតាមតំបន់នីមួយៗអាចមានភាពខុសគ្នាពីស្ថានភាពរបស់សិស្សនៅក្នុង ស្រុក បាធាយនៃខេត្តកំពង់ចាម។ ពង្រីកសំណាក់បង្កើនកម្រិតថ្នាក់ ពង្រីកទៅតាមបណ្តាខេត្តនានាក្នុងប្រទេស កម្ពុជា និងបង្កើន ចំនួនថ្នាក់ សិស្ស សាលា។

ឯកសារយោង

១. តារាងសំណើរមណ្ឌលប្រឡងសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិឆ្នាំ២០២០របស់មន្ទីរអប់រំយុវជន និងកីឡាខេត្តកំពង់ចាម លេខ ៨០២/១៩ អយក.កច.ប្រឡ។
២. សេចក្តីណែនាំ លេខ៖ ៤៤ អយក.សណន.ស្តីពីការបង្រៀន និងរៀនមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសនៅសាលាបឋមសិក្សា របស់ក្រសួងអប់រំ ចុះថ្ងៃទី៦ ខែ តុលា ឆ្នាំ២០១៧។
៣. សេចក្តីណែនាំ លេខ៖ ៤៧ អយក.សណន.ស្តីពីការបង្រៀន និងរៀនមុខវិជ្ជាភាសាអង់គ្លេសនៅសាលាបឋមសិក្សា របស់ក្រសួងអប់រំ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ២០១៦។
៤. សៀវភៅវិចនានុក្រមសម្តេចព្រះសង្ឃរាជ ជួន ណាត
៥. ស្ថិតិជំរឿនទូទៅប្រជាជននៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាឆ្នាំ២០១៩
៦. Cabaysa, C. C., & Baetiong, L. R. (2010). Language learning strategies of students at different levels of speaking proficiency, *Education Quarterly*, 68(1), 16-35.
៧. Mart, Ç. T. (2012). Developing speaking skills through reading. *International Journal of English Linguistics*, 6(2), 91-96.
៨. O'Malley, J. M. & Chamot, A. U. (1990). *Learning strategies in second language acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
៩. Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House
១០. Pei-Shi, W. (2012). The effect of learning styles on learning strategy use by EFL learners. *Journal of Social Sciences*, 8(2), 230-234.

၅၅. Senel, M. (2012). Oral communication anxiety and problems of Turkish EFL learners at Samsun 19 Mayıs University, ELT department. *Frontiers of Language and Teaching*, 3, 49–58.

၅၆. Shumin, K. (1997). Developing adult EFL students' speaking abilities. In J. C. Richards & W. A. Renandya (Eds.), *Methodology in language teaching: An anthology of current practice* (pp. 204–211).

၅၇. Demotivating factors on English speaking skill: A study of English language learners and teachers' attitudes. *World Applied Sciences Journal*, 17(3). 327–339.

၅၈. Developing accuracy and fluency in spoken English of Chinese EFL learners. *English Language Teaching*, 7(2), 110–118. Zhang, D., & Goh, C. C. M. (2006).
၅၉. Ocak, G., Kizilkaya, H., & Boyraz, S. 2013. Evaluation of 6th Grade English Curriculum in Terms of Speaking Skills and Identifying Causes of Speaking Problem Students Face. *International Journal of Academic Research*. 5 (3): 366

၆၀. Afshar, H. S. & Askerah, A. 2016. Speaking Skill Problems Encountered by Iranian EFL English Instructors' Perspective. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching*. 13 (1)

၆၁. Nunan, David. (1999). *Second Language Teaching and Learning*. Boston: Heinle&Heinle Publisher.

១៨. Méndez, M. (2007). Developing speaking strategies. In M. Méndez and A. Marín (Eds.), *Effects of Strategy Training on the Development of Language Skills* (73-102). Estado de México: Pomares-UQROO.
១៩. Listriyana 2014. Teaching Speaking Skill Through Interview to thhe Eighth Grade Students of SMP PGRI 9 Denpasar in Academic Year 2013 /2014.
២០. Canale, M. (1983). From communicative competence to communicative language pedagogy. In J. C. Richards & R. W. Schmidt (Eds.), *Language and Communication* (2-27). Harlow, UK: Longman.
២១. Tuan, N. H. 2015. Factor Affecting Students' Speaking Performance at Le Thanh Hien High School. *Asian Journal of Educational Research*, 3 (2): 8.
២២. Hammad, E. A & Ghali, E. M. A. 2015. Speaking Anxiety Level of Gaza Preservice Teachers: Reasons and Sources. *World Journal of English Language*. 5 (3): 52
២៣. Afshar, H. S. & Askerah, A. 2016. Speaing Skill Problems Encountered by Iranian EFL English Instructors' Perspective. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching*. 13 (1)
២៤. Bygate, M. 1991. *Speaking*. Oxford: Oxford University Press.
២៥. Demotivating factors on English speaking skill: A study of English language learners and teachers' attitudes. *World Applied Sciences Journal*, 17(3). 327–339.
២៦. Thornbury, S. (2005). *How to teach speaking*. Essex: Pearson Education. Uline, C., & Tschannan-Moran, M. (2008).

ឧបសម្ព័ន្ធទី ១៖ លិខិតអនុញ្ញាតរបស់វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

លេខ : ០៩៧ ៧៧ អ.

លិខិតបញ្ជាក់ការ

យោង៖ ផែនការអនុវត្តកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៧ និងទី៨
ឆ្នាំសិក្សា២០១៩-២០២០

បុគ្គលិកអប់រំនៃវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ដូចមានរាយនាមខាងក្រោមត្រូវបានចាត់តាំងជាគ្រូដឹកនាំបង្គោល
និងគ្រូដឹកនាំរងរបស់និស្សិត មុន មន ក្នុងការសរសេរនិរុត្តបទបញ្ជប់វគ្គបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រ
ជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៧ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ៖

១-គ្រូដឹកនាំបង្គោល

លោកបណ្ឌិត នូវ វិក

២-គ្រូដឹកនាំរង

លោក ប៉ូ ប៉ុន្តន

ឯកឧត្តម និងលោកដូចមានរាយនាមខាងលើត្រូវអនុវត្តភារកិច្ចតាមការចាត់តាំង ចាប់ពីថ្ងៃចុះ
ហត្ថលេខានេះតទៅ។

ថ្ងៃចន្ទ ៨រោច ខែផល្គុន ឆ្នាំកុរ ឯកស័ក ព.ស. ២៥៦៣
រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី១៦ ខែមីនា ឆ្នាំ២០២០

ជ. នាយកវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

នាយករង

បណ្ឌិត. ទូច វិភី

កន្លែងទទួល៖

- ដេប៉ាតឺម៉ង់គ្រប់គ្រង និងផែនការ
- សាមីខ្លួន "ដើម្បីអនុវត្ត"
- កាលប្បវត្តិ
- ឯកសារវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

ឧបសម្ព័ន្ធទី ២៖ លិខិតអនុញ្ញាតរបស់មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តកំពង់ចាម

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ
លេខ ១៥៧ ប.ជ.អ.

មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា	
មកដល់: 21/07/2020	
ដោយ: ១២៥៥	
ចុះបញ្ជីលេខ: ២១២	

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

គោរពជូន
លោកប្រធានមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តកំពង់ចាម

កម្មវត្ថុ: សម្រួលដល់ការស្រាវជ្រាវរបស់និស្សិតឈ្មោះ មួន មន នៅវិទ្យាល័យ នានា នៅខេត្តកំពង់ចាម។
យោង: ផែនការបណ្តុះបណ្តាលនិស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំនៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ។

សេចក្តីដូចមានចែងក្នុងកម្មវត្ថុខាងលើ និងយោងខាងលើ ខ្ញុំសូមជម្រាបជូនលោកប្រធានជ្រាបថា លោក មួន មន ជានិស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី៧របស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដែលកំពុងទទួលការបណ្តុះបណ្តាល នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំមានគម្រោងចុះស្រាវជ្រាវលើប្រធានបទស្តីពី-យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ-ដើម្បីសរសេរនិក្ខេបបទបញ្ចប់ការសិក្សាថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ។ លោក មួន មន នឹងចែកកម្រងសំណួរពេញតាមរយៈ Google Form និងសម្ភាសន៍តាមប្រព័ន្ធ ONLINE ដល់សិស្សានុសិស្សថ្នាក់ទី១២ ដែលកំពុងសិក្សានៅវិទ្យាល័យ នានា នៅខេត្តកំពង់ចាម ដែលប្រព្រឹត្តទៅចាប់ពីថ្ងៃទី១៤ ខែកក្កដា ដល់ថ្ងៃទី១០ ខែសីហា ឆ្នាំ២០២០។

អាស្រ័យហេតុនេះ សូមលោកប្រធានអនុញ្ញាតជួយសម្រួលដោយក្តីអនុគ្រោះ។
សូមលោកប្រធានទទួលនូវការគោរពរាប់អានដ៏ស្មោះត្រង់ខ្ញុំ

ថ្ងៃចន្ទ ៨រោច ខែអាសាឍ ឆ្នាំជូត ទោស័ក ព.ស.២៥៦៤
រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី១៣ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២០

ប្រធានមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា
លោកប្រធាន មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា
កំពង់ចាម ថ្ងៃទី ១៣ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០២០

នាយកវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ
បណ្ឌិត សៀង សុវណ្ណា

លី សំសាន

ឧបសម្ព័ន្ធទី៣៖ កម្រងសំណួរ

**ប្រធានបទ៖ យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់
សិស្សមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាម។**
Strategies to learn English speaking skills Used by High School
Students in Kampong Cham Province

កម្រងសំណួរសម្រាប់សិស្ស

ខ្ញុំបាទឈ្មោះ: **មួន មន** ជានិស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ
កំពុងធ្វើនិក្ខេបបទក្រោមប្រធានបទ “**យុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការរៀនបំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស
របស់សិស្សមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ចាម**” ដើម្បីបញ្ចប់ការសិក្សា។

អាស្រ័យហេតុនេះសូមប្តូរសិស្សានុសិស្សជួយផ្តល់ចម្លើយនូវសំណួរខាងក្រោមដោយក្តីអនុគ្រោះ។ គ្រប់
ចម្លើយទាំងអស់របស់ប្តូរនឹងត្រូវបានរក្សាជាការសម្ងាត់។ ការចូលរួមរបស់ប្តូរពិតជាមានសារៈសំខាន់ណាស់
ក្នុងការពង្រឹងគុណភាពអប់រំនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាយើង។ កម្រងសំណួរនេះបែងចែកជា ២ផ្នែក គឺ ព័ត៌មានទូទៅ
និងខ្លឹមសារកម្រងសំណួរជ្រើសរើស។

ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះប្តូរសិស្សានុសិស្សទាំងអស់ដែលបានចំណាយពេលវេលា
ដ៏មានតម្លៃជាមួយខ្ញុំក្នុងការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ។

ឈ្មោះ: និចហត្ថលេខា

មួន មន

១. ព័ត៌មានទូទៅ

១- ឈ្មោះខេត្ត ៖ ..... កំពង់ចាម .....

២- ឈ្មោះស្រុក ៖ ..... បាធាយ .....

៣- ឈ្មោះសាលា ៖ .....

៤- បណ្ណុំមុខវិជ្ជា ៖ ក- ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រ ខ- ថ្នាក់វិទ្យាសាស្ត្រសង្គម

៥- ថ្នាក់ទី ៖ ក- ១២

៦- ភេទ ៖ ក- ប្រុស ខ- ស្រី

២. ខ្លឹមសារកម្រងសំណួរ

ចូរប្តូរគូសសញ្ញាគ្រឹស (✓) នៅក្នុងប្រអប់ណាមួយដែលត្រូវនឹងសកម្មភាពរបស់ប្តូរក្នុងការរៀន
បំណិននិយាយភាសាអង់គ្លេស។

- កំណត់សម្គាល់៖
- ១ = Never (មិនដែល)
  - ២ = Seldom (មិនសូវ)
  - ៣ = Sometimes (ជួនកាល)
  - ៤ = Often (ជាញឹកញយ)
  - ៥ = Always (ជានិច្ចជាកាល)

ល.រ	ខ្លឹមសារ	១	២	៣	៤	៥
ផ្នែកទី១៖យុទ្ធសាស្ត្រចងចាំ (Memory strategies)						
១	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗនៅក្នុងវចនានុក្រម					
២	ខ្ញុំស្វែងរកពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗទាំងនៅក្នុងបណ្តាញអ៊ីនធឺណេត ឬក្រៅ បណ្តាញ					
៣	ខ្ញុំប្រើពាក្យអង់គ្លេសថ្មីក្នុងប្រយោគដូច្នោះខ្ញុំអាចចាំបាន					

៤	ខ្ញុំពិនិត្យសៀវភៅកត់ត្រា (មេរៀន) ជាភាសាអង់គ្លេសជាញឹកញាប់					
៥	ខ្ញុំទន្ទេញចាំបញ្ជីពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេស					
៦	ខ្ញុំទន្ទេញចាំរូបមន្តភាសាអង់គ្លេសដើម្បីងាយស្រួលនិយាយឲ្យត្រូវតាមកាល					
៧	ខ្ញុំប្រើកាតពន្លឺដើម្បីចងចាំពាក្យថ្មីជាភាសាអង់គ្លេស					
៨	ខ្ញុំចងចាំឃ្លាប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេសណាប្រើសម្រាប់និយាយសន្ទនា					
៩	ខ្ញុំចាំពាក្យឃ្លាអង់គ្លេសថ្មីៗដោយកំណត់ទីតាំងរបស់ពួកគេនៅលើទំព័រនៅលើក្តារ					
ផ្នែកទី២៖ យុទ្ធសាស្ត្រយល់ដឹង (Cognitive strategies)						
១០	ខ្ញុំហ្នឹងហាត់និយាយសង្កត់សូរសម្លេងផ្ទាល់ខ្លួនជាភាសាអង់គ្លេស					
១១	ខ្ញុំស្វែងយល់និមិត្តសញ្ញាសូរស័ព្ទក្នុងវចនានុក្រមដើម្បីរៀនបញ្ចេញសម្លេងឲ្យបានត្រឹមត្រូវជាភាសាអង់គ្លេស					
១២	ខ្ញុំប្រើកម្មវិធីបកប្រែហ្គូហ្គល (Google) ដើម្បីរៀនឲ្យបានត្រឹមត្រូវក្នុងការបញ្ចេញសម្លេងជាភាសាអង់គ្លេស					
១៣	ខ្ញុំនិយាយឬសរសេរពាក្យអង់គ្លេសថ្មីៗច្រើនដង					
១៤	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីទូរទស្សន៍ជាភាសាអង់គ្លេសខ្សែភាពយន្តឬវីដេអូនិយាយជាភាសាអង់គ្លេស					
១៥	ខ្ញុំសរសេរកំណត់ចំណាំសារអក្សរឬរបាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេស					

១៦	ខ្ញុំមើលកម្មវិធីសន្ទនាក្នុង (YouTube)និយាយជាភាសាអង់គ្លេស					
១៧	ខ្ញុំស្តាប់ចម្រៀងជាភាសាអង់គ្លេស					
១៨	ខ្ញុំព្យាយាមមិនបកប្រែពីពាក្យមួយទៅពាក្យមួយនៅពេលខ្ញុំអានអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស					
១៩	ខ្ញុំវិភាគវេយ្យាករណ៍ក្នុងអត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេស					
២០	ខ្ញុំប្រើពាក្យថ្មីៗ រួមជាមួយអត្ថន័យនិងការប្រើប្រាស់ជាមួយវេយ្យាករណ៍បានត្រឹមត្រូវ					
២១	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតនៅក្នុងការរៀននិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយគ្រូ					
២២	ខ្ញុំគាំទ្រដៃគូឲ្យនិយាយពាក្យ ឃ្លា ឬប្រយោគពន្យល់ជាភាសាអង់គ្លេស					
ផ្នែកទី៣៖យុទ្ធសាស្ត្រទូទាត់សំណង (រំលឹក) (Compensation strategies)						
២៣	ខ្ញុំធ្វើត្រាប់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមជនជាតិដើម					
២៤	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យអង់គ្លេសក្នុងអំឡុងពេលសន្ទនាខ្ញុំប្រើពាក្យឬឃ្លាដែលមានន័យដូចគ្នា					
២៥	ខ្ញុំព្យាករណ៍(ទាយ) អត្ថន័យពាក្យ ឃ្លា ប្រយោគជាភាសាអង់គ្លេស					
២៦	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយពាក្យថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេសម្តងហើយម្តងទៀត					
២៧	នៅពេលខ្ញុំមិនអាចគិតពីពាក្យក្នុងពេលសន្ទនាភាសាអង់គ្លេសខ្ញុំប្រើភាសាកាយវិការ					

២៨	ខ្ញុំអានភាសាអង់គ្លេសដោយមិនស្វែងរកពាក្យថ្មីទាំងអស់ទេ					
២៩	ខ្ញុំសុំឱ្យអ្នកនិយាយប្រើភាសាអង់គ្លេសសាមញ្ញៗ					
៣០	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់និយាយភាសាអង់គ្លេសតាមមិត្តភក្តិ					
៣១	ខ្ញុំជាទូទៅប្រើពាក្យធម្មតាៗនៅពេលនិយាយភាសាអង់គ្លេស					
៣២	ខ្ញុំប្រើភាសាកំណើត (ខ្មែរ) ជាង ភាសាអង់គ្លេស					
ផ្នែកទី៤៖ យុទ្ធសាស្ត្រត្រិះរិះពិចារណា (ការគិតកម្រិតខ្ពស់) (Metacognitive strategies)						
៣៣	ខ្ញុំចូលចិត្តអានរឿងប្រលោមលោកជាភាសាអង់គ្លេស					
៣៤	ខ្ញុំចូលចិត្តអានសៀវភៅ ឬ អត្ថបទជាភាសាអង់គ្លេសលើៗ					
៣៥	ខ្ញុំកត់សំគាល់កំហុសភាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំហើយប្រើព័ត៌មាននោះ ដើម្បីជួយខ្ញុំធ្វើឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើង					
៣៦	ខ្ញុំអានសៀវភៅវេយ្យាករណ៍រកមើលទំរង់ (រូបមន្ត) ជាភាសា អង់គ្លេស					
៣៧	ខ្ញុំយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលមាននរណាម្នាក់កំពុងនិយាយភាសា អង់គ្លេស					
៣៨	ខ្ញុំរៀបចំផែនការរបស់ខ្ញុំដូច្នោះខ្ញុំនឹងមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បី សិក្សាភាសាអង់គ្លេស					
៣៩	ខ្ញុំព្យាយាមរកវិធីជាច្រើនតាមដែលខ្ញុំអាចធ្វើបានដើម្បីអនុវត្ត ជំនាញនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់ខ្ញុំ					
៤០	ខ្ញុំស្វែងរកឱកាសដើម្បីអានភាសាអង់គ្លេសឱ្យបានច្រើនតាមដែល អាចធ្វើទៅបាន					

ផ្នែកទី៥: យុទ្ធសាស្ត្រហារទម្ងន់ (ទឹកចិត្ត) (Affective strategies)						
៤១	ខ្ញុំព្យាយាមបន្តអារម្មណ៍រាល់ពេលដែលខ្ញុំខ្លាចមិនហ៊ាននិយាយអង់គ្លេស					
៤២	ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងឱ្យនិយាយភាសាអង់គ្លេសសូម្បីតែនៅពេលខ្ញុំខ្លាចនិយាយខុសក៏ដោយ					
៤៣	ខ្ញុំកត់សម្គាល់ប្រសិនបើខ្ញុំតានតឹងឬភ័យនៅពេលខ្ញុំសិក្សាភាសាអង់គ្លេស					
៤៤	ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធូរស្បើយនិងមានមោទនភាពនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសបានល្អ					
៤៥	ខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេសយឺតៗ					
៤៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយនរណាម្នាក់ដើម្បីបង្ហាញអំពីអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំរៀនភាសាអង់គ្លេស					
៤៧	ខ្ញុំរៀនតាមគំរូនៃការនិយាយជាភាសាអង់គ្លេសពីវិចនានុក្រមឬសៀវភៅសន្ទនា					
៤៨	ខ្ញុំសុំឱ្យដៃគូនិយាយច្បាស់ៗជាភាសាអង់គ្លេស					
ផ្នែកទី៦: យុទ្ធសាស្ត្រសង្គម (Social strategies)						
៤៩	ខ្ញុំព្យាយាមនិយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយមិត្តភក្តិក្នុងនិងក្រៅថ្នាក់					
៥០	ខ្ញុំព្យាយាមរៀនអំពីវប្បធម៌អ្នកនិយាយអង់គ្លេស					
៥១	ខ្ញុំសួរមិត្តភក្តិដើម្បីទទួលបានជំនួយពីវិធីនិយាយជាភាសាអង់គ្លេស					
៥២	ខ្ញុំសួរសំណួរជាភាសាអង់គ្លេស					

៥៣	ខ្ញុំប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមិត្តភក្តិនៅក្នុងបណ្តាញសង្គមជាភាសាអង់គ្លេស					
៥៤	ខ្ញុំអនុវត្តនិយាយពាក្យ ឃ្លា និងប្រយោគថ្មីៗជាភាសាអង់គ្លេសក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ					
៥៥	ប្រសិនបើខ្ញុំមិនយល់អ្វីមួយជាភាសាអង់គ្លេស។ ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យមនុស្សផ្សេងទៀតបន្ថយល្បឿនឬនិយាយម្តងទៀត					
៥៦	ខ្ញុំនិយាយជាមួយគ្រូជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុង និង ក្រៅថ្នាក់					
៥៧	ខ្ញុំអនុវត្តការនិយាយភាសាអង់គ្លេសដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម					
៥៨	ខ្ញុំហាត់និយាយភាសាអង់គ្លេសជាមួយសិស្សដទៃទៀត					
៥៩	ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យនរណាម្នាក់ (គ្រូឬមិត្តភក្តិ) កែកំហុសរបស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំនិយាយភាសាអង់គ្លេស					

ផ្នែកទី៧៖ សូមឆ្លើយកម្រងសំណួរសម្ភាសខាងក្រោម៖

១) តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបង្កើនការបញ្ចេញសំលេងរបស់អ្នក ?

.....

(២) តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីពង្រឹងវាក្យសព្ទរបស់អ្នក ?

.....

(៣) តើអ្នកធ្វើអ្វីដើម្បីធ្វើឱ្យវេយ្យាករណ៍របស់អ្នកប្រសើរជាងមុន ?

.....

(៤) តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបង្កើនភាពស្ទាត់ជំនាញក្នុងការនិយាយភាសាអង់គ្លេស ?

.....

.....

(៥) តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបង្កើនការយល់ដឹងរបស់អ្នកក្នុងការនិយាយភាសាអង់គ្លេស ?

.....

អរគុណលោកអ្នកដែលបានបំពេញកម្រងសំណួរ!

ឧបសម្ព័ន្ធទី ៤

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា
វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ
លេខ: ៧៧ ច.អ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

បណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី៧
កាលបរិច្ឆេទទទួលនិក្ខេបបទស្រាវជ្រាវ

ល.រ	ចំណងជើង	កាលបរិច្ឆេទ	ថ្ងៃអំណត់
១	សេចក្តីផ្តើម	ថ្ងៃទី២៩ ខែមីនា ឆ្នាំ២០២០	ថ្ងៃអាទិត្យ
២	រំលឹកទ្រឹស្តី	ថ្ងៃទី១២ ខែមេសា ឆ្នាំ២០២០	ថ្ងៃអាទិត្យ
៣	វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ	ថ្ងៃទី៣ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០២០	ថ្ងៃអាទិត្យ
៤	វិភាគស៊ីជម្រៅលើលទ្ធផលបេកគំហើញ និងការ ពិភាក្សា	ថ្ងៃទី១៩ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២០	ថ្ងៃអាទិត្យ
៥	សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និងការផ្តល់អនុសាសន៍	ថ្ងៃទី១៦ ខែសីហា ឆ្នាំ២០២០	ថ្ងៃអាទិត្យ

កំណត់សម្គាល់:

- ថ្ងៃទី១២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០២០ ទទួលនិក្ខេបបទ នៅគណៈកម្មការប្រតិបត្តិការបណ្តុះបណ្តាល ថ្នាក់ក្រោយឧត្តម នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ។
- ថ្ងៃទី០៣ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២០ បទបង្ហាញសាកល្បងការពារការសរសេរនិក្ខេបបទ។
- ថ្ងៃទី២៤-២៥ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២០ ពិធីការពារការនិក្ខេបបទរៀបចំដោយ គណៈកម្មការប្រតិបត្តិការបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់ក្រោយឧត្តមនៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ។

រាល់ចម្ងល់ពីការសរសេរនិក្ខេបបទស្រាវជ្រាវសូមទាក់ទងគណៈកម្មការប្រតិបត្តិការបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់ក្រោយឧត្តម សម្រាប់កម្មវិធីបរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែក គ្រប់គ្រងអប់រំ របស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា។ លោក បណ្ឌិត នូវ វិក័ នាយករង វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ និងលោក ចាប រតនា អនុប្រធានដេប៉ាតឺម៉ង់គ្រប់គ្រង និងផែនការនៃវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ។

ថ្ងៃ ពុធ ១២ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០២០ ឯកស័ក ព.ស.២៥៦៣
 រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៣ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ២០២០
នាយកវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

បណ្ឌិត.សេន្យីង សុវណ្ណារ៉ា

ឧបសម្ព័ន្ធនៃ ៥៖ Mean និង Standard Deviation

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
Item1	258	1	5	2.62	1.085
Item2	258	1	5	3.09	1.054
Item3	258	1	5	2.95	1.240
Item4	258	1	5	3.10	1.259
Item5	258	1	5	2.82	1.177
Item6	258	1	5	2.81	1.256
Item7	258	1	5	1.93	1.131
Item8	258	1	5	3.26	1.200
Item9	258	1	5	2.53	1.130
Item10	258	1	5	2.89	1.205
Item11	258	1	5	2.64	1.176
Item12	258	1	5	3.52	1.229
Item13	258	1	5	3.09	1.155
Item14	258	1	5	2.98	1.332
Item15	258	1	5	2.22	1.119
Item16	258	1	5	3.09	1.216
Item17	258	1	5	3.48	1.261
Item18	258	1	5	2.71	1.195
Item19	258	1	5	2.34	1.126
Item20	258	1	5	2.43	1.079
Item21	258	1	5	3.49	1.197
Item22	258	1	5	3.33	1.262
Item23	258	1	5	2.62	1.279
Item24	258	1	5	2.76	1.267
Item25	258	1	5	2.65	1.285
Item26	258	1	5	3.29	1.205
Item27	258	1	5	2.82	1.343
Item28	258	1	5	2.52	1.168
Item29	258	1	5	3.32	1.174
Item30	258	1	5	3.29	1.214
Item31	258	1	5	3.54	1.144
Item32	258	1	5	3.81	1.267
Item33	258	1	5	2.06	1.162
Item34	258	1	5	2.71	1.353
Item35	258	1	5	2.97	1.236
Item36	258	1	5	2.77	1.325
Item37	258	1	5	3.56	1.097
Item38	258	1	5	3.12	1.304
Item39	258	1	5	3.17	1.254

Item40	258	1	5	3.41	1.130
Item41	258	1	5	3.45	1.108
Item42	258	1	5	3.78	1.107
Item43	258	1	5	3.31	1.129
Item44	258	1	5	3.78	1.172
Item45	258	1	5	3.53	1.088
Item46	258	1	5	2.95	1.205
Item47	258	1	5	2.81	1.307
Item48	258	1	5	3.45	1.247
Item49	258	1	5	2.91	1.278
Item50	258	1	5	2.51	1.220
Item51	258	1	5	3.16	1.212
Item52	258	1	5	2.71	1.219
Item53	258	1	5	2.86	1.272
Item54	258	1	5	2.79	1.321
Item55	258	1	5	3.33	1.148
Item56	258	1	5	2.49	1.251
Item57	258	1	5	2.98	1.080
Item58	258	1	5	2.98	1.241
Item59	258	1	5	3.52	1.261
Total	255	1.07	4.38	3.0170	.68219
Valid N (listwise)	255				

ឧបសម្ព័ន្ធទី ៦៖ Independent Sample-t Test

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means							
	F	Sig.	T	Df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference		
								Lower	Upper	
MS	Equal variances assumed	2.252	.135	3.957	256	.000	.34938	.08830	.17551	.52326
	Equal variances not assumed			3.927	226.244	.000	.34938	.08896	.17408	.52469
CS	Equal variances assumed	1.123	.290	3.924	256	.000	.35434	.09030	.17651	.53216
	Equal variances not assumed			3.896	226.661	.000	.35434	.09094	.17513	.53354

CST	Equal variances assumed	1.528	.218	3.608	255	.000	.32213	.08929	.14630	.49796
	Equal variances not assumed			3.570	221.521	.000	.32213	.09023	.14431	.49995
MST	Equal variances assumed	2.022	.156	2.908	256	.004	.33145	.11399	.10697	.55593
	Equal variances not assumed			2.866	219.954	.005	.33145	.11564	.10355	.55935
AS	Equal variances assumed	7.410	.007	2.433	256	.016	.22078	.09076	.04205	.39950
	Equal variances not assumed			2.384	214.278	.018	.22078	.09262	.03822	.40333
STR	Equal variances assumed	3.182	.076	2.795	254	.006	.29941	.10713	.08843	.51039
	Equal variances not assumed			2.758	220.585	.006	.29941	.10858	.08543	.51339
Total	Equal variances assumed	5.003	.026	3.653	253	.000	.30845	.08443	.14218	.47473
	Equal variances not assumed			3.596	216.476	.000	.30845	.08577	.13940	.47751

Independent Samples Test

		Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
		F	Sig.	T	Df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
MS	Equal variances assumed	2.252	.135	3.957	256	.000	.34938	.08830	.17551	.52326
	Equal variances not assumed			3.927	226.244	.000	.34938	.08896	.17408	.52469

CS	Equal variances assumed	1.123	.290	3.924	256	.000	.35434	.09030	.17651	.53216
	Equal variances not assumed			3.896	226.661	.000	.35434	.09094	.17513	.53354
CST	Equal variances assumed	1.528	.218	3.608	255	.000	.32213	.08929	.14630	.49796
	Equal variances not assumed			3.570	221.521	.000	.32213	.09023	.14431	.49995
MST	Equal variances assumed	2.022	.156	2.908	256	.004	.33145	.11399	.10697	.55593
	Equal variances not assumed			2.866	219.954	.005	.33145	.11564	.10355	.55935
AS	Equal variances assumed	7.410	.007	2.433	256	.016	.22078	.09076	.04205	.39950
	Equal variances not assumed			2.384	214.278	.018	.22078	.09262	.03822	.40333
STR	Equal variances assumed	3.182	.076	2.795	254	.006	.29941	.10713	.08843	.51039
	Equal variances not assumed			2.758	220.585	.006	.29941	.10858	.08543	.51339
Total	Equal variances assumed	5.003	.026	3.653	253	.000	.30845	.08443	.14218	.47473
	Equal variances not assumed			3.596	216.476	.000	.30845	.08577	.13940	.47751

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances	t-test for Equality of Means
--	---	------------------------------

		F	Sig.	T	Df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
MS	Equal variances assumed	.732	.393	2.089	256	.038	.19335	.09257	.01105	.37565
	Equal variances not assumed			2.109	199.617	.036	.19335	.09167	.01258	.37412
CS	Equal variances assumed	.077	.782	1.273	256	.204	.12108	.09513	-.06626	.30842
	Equal variances not assumed			1.263	189.544	.208	.12108	.09583	-.06795	.31012
CST	Equal variances assumed	.381	.538	1.413	255	.159	.13205	.09344	-.05197	.31606
	Equal variances not assumed			1.427	199.875	.155	.13205	.09255	-.05045	.31454
MST	Equal variances assumed	.539	.464	1.462	256	.145	.17315	.11843	-.06006	.40636
	Equal variances not assumed			1.476	199.542	.141	.17315	.11729	-.05814	.40443
AS	Equal variances assumed	.085	.771	.818	256	.414	.07700	.09410	-.10832	.26231
	Equal variances not assumed			.801	181.907	.424	.07700	.09608	-.11257	.26656
STR	Equal variances assumed	.832	.363	1.861	254	.064	.20717	.11133	-.01208	.42642
	Equal variances not assumed			1.896	199.172	.059	.20717	.10929	-.00834	.42268
Total	Equal variances assumed	.640	.424	1.669	253	.096	.14798	.08865	-.02660	.32256

Equal variances not assumed			1.676	191.125	.095	.14798	.08830	-.02619	.32215
-----------------------------------	--	--	-------	---------	------	--------	--------	---------	--------

ឧបសម្ព័ន្ធទី ៧៖ គណៈកម្មការមេប្រយោគ

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ
លេខ : ..... ៧៧អ.

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ចំណេញបែកគណៈកម្មការតាមតម្លៃការការពារនិក្ខេបបទ
ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៧
ដែលប្រព្រឹត្តទៅពីថ្ងៃទី២៤-២៥ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២០
នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

គណៈកម្មការតាមតម្លៃការការពារនិក្ខេបបទ

ក្រុមទី១		ក្រុមទី២	
១-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	សៀង សុវណ្ណា	១-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	ម៉ុក សារ៉ុម
២- ឯកឧត្តម	រន្ទ សុផន	២-លោកបណ្ឌិត	នូវ វីរ
៣-លោក	ឌី បុណ្ណា	៣-លោកស្រី	ប៊ុន សុផានី
៤-លោក	ថៃ ហេង	៤-លោក	ចាប រតនា
៥-លោក	ម៉ន មុនិន្ទ	៥-លោកបណ្ឌិត	អាន រៀបរា
៦-លោកបណ្ឌិត	នី រដ្ឋា	៦-លោកស្រី	នូ ចន្ទី
៧-លោកបណ្ឌិត	ណាង សង្ហាត	៧-លោក	សៀង វ៉ាសនា

គណៈកម្មការកណ្តាល និងរៀបចំ

ក្រុមទី១		ក្រុមទី២	
៨-លោក	លឹម វ៉ាន់	៨-លោក	ឡេង ប៊ុរី
៩-លោក	លន លីណា	៩-លោកស្រី	ហង់ ស្រីម៉ាច
១០-លោក	ឡុច ចាន់ថន	១០-លោក	ហ៊ុន សារៈបុត្រ
១១-លោកស្រី	ថ្ងៃ វណ្ណា	១១-លោក	ម៉ែន សុខសុន្ទី

ថ្ងៃពុធ ៥កើត ខែកត្តិក ឆ្នាំជូត ទោស័ក ព.ស.២៥៦៤
រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី២១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២០

តាមវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

បណ្ឌិត សេរ្យ ឌុន្ទារ៉ា